

Becca Fitzpatrick

Îngerul Noptii – Vol 1 – Îngerul Noptii

Introducere.

Valea Loarei, Franța.

Noiembrie 1565

Ploaia răpăia peste ținutul tot mai sumbru din jurul castelului Langeais, dar Chauncey își găsea cu ușurință drumul printre mormintele mustind de noroiul din cimitir. Chiar și pe cea mai groasă ceață putea veni aici, refugiul lui din copilărie, fără teama că se va rătăci.

Nu era ceață în seara aceasta, dar întunericul și atacul ploii erau destul de înșelătoare. Ochii lui Chauncey au alunecat spre stânga. Ceva se mișca în raza lui vizuală; apoi i s-a arătat ceva ce părea un înger deasupra unui mormânt din apropiere. Băiatul nu era nici din piatră, nici din marmură, avea mâini și picioare. A coborât, cu apa picurându-i din păr și curgându-i pe fața lipsită de orice expresie.

Mâna lui Chauncey s-a strecurat spre mânerul sabiei.

— Ai perla? a întrebat încercând să-și ascundă neliniștea.

Gura băiatului schița un zâmbet.

— Ei, bine? a reluat Chauncey. Dă-mi-o! Vreau s-o văd. O ai la tine, nu? Băiatul a dat din cap.

— Nu te juca cu ducele de Langeais, l-a avertizat Chauncey. N-am bătut atâta drum ca să distrez un nebun.

— Duce? Băiatul se sprijinea de trunchiul contorsionat al unei sălcii. Sau bastard?

Chauncey și-a scos sabia.

— Retrage-ți cuvintele! Tatăl meu a fost ducele de Langeais. Eu sunt ducele de Langeais acum, a adăugat el cu o stângăcie pentru care se ura.

Ochii băiatului străluceau.

— Tatăl tău nu a fost bătrânul duce.

Chauncey s-a înfuriat la auzul insultei nerușinate.

— Dar tatăl tău? l-a întrebat el, întinzând spada. Nu-și cunoștea încă toți supușii, dar învăța. Își va întipări pentru totdeauna în memorie numele băiatului.

— Te mai întreb o dată, a murmurat cu voce joasă, ștergându-și fața de ploaie cu o mână. Cine ești?

Băiatul a împins sabia la o parte, părând dintr-odată mai în vârstă decât crezuse Chauncey și negricios ca un spaniol.

— Una dintre odraslele Diavolului, a răspuns el.

Chauncey a simțit un fior de enervare și de frică.

— Ești nebun de legat, i-a spus printre dinți. Arată-mi perla!

Pământul de sub picioarele lui Chauncey s-a clătinat dintr-odată.

Genunchii i s-au înmuiat. În ochi îi sticleau stele galbene și roșii. Aplecat, cu unghiile înfipite în coapse, a privit în sus spre băiat, clipind și gâfâind, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

Băiatul s-a ghemuit ca să fie la același nivel.

— În seara asta te voi face sclavul meu.

Scrâșnind din dinți, Chauncey a dat din cap sfidător, arătându-și neîncrederea. A încercat să-l scuipe pe băiat, dar scuipatul i s-a prelins pe bărbie.

Celălalt i-a strâns mâinile într-ale lui. Căldura lor îl ardea, smulgându-i un țipăt.

— Ți-am adus ce ai cerut, acum vreau jurământul tău de credință, a spus băiatul. Îngenunchează și jură!

Chauncey și-a forțat gâtul să rădă cu putere, dar gâtul i s-a strâns și s-a înecat cu sunetul. Genunchiul drept i s-a îndoit ca și cum ar fi fost lovit din spate și s-a prăvălit în noroi. S-a întors pe-o parte și a vomitat.

— Jură, a repetat băiatul.

Căldura îi cuprinsese gâtul lui Chauncey și a avut nevoie de toată energia pentru a-și strânge pumnii slabi. A râs, dar nu era nimic de râs. A înțeles. Va spune ce trebuie să spună. Dar și-ajurat în inima lui că îl va distruge pe băiat pentru această umilință.

— Stăpâne, sunt omul tău, a spus Chauncey plin de venin.

Băiatul l-a ridicat pe Chauncey în picioare.

— Ne întâlnim aici la începutul lunii evreiești Heșvan. Voi avea nevoie de tine în timpul celor două săptămâni dintre luna plină și luna nouă.

— Două săptămâni?

Tot trupul lui Chauncey tremura sub povara mâniei.

Eu sunt ducele de Langeais!

— Și acum, ce ți-am promis, a continuat băiatul, zâmbind șiret.

— Mi-ai promis o perlă foarte valoroasă, a șuiert Chauncey.

— O perlă a cunoașterii e neprețuită.

Ochii băiatului dansau cu o satisfacție întunecată.

— Ești un nephilim. Aparții rasei biblice a nephilimilor.

— Poftim? Ochii lui Chauncey ardeau. Am bătut atâta drum pentru asta? O să teucid!

Băiatul se îndepărta. Chauncey se chinuia să se țină după el, dar picioarele refuzau să-l asculte. Deodată, în minte îi răsună vocea maestrului

său, citind pasaje din Biblie, povestindu-i despre o rasă neobișnuită, creată prin împerecherea îngerilor căzuți cu femei muritoare. O rasă puternică și de temut. Și îl cuprinse un fior care nu era doar repulsie.

— Sarcina pe care trebuie s-o îndeplinesc, a strigat el, vreau să știu care este.

Aerul a răsunat de râsul ușor al băiatului. Chauncey a încercat din nou:

— Cum te voi găsi?

— Nu mă vei găsi. Eu te voi găsi pe tine.

În timp ce-l privea pe băiat dispărând printre copaci, Chauncey hotărî: avea să facă tot posibilul ca să se asigure că băiatul nu-l va găsi.

Capitolul 1

Bridgewater, Maine în zilele noastre.

Am intrat la ora de biologie încercând să nu mă uit în față. Lipită în mod misterios de tablă era o păpușă Barbie, cu Ken alături de ea. Aveau mâinile unite cu forța și erau goi, cu excepția frunzelor artificiale plasate în câteva locuri esențiale. Deasupra lor era mâzgălită cu cretă roz invitația:

BINE AȚI VENIT LA ORA DE REPRODUCERE UMANĂ (SEX)

Lângă mine, Vee Sky comenta:

— Uite, de asta sunt interzise în școală telefoanele cu cameră loto. Niște fotografii cu chestia asta în eZine ar fi singura dovadă de care aș avea nevoie ca să conving conducerea să elimine biologia. Și atunci am putea folosi ora asta să facem ceva productiv, cum ar fi să primim pregătire personală de la tipii drăguți din anii mai mari.

— De ce, Vee? am întrebat-o. Aș fi putut paria că ai așteptat ora asta tot semestrul.

Vee flutură din gene.

— Ora asta nu mă poate învăța nimic din ceea ce nu știu deja.

— Tu ești virgină.

— Mai încet! Mi-a făcut cu ochiul tocmai când suna clopoțelul, trimițându-ne pe amândouă la locurile noastre, una lângă alta, la pupitrul pe care-l împărțeam.

Antrenorul McFarland și-a luat fluierul care-i atârna de un lanț la gât și a suflat.

— La locuri, echipă!

Antrenorul considera ora de biologie de-a X-a o sarcină secundară jobului său de profesor universitar de baschet, cum îl știam cu toții.

— Poate nu v-a trecut prin minte, copii, că sexul e mai mult decât o întâlnire de cincisprezece minute pe bancheta din spate a mașinii. E știință. Și ce este știința?

— Ceva plictisitor, a strigat cineva din fundul clasei.

— Singura materie la care pic, a spus altul.

Ochii antrenorului au urmărit elevii din primul rând, apoi s-au oprit la mine.

— Nora?

— Studiul a ceva, am bălmăjit.
— Răspuns de manual.
S-a apropiat și a lovit cu arătătorul în pupitrul meu:
— Altceva?
— Cunoaștere dobândită prin experiment și observație. Grozav! Parcă dădeam o probă pentru un audiobook al manualului.
— Spune cu cuvintele tale!
Îmi lingeam buzele cu vârful limbii, căutând un sinonim.
— Știința e o anchetă.
Suna ca o întrebare.
— Știința este o anchetă, a spus antrenorul, frecându-și mâinile una de alta. Știința ne face să ne transformăm în spioni.
Dac-o luai așa, știința părea chiar distractivă. Dar eram în clasa antrenorului de suficient timp cât să nu-mi fac mari speranțe.
— Ca să fii un detectiv bun, trebuie să exersezi, continua el.
— Și pentru sex la fel, a venit încă un comentariu din spatele clasei.
Cu toții ne-am înghițit râsetele, iar antrenorul l-a atenționat cu degetul pe inculpat:
— Asta nu va face parte din tema pentru acasă de azi.
Apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra mea.
— Nora, stai lângă Vee de la începutul anului.
Am dat din cap, dar aveam o presimțire rea cu privire la ceea ce avea să urmeze.
— Amândouă sunteți împreună în programul eZine al școlii. Am dat din cap din nou.
— Pun pariu că știți destul de multe lucruri una despre cealaltă. Vee mi-a dat un picior pe sub bancă. Știam ce voia să spună: că antrenorul n-are nici cea mai mică idee despre cât de multe știam una despre cealaltă. Și nu mă refer doar la secretele pe care le îngropam în jurnale. Vee e „contra-geamăna” mea. Are părul de un blond nordic, ochii verzi și două kilograme în plus. Eu sunt brunetă cu ochi cenușii și un păr creț care stă cum vrea el chiar și cu cea mai bună placă de păr. Și sunt toată numai picioare, ca un băț. Dar între noi există o legătură invizibilă care ne unește; amândouă putem să jurăm că această legătură a început cu mult înainte să ne naștem. Amândouă putem să jurăm că va continua pentru tot restul vieții noastre.
Antrenorul a privit cu atenție spre clasă.
— De fapt, cred că fiecare dintre voi îl cunoaște destul de bine pe cel de lângă el. Ați ales aceste locuri dintr-un anume motiv, nu? Familiaritatea. Din păcate, detectivii buni evită familiaritatea, pentru că adoarme instinctul de investigație. Tocmai de aceea astăzi vom schimba locurile.
Am deschis gura să protestez. Vee s-a încruntat la antrenor; e faimoasă pentru privirea ei. E o privire care spune tot, doar că nu șuieră.
Aparent imun la ea, antrenorul și-a dus fluierul la gură și ne-am prins de idee.

— Toți cei care stau în partea stângă a băncii – adică stânga voastră – să se mute cu un scaun în față. Cei din primul rând, inclusiv tu, Vee, vă mutați în spate.

Vee și-a îndesat caietul în rucsac și a tras fermoarul. Mi-am mușcat buzele și i-am făcut un scurt semn de adio. Nu mă obosisem niciodată să mă uit cine stătea în spatele meu pentru că nu mă interesase niciodată. Până acum. Tipul și-a pus caietul de biologie pe bancă și s-a așezat pe scaunul lui Vee.

I-am zâmbit politicoasă.

— Salut. Eu sunt Nora.

Ochii lui m-au sfredelit. Erau atât de negri, că nu puteai distinge pupila de iris. Un colț al gurii i s-a ridicat; nu era un zâmbet prietenos, dimpotrivă, era un zâmbet care nu promitea nimic bun.

M-am concentrat asupra tablei. Barbie și Ken mă priveau cu niște zâmbete ciudat de vesele.

— Reproducerea umană e un subiect alunecos, a început antrenorul.

— Aaaah! au gemut câțiva elevi în cor.

— E nevoie de o abordare matură. Și, ca în cazul tuturor științelor, cea mai bună metodă e să înveți prin spionare. Pentru restul orei, exersați această metodă aflând cât de multe lucruri puteți despre noul coleg. Măine veți aduce un eseu despre ceea ce ați aflat. La treabă.

Stăteam perfect nemișcată. După oră am să-i spun antrenorului că nu merge așa. Dacă nu mă ascultă el, poate că la secretariat mă vor asculta. Sau administratorul. Pentru că trebuia făcut ceva, nu puteam să-mi petrec tot restul anului în apropierea cuiva care duhnea a țigări. Nu, nu a țigări, a ceva mai tare, mai scârbos. A trabuc.

După ce am stat în tăcere o vreme, m-am uitat la ceas. Trecuse aproape o jumătate de oră și eu nu ridicasem nici un deget să-mi fac tema. În ritmul ăsta, o să pic cursul.

Atunci am observat că foaia de hârtie din fața lui nu era albă, ca a mea. Tocmai adăuga ceva la lista lungă de câteva rânduri.

— Ce scrii? I-am întrebat.

— Și vorbește engleza, a spus el în timp ce nota această observație, cu o mișcare a mâinii elegantă și leneșă în același timp.

M-am aplecat cât de mult am îndrăznit, încercând să citesc ce altceva mai scrisese, dar a îndoit foaia de hârtie, ascunzând lista.

— Ce ai scris? am întrebat.

S-a întins după foaia mea neatinsă, trăgând-o spre el pe bancă. A motololit-o și, înainte să pot protesta, a aruncat-o spre coșul de gunoi de lângă catedra antrenorului. Hârtia aproape că a intrat în coș, dar a căzut apoi de pe marginea lui.

Îmi dădeam seama cât de ridicol arătam, dar eram hotărâtă să nu mă fac de râs și m-am îndreptat spre coșul de gunoi. Întorcându-mă la locul meu, am așezat hârtia boțită pe bancă și am netezit-o cât am putut de bine.

— Cum te cheamă? l-am întrebat, ținând creionul pregătit de scris.
Mi-am ridicat privirea la timp pentru a surprinde un alt rânjit întunecat, care părea să mă provoace să-l întreb ceva despre el.

— Numele tău? am repetat eu întrebarea, sperând că doar în imaginația mea îmi tremura vocea.

— Spune-mi Patch. Vorbesc serios. Sună-mă!
Mi-am lăsat capul în foaie, ca să ascund faptul că mă făcuse să roșesc.

— Ce faci în timpul liber? am continuat.

— Nu am timp liber.

— Presupun că vom fi notați pentru tema asta, deci, îmi faci plăcerea?
S-a lăsat pe spate, cu mâinile după cap.

— Ce fel de plăcere? a rânjit.

M-am holbat la el, chinându-mă să gădesc un mod de a schimba subiectul.

— Timpul liber, a repetat. Fac fotografii.

Mi-am notat fotografie pe foaie.

— N-am terminat. Am o colecție destul de mare despre un redactor de la eZine care crede că mâncarea organică are sens, care scrie poezii în secret și care se înfioară la ideea de a alege între Stanford, Yale și... care e aia mare care începe cu H?

Probabil că arătam înmărmurită, poate chiar îngrijorată, căci a râs în barbă destul de mulțumit.

— Dar nu vei ajunge la niciuna dintre ele.

— Nu? am întrebat eu fără să mă gândesc.

Degetele lui au apucat scaunul pe care stăteam, trăgându-mă mai aproape de el. Neștiind dacă să mă dau înapoi și să par speriată ori să nu fac nimic și să simulez plictiseala, am ales a doua variantă.

— Chiar dacă ai reuși la toate cele trei, le disprețuiești pentru că sunt un clișeu al succesului. Critica e cel de-al treilea punct slab al tău, spuse el.

— Și al doilea? am întrebat, cu furie reținută.

— Nu știi să ai încredere. Reformulez. Ai încredere, dar în oamenii care nu trebuie.

— Și primul punct slab?

— Ții viața în lesă.

— Ce vrei să spui?

— Ți-e frică de ceea ce nu poți controla.

M-am tras înapoi, căci cuvintele sale erau mai invazive decât apropierea.

— Dormi goală? m-a întrebat.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu ești tocmai persoana căreia să-i spun.

— Ai fost vreodată la psiholog?

— Nu, am mințit eu.

— Ai făcut ceva ilegal?

— Nu.

Faptul că am mai condus câteodată fără carnet nu se punea. Nu pentru el.

— De ce nu mă întrebi ceva obișnuit? Cum ar fi genul de muzică preferat?

— N-am să te întreb ceva ce pot ghici.

— Nu știi ce gen de muzică ascult.

— Baroc și uneori operă.

— Greșit.

Altă minciună, dar asta mi-a făcut pielea să se înfioare.

— Părinții sunt căsătoriți sau divorțați?

— Locuiesc cu mama.

— Unde e tatăl tău?

— Tata a murit anul trecut.

— Cum?

— A fost împușcat, am răspuns eu agitată. E o chestie mai personală.

— Unde a fost împușcat?

— În Portland, unde era cu treabă. Cred că e rândul meu să...

— L-au găsit pe tip?

— Cine a spus că a fost un tip? am replicat eu.

A zâmbit. Chiar a zâmbit.

— Au găsit-o pe tipă?

— N-au găsit nici un suspect. A fost un jaf. Îi lipsea portofelul.

— Ce e asta? Mi-a atins încheietura cu stiloul.

M-am tras înapoi instinctiv.

— Un semn din naștere.

— Arată ca o cicatrice. Ești sinucigașă, Nora? Îl simțeam cum râde.

Am căutat în buzunarul din față al rucsacului și am scuturat două pastile de fier dintr-un tub, înghițindu-le întregi. S-au oprit o clipă în gât, apoi s-au dus jos. Nu mi-a scăpat faptul că Patch a ridicat din sprâncene.

— Sunt anemică, i-am spus. Trebuie să iau pastile de câteva ori pe zi.

Tocmai mă pregăteam să-i spun că le luam când mă simțeam amețită sau supărată, dar m-am gândit că asta i-ar oferi satisfacție.

— Anemică?

— Prea puțin fier, am spus rar și cu atenție, cum se vorbește cu străinii.

Nimeni nu știe de ce nu-mi revin.

Am bătut cu unghiile în bancă.

— Dar nu e foarte grav. De ce vorbim despre asta?

Mi-am stors creierul să găsesc altceva – orice – despre care să vorbim.

Clopoțelul a sunat și Patch s-a ridicat, îndreptându-se spre ușă.

— Stai, l-am strigat, dar nu s-a întors.

— Scuză-mă...

Ieșea pe ușă.

— Patch! N-am aflat nimic despre tine.

S-a întors și s-a îndreptat spre mine. Mi-a luat mâna și a mângălit ceva pe ea înainte ca eu să mă gândesc să mi-o retrag.

M-am uitat la cele șapte cifre scrise cu cerneală roșie și am strâns pumnul. Voiam să-i spun că în nici un caz nu-i va suna telefonul în seara asta. Voiam să-i spun că era vina lui că a folosit tot timpul ca să mă interogheze. Voiam multe lucruri, dar adevărul e că stăteam acolo ca și cum n-aș fi știut să deschid gura.

— Sunt ocupată diseară, i-am spus într-un final.

— Și eu la fel.

Avea rânjetul unui drăcușor, care părea să confirme faptul că intenționat nu mi-a lăsat decât alternativa de a rata eseul.

Cu un râs ușor, s-a întors și s-a pierdut printre elevii de pe hol.

— N-am să te sun! am strigat după el. Niciodată!

— Ți-ai terminat articolul pentru mâine?

Era Vee. Venise lângă mine, făcând notițe în canețelul pe care-l purta peste tot.

— Mă gândeam ca al meu să fie despre nedreptatea așezării în bănci. Am nimerit lângă o fată care mi-a spus că azi dimineață a terminat tratamentul împotriva păduchilor.

— Noul meu partener, i-am răspuns, arătându-i-l pe Patch. Avea un mers enervant de încrezător, genul care vine la pachet cu tricourile spălăcite și o pălărie de cowboy. Patch nu purta nici una, nici alta. Era genul Levi's negri-motor Henley negru-cizme negre.

Era o combinație de latino cu pirat.

— Tipul din ultimul an? Probabil că n-a învățat suficient prima oară. Sau a doua oară.

Mi-a aruncat o privire de cunoscător.

— A treia oară e cu noroc.

— Îmi dă fiori de spaimă tipul ăsta. A știut muzica mea. Fără nici un fel de indiciu mi-a spus: „Baroc, uneori operă.”

— A ghicit?

— Știa... și alte lucruri.

— De exemplu?

Am oftat.

— De exemplu, cum să mă scoată din sărite. Îi spun antrenorului să ne schimbe la loc.

— Dă-i drumul! Nu mi-ar strica un titlu bun pentru următorul meu articol din eZine: Replica celor de-a X-a sau, mai bine, Așezare în bănci contestată. Hmmm. Îmi place.

Până la urmă eu am fost cea care a fost contestată. Antrenorul a respins cererea mea de a reconsidera așezarea în bănci. Cei de la secretariat m-au trimis înapoi la antrenor, iar administratorul era la o ședință locală.

Se pare că m-am pricopsit cu Patch.

Deocamdată.

Capitolul 2

Eu și mama locuim într-o fermă bătută de vânturi, din secolul al XVIII-lea, de la marginea orașului Bridgewater. E singura casă de pe Hawthorne Lane și cei mai apropiați vecini locuiesc cam la un kilometru și jumătate distanță. Mă întreb câteodată dacă cel care a construit-o și-a dat seama că, dintre toate parcelele de pământ disponibile, el a ales să-și ridice casa în mijlocul unei misterioase inversiuni atmosferice, care parcă a supt toată ceața de pe coasta statului Maine și a transplatat-o la noi în curte. Casa era acum învăluită într-un semiîntuneric care te făcea să crezi că pe acolo plutesc fantome.

Mama era plecată la o licitație în Essex până joi, așa că mi-am petrecut seara pe un scaun de bucătărie în compania temei de la algebră și a Dortheei, menajera noastră.

— Cum a fost la școală? m-a întrebat Dorthea, cu ușorul ei accent german, în timp ce curăța la chiuvetă niște lasagna arsă de pe o cratiță.

— Am un nou partener la cursul de biologie.

— Și ăsta e un lucru bun sau rău?

— Vee era vechea mea parteneră.

— Aha!

Dorthea a frecat mai cu putere, iar pielea de pe brațe i se scutura.

— Deci e un lucru rău.

Am oftat în semn de încuviințare.

— Povestește-mi despre noua parteneră. Cum e fata?

— E înalt, brunet și enervant. Și straniu de periculos, am adăugat în șoaptă. Ochii lui Patch erau ca niște găuri negre. Înghițeau tot, dar nu dezvăluiau nimic. Din moment ce nu mi-a plăcut ce am văzut pe dinafară, mă îndoiam că mi-ar plăcea ce se ascundea în adâncurile lor.

Pe la nouă, Dorthea și-a terminat treaba și a încuiat ușa la plecare. În loc de salut, am aprins lumina pe verandă de două ori; probabil că lumina a străpuns ceața, pentru că mi-a răspuns cu un claxon. Apoi am rămas singură.

M-am dus în bucătărie și m-am forțat să ridic receptorul. Terminând de format numerele din palmă, așteptam ca Patch să răspundă, sperând în secret să n-o facă. Dacă nu era disponibil sau cooperant la teme, era o dovadă pe care o puteam folosi ca să-l conving pe antrenor să refacă așezarea locurilor.

— Da? a răspuns Patch.

I-am spus cu un ton prozaic:

— Am sunat să te întreb dacă ne putem întâlni în seara asta. Știu că ai spus că ești ocupat, dar...

— Nora.

Patch mi-a rostit numele ca și cum ar fi fost poanta unei glume cu blonde.

— Parcă n-aveai de gând să suni. Niciodată.

Îmi era ciudă că trebuia să-mi înghit cuvintele; îmi era ciudă că Patch îmi arunca în față chestia asta; aveam ciudă pe antrenor și pe temele lui idioate. Am deschis gura, sperând să-mi iasă ceva inteligent.

— Deci... ne putem întâlni sau nu?

„Sau ideea de a petrece zece minute împreună îți provoacă o greață la fel ca și mie?” am continuat în gând.

— Păi, se pare că nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

— Tocmai joc o partidă de biliard, a răspuns el, iar zâmbetul se simțea în glas.

— O partidă importantă de biliard.

După zgomotul de fond pe care-l auzeam, spunea adevărul. Dacă era sau nu mai importantă decât tema mea, asta era de discutat.

— Unde ești? l-am întrebat.

— La sala de jocuri a lui Bo. Nu e genul tău de local.

Am trântit telefonul. Ce nesimțit!

Am rupt o foaie de hârtie din carnețel și am mâzgălit NESIMȚIT pe rândul întâi. Dedesubt am adăugat FUMEAZA TRABUC. VA MURI DE CANCER LA PLĂMÂNI. SĂ SPERĂM CĂ ÎN CURÂND.

Sala lui Bo, pe care n-o știam deloc, era mai departe decât aș fi vrut, la aproximativ jumătate din distanța dintre casă și țârm; cu alte cuvinte, a durat o oră să conduc singură până acolo. Ca să nu mai spun că m-am expus riscului.

Mama era ea plecată la o licitație în New York, dar dacă nu-mi acopeream urmele cu atenție, va ști imediat ce se întoarce că am încălcat o regulă. Să nu conduc e una dintre regulile ei principale. După ce tata a fost împușcat, mama a făcut o obsesie sufocantă din încercarea de a mă împiedica să mor înainte de vreme. Când am împlinit șaisprezece ani, luna trecută, a refuzat să discute posibilitatea ca eu să-mi iau carnetul de șofer. Era îngrozită că aș putea muri. Eu eram îngrozită că nu voi începe niciodată să trăiesc.

Am devenit expertă în încălcarea acestei reguli. Vee a devenit expertă în a-mi fi complice și ajutor.

După ce am parcat Dodge Neonul violet al lui Vee în parcare din spatele unei clădiri mari din BCA, cu o firmă electrică pe care pâlpâia scris SALA DE JOCURI A LUI BO, PAINTBALL & SALA DE BILIARD A LUI OZZ, am verificat dacă am încuiat ușile și m-am îndreptat spre intrare.

Am stat la rând, așteptând să trec de frânghii. În timp ce grupul din fața mea plătea, m-am strecurat pe lângă ei, mergând spre labirintul de sirene asurzitoare și de lumini intermitente.

— Crezi că meriți să intri pe gratis? a strigat o voce răgușită de atâta tutun.

M-am întors spre casierul ultratatuat și mi-am imaginat cum îmi dau ochii peste cap.

— Arăt eu ca și cum aș fi venit să joc Pac-Man? am întrebat.

A mormăit ceva.

— Dacă vrei să treci de mine, trebuie să plătești.

Și-a pus palmele pe tejghea, unde fusese lipit cu bandă adezivă un tabel de prețuri, arătându-mi că îi datoram 15 dolari.

— Uite cum facem: dacă nu mă întorc în două minute îți plătesc cei 15 dolari, i-am spus eu. I-am aruncat un zâmbet de mulțumesc și am trecut pe sub frânghii.

— Hei!

Cum nu aveam nici o dorință să arunc 15 dolari, în cel mai bun caz doar câteva minute în care să-i pun lui Patch câteva întrebări personale, m-am prefăcut că nu-l aud și m-am grăbit în sală, uitându-mă după Patch. Casierul m-a urmat, strigând după mine.

Convinsă că Patch nu era la nivelul principal, am alergat în jos pe scări, urmărind indicatoarele spre Sala de biliard a lui Ozz. La capătul scărilor, câteva spoturi difuze luminau câteva mese de poker, toate pline. Un fum de trabuc, gros ca ceața din jurul casei mele, îneca tavanul jos. Între mesele de poker și bar era instalat un rând de mese de biliard. Patch era întins peste masa cea mai îndepărtată, încercând o lovitură cu manta.

— Patch!

A lovit chiar când l-am strigat, nimerind cu tacul în tăblia mesei. Și-a ridicat capul și m-a privit cu un amestec de enervare și de uimire.

Casierul a tropăit pe urmele mele, strângându-mi umărul cu brațul ca într-o menghină.

— Sus! Acum!

Patch a mormăit ceva, fiindcă fusese întrerupt.

— E cu mine.

Cuvintele lui Patch păreau să aibă autoritate asupra casierului, căci mi-a dat drumul din strânsoare. Înainte să se poată răzgândi, i-am luat mâna de pe mine și m-am îndreptat spre Patch, ocolind mesele. Am pornit cu pași mari, dar încrederea mă părăsea pe măsură ce mă apropiam de el.

— Ora ta de culcare n-a trecut? m-a întrebat Patch.

Mi-am dat seama imediat că lucrurile stăteau altfel. Nu puteam spune exact ce anume, dar simțeam ca un curent electric. Mai multă dușmănie?

Mai multă încredere. Mai multă libertate de a fi el însuși. Iar ochii aceia negri mi se băgau pe sub piele. Erau ca niște magneți care-mi urmăreau orice mișcare.

— Opt bile? am remarcat eu, ridicând din sprâncene. Cât de mare e miza?

— Păi, Nora, noi nu jucăm pe bani.

Mi-am așezat geanta pe marginea mesei.

— Și eu care eram gata să pariez tot ce am împotriva ta.

Am ridicat foaia cu tema, cu două rânduri deja completate.

— Câteva întrebări scurte și am plecat.

— Nesimțit? a citit Patch cu voce tare, sprijinindu-se în tac. Cancer pulmonar? E o profeție?

Mă sufocam și mi-am făcut vânt cu mâna.

— Presupun că tu contribui la atmosferă. Câte țigări fumezi pe seară?
Una? Două?

— Eu nu fumez.

Părea sincer, dar nu l-am crezut.

— Hmmmm, am mormăit eu, așezând foaia de hârtie între bila neagră și cea violet-închis. Am notat ȚIGĂRI ÎN MOD SIGUR pe rândul al treilea.

Patch a venit lângă mine, așezându-și tacul peste tăblia mesei. Le-a făcut celorlalți semn să plece.

— Ne-ai întrerupt partida.

— Îmi pare foarte rău. Cel mai mare vis al tău?

Eram mândră de întrebarea asta, pentru că știam că-l va încuia. Era nevoie de capacitate de anticipație.

— Să te sărut.

— Nu e amuzant, i-am spus, susținându-i privirea, mulțumită că nu m-am bâlbăit.

— Nu, dar ai roșit.

M-am urcat pe marginea mesei, încercând să arăt impasibilă în timp ce făceam acest lucru. Mi-am încrucișat picioarele, folosindu-mi genunchiul drept pupitru.

— Lucrezi?

— Curăț mesele la Borderline. Cea mai bună mâncare mexicană din oraș, a adăugat el cu un rânjet.

— Religia?

Nu a părut surprins de întrebarea mea, dar nici nu părea încântat de ea.

— Parcă spuneai că e vorba de câteva întrebări scurte. Deja ești la a patra.

— Religia? am întrebat cu mai multă fermitate.

Patch și-a trecut gânditor o mână peste linia maxilarului.

— O religie, nu... o sectă.

— Faci parte dintr-o sectă?

Mi-am dat seama prea târziu că am părut mirată, n-ar fi trebuit.

— Se pare că am nevoie de sacrificiul unei femei. Plănuisem s-o fac să aibă încredere în mine mai întâi, dar dacă ești pregătită acum...

— Nu mă impresionezi.

— Nici n-am încercat încă.

Am sărit de pe masă și l-am înfruntat. Era cu un cap mai înalt decât mine.

— Vee mi-a spus că ești în ultimul an. De câte ori ai picat la cursul de biologie de-a zecea? O dată? De două ori?

— Vee nu e purtătoarea mea de cuvânt.

— Negi faptul că ai picat?

— Îți spun că nu eram la Bridgewater High anul trecut.

— Te-ai transferat?

— Nu.

Ochii lui mă tachinau, ceea ce mă îndârjea și mai mult.

— Ai fost undeva la școală anul trecut?

— Foarte bine, Nora.

— Ai chiulit?

Patch și-a sprijinit o palmă pe masa de biliard și mi-a făcut semn cu degetul să mă apropii de el. Nu m-am apropiat.

— Vrei să-ți spun un secret? a întrebat cu un ton confidențial. N-am mai fost la școală până acum. Încă un secret? Nu e chiar așa de plictisitor pe cât mă așteptam.

N-am crezut așa ceva. Toată lumea merge la școală. Există legi.

— Crezi că te mint, a zâmbit el.

— N-ai mai fost la școală niciodată? Dacă ar fi adevărat – și ai dreptate, nu te cred – ce te-a făcut să vii acum, pentru ultimul an?

— Tu.

A urmat un moment de tăcere, până când mi-am regăsit glasul.

— Țsta nu e un răspuns.

Probabil că venise cu un pas mai aproape, căci dintr-odată trupurile noastre erau despărțite doar de o zonă îngustă de aer.

— Ochii tăi, Nora. Ochii ăia cenușii și reci sunt teribil de atrăgători. Și-a înclinat capul într-o parte, ca și cum ar fi vrut să mă analizeze dintr-un alt unghi.

— Și gura aia cărnoasă și criminală.

Speriată nu atât de vorbele lui, cât de faptul că o parte din mine răspundea pozitiv la ele, m-am dat înapoi.

— Gata. Am plecat de aici.

Dar n-am făcut-o. Simțeam nevoia să mai spun ceva. Adunându-mi gândurile încâlcite, am încercat să-mi dau seama ce simțeam că ar trebui să spun. De ce era atât de ironic cu mine și de ce se purta de parcă aș fi făcut ceva ca să o merit?

— Se pare că știi multe despre mine, am spus într-un final. Mai multe decât ar trebui. Se pare că știi exact ce să spui că să mă faci să mă simt prost.

— E ușor cu tine.

S-a aprins furia în mine.

— Recunoști că faci asta intenționat?

— Asta?

— Chestia asta, că mă provoc.

— Mai spune o dată „provoc”. Gura ta arată provocator când o spui.

— Am terminat. Întoarce-te la partida ta stupidă de biliard, i-am aruncat nervoasă.

Am luat tacul de pe masă și i l-am întins. Nu l-a luat.

— Nu-mi place să stau lângă tine, i-am spus. Nu-mi place că suntem parteneri. Nu-mi place zâmbetul tău de superioritate, nu îmi plăci.

I-am împins tacul în piept.

— Eu mă bucur că antrenorul ne-a așezat împreună, a spus el. Am detectat o urmă de ironie în cuvântul „antrenor”, dar era imposibil de găsit un sens ascuns. De data asta a luat tacul.

— Sunt pe cale să schimb lucrul ăsta, am replicat.

Lui Patch i s-a părut atât de amuzant ce am spus, încât a rânjit cu toți dinții. S-a întins spre mine și înainte să mă trag înapoi a descâlcit ceva din părul meu.

— O bucată de hârtie, mi-a explicat, aruncând-o jos. Când și-a întins mâna, am observat o cicatrice pe încheietura lui. La început am crezut că era un tatuaj, dar după o secundă mi-am dat seama că era ceva natural.

— Un loc neinspirat pentru o aluniță, am spus, speriată că era atât de asemănătoare cu propria mea aluniță.

Patch și-a tras mâneca peste încheietură, relaxat, dar gestul nu mi-a rămas neobservat.

— Ai prefera-o într-un loc mai intim?

— Nu mi-ar plăcea nicăieri altundeva.

Nu eram sigură cum a sunat ce am spus, așa că am mai încercat o dată.

— Nu m-ar deranja dacă n-ai avea-o deloc.

Am mai încercat și a treia oară:

— Nu-mi pasă de semnul tău, punct.

— Alte întrebări, comentarii? m-a întrebat el.

— Nu.

— Atunci ne vedem la biologie.

M-am gândit să-i spun că n-o să mă mai vadă niciodată. Dar n-aveam de gând să-mi înghit cuvintele de două ori în aceeași zi.

Ceva mai târziu, în noaptea aceea, o pocnitură m-a trezit din somn. Am rămas nemișcată, cu fața înfundată în pernă, dar cu toate simțurile în alertă. Dat fiind programul neregulat de lucru al mamei, eram obișnuită să dorm singură și trecuseră ani de zile de când nu mai avusesem senzația că aud sunete de pași care se apropie de camera mea pe hol. Dar acum era altceva. Am simțit că nu eram singură în casă.

Întorcându-mi puțin capul, am surprins o umbră care se mișca în fața ferestrei. Am strâns perna în brațe și mi-am spus că era un nor care acoperea luna. Sau vreo pungă luată de vânt. Totuși, în următoarele câteva minute am așteptat să mi se liniștească bătăile inimii.

Când am prins curaj să mă ridic din pat, în curte, sub fereastră, totul era calm și liniștit. Singurul zgomot venea de la crengile care zgâriau pereții casei. Am mai cercetat o dată rapid curtea și am observat urme de pași în noroiul de dedesubt și o creangă căzută.

Puteam să jur că am găsit cauza pocniturii. În mod sigur, nu era imaginația mea. În mod sigur, nu era un nor care acoperea luna.

Cineva mă spionase pe fereastra dormitorului.

Capitolul 3

Antrenorul McFarland stătea la tablă și turuia întruna despre ceva, dar mintea mea era departe de complexitățile științei. Eram ocupată să formulez argumente pentru care eu și Patch n-ar trebui să mai fim parteneri, trecându-le pe o listă pe versoul unui test mai vechi. Imediat după oră aveam de gând să-mi pledez cauza în fața antrenorului. Uitându-mă pe listă, fiecare argument era construit pe cel dinaintea lui. Aveam un caz solid, nu puteam concepe să-l refuze.

— Nora?

Antrenorul stătea în fața clasei, cu mâna întinsă într-un gest care arăta că aștepta un singur lucru – răspunsul meu. O căldură ușoară își făcea drum spre obrajii mei.

— Ați putea repeta întrebarea? am îngăimat eu.

Clasa a chicotit.

Antrenorul a repetat cu o ușoară iritare:

— Ce calități te atrag la un potențial partener?

— Potențial partener?

— Haide odată, n-avem toată după-amiaza la dispoziție.

O auzeam pe Vee cum râde în spatele meu.

Gâtul meu parcă era încleștat.

— Vreți să vă fac o listă a trăsăturilor unui...

— Posibil partener, da, ar fi bine.

Fără să vreau am privit alături, spre Patch. Stătea relaxat pe spate, nu chiar cocoșat, și mă privea cu satisfacție. Apoi și-a fluturat zâmbetul de pungaș și a rostit: Așteptăm! Mi-am așezat mâinile pe bancă, sperând că arătam mai calmă decât mă simțeam.

— Nu m-am gândit la asta până acum.

— Păi, gândește-te repede!

— Ați putea întreba pe altcineva?

Antrenorul a arătat nerăbdător spre stânga mea.

— Tu urmezi, Patch.

Spre deosebire de mine, Patch a vorbit cu încredere. Se așezase în așa fel încât corpul său era ușor înclinat spre mine, genunchii noștri fiind la doar câțiva centimetri distanță.

— Inteligentă. Frumoasă. Vulnerabilă.

Antrenorul era ocupat să treacă lista adjectivelor pe tablă.

— Vulnerabilă? a întrebat el. Cum adică?

Vee a luat cuvântul:

— Asta are vreo legătură cu Capitolul pe care-l studiem? Pentru că nu am găsit nimic în manual despre trăsăturile dorite la un partener.

Antrenorul s-a oprit din scris suficient cât să privească peste umăr.

— Atracția este primul element al reproducerii umane. De ce nu ne spui lista ta, domnișoară Sky?

Vee a ridicat cinci degete:

— Să arate fantastic, să fie fabulos de bogat, extrem de înțelegător, sălbatic de protector și un pic periculos. La fiecare descriere își cobora câte un deget.

Patch râdea în barbă.

— Problema cu atracția umană e faptul că nu știi dacă e împărtășită.

— Foarte bună observație, a spus antrenorul.

— Oamenii sunt vulnerabili, a continuat Patch, pentru că pot fi răniți. În acest moment genunchiul lui s-a lovit de al meu. Am dat înapoi, neîndrăznind să mă întreb ce însemna acel gest.

Antrenorul a dat din cap.

— Complexitatea atracției umane – și a reproducerii – e una dintre trăsăturile care ne diferențiază de speciile inferioare.

Mi s-a părut că l-am auzit pe Patch pufnind la aceste cuvinte, dar era un sunet foarte ușor și nu puteam fi sigură.

Antrenorul a continuat:

— De la începuturile istoriei femeile s-au simțit atrase de un partener cu puternice calități necesare supraviețuirii, precum inteligența și vigoarea fizică, pentru că e mai probabil ca bărbații cu aceste calități să aducă acasă mâncare la sfârșitul zilei. Și-a ridicat degetele în semn de OK și a rânjit.

— Cina înseamnă supraviețuire, echipă.

— De asemenea, a continuat el când a văzut că nu râdem, bărbații sunt atrași de frumusețe pentru că aceasta denotă sănătate și tinerețe – adică nu are rost să te împerechezi cu o femeie bolnăvicioasă, care nu va trăi să crească copiii.

— Asta e o abordare sexistă, a protestat Vee. Spuneți-mi ceva care să aibă legătură cu femeia secolului XXI.

— Dacă abordezi reproducerea din perspectiva științei, vei vedea, domnișoară Sky, că urmașii sunt cheia supraviețuirii speciei. Și cu cât ai mai mulți copii, cu atât mai importantă e contribuția ta la fondul genetic.

Aproape că am văzut cum Vee își dădea ochii peste cap.

— Cred că în sfârșit vă apropiați de subiectul de azi: sexul.

— Aproape, a spus antrenorul, cu un deget ridicat amenințător.

Înainte sexului vine atracția, dar după atracție vine limbajul corpului. Trebuie să-i transmiteți unui posibil partener „Sunt interesat”, fără prea multe cuvinte.

Antrenorul a făcut un semn lângă mine.

— OK, Patch. Să zicem că ești la o petrecere. Camera e plină de fete de toate felurile, blonde, brunete, roșcate, câteva fete cu părul negru. Unele sunt sociabile, altele par timide. Ai găsit o fată care corespunde profilului tău – atractivă, inteligentă și vulnerabilă. Cum îi arăți că ești interesat?

— O aleg. Vorbesc cu ea.

— Bun. Acum întrebarea cea mare – cum știi dacă e interesată sau vrea să o lași în pace?

— O lași în pace, a spus Vee.

Mi-am notat în minte să-i mulțumesc mai târziu.

— Să zicem, a continuat antrenorul, că fata cu care vorbești își... mușcă buzele și se joacă cu părul, cum face Nora acum.

Mâinile mi-au alunecat în poală.

— E interesată, a răspuns Patch, lovindu-mi din nou piciorul.

Am roșit.

— Vasele de sânge de pe fața Norei se dilată și pielea i se încălzește, a spus antrenorul cu vocea schimbată. Cum interpretezi reacția ei?

— Știe că e analizată, a răspuns Patch. Îi place atenția, dar nu prea știe cum să o folosească.

— Nu am roșit, am protestat eu.

— E agitată; își întinde mâinile ca să distragă atenția de la față spre siluetă sau poate spre piele. Ambele sunt atuuri puternice, a răspuns Patch.

Mi-am lipit mâinile pe bancă, mi-am ridicat bărbia și am încercat să arăt ca și cum aș mai fi avut puțină demnitate.

— E ridicol!

Întinzându-și brațul cu o viclenie exagerată, Patch și l-a așezat pe spătarul scaunului meu. Am avut senzația ciudată că acest gest era o amenințare la adresa mea și că Patch nu era conștient sau nu îi păsa de cum va reacționa clasa. Au râs, dar el nu părea să-i audă, ținându-și privirea doar în ochii mei, încât părea că a creat un mic univers personal pentru noi doi, în care nimeni altcineva nu putea ajunge.

— Vulnerabilă, a murmurat.

Mi-am încrucișat gleznele pe lângă picioarele scaunului și m-am smucit mai încolo, simțind greutatea brațului său alunecând de pe spătarul scaunului.

— Și iată, avem doi parteneri disponibili, a spus antrenorul.

— Acum putem vorbi despre sex? a întrebat Vee.

— Măine. Citiți Capitolul șapte și fiți pregătiți pentru o discuție asupra lui la prima oră.

A sunat clopoțelul.

— Voi organiza o petiție ca să-l concedieze pe antrenor, mi-a spus Vee, venind lângă banca mea. Ce-a fost cu ora de azi? A fost aproape pornografic. Aproape că v-a pus pe tine și pe Patch pe bancă, la orizontală, fără haine, făcând Fapta cea Mare.

— Ți se pare că vreau o reluare? m-am răstit eu.

— Nu că mi-ar fi displăcut. Adică, dacă aș fi fost eu în locul tău, a adăugat repede Vee.

— Dă-i drumul fără mine! Trebuie să vorbesc cu antrenorul. Ne întâlnim la dulapul tău în zece minute.

M-am îndreptat spre catedră, unde antrenorul stătea cocoșat deasupra unei cărți despre jocurile de baschet. La o privire rapidă toți acei X și O arătau că juca X și O.

— Bună, Nora, mi-a spus fără să privească în sus. Cu ce te pot ajuta?

— Am venit să contest așezarea în bănci.

Antrenorul s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a adunat mâinile după cap.

— Mie îmi place așezarea în bănci. Aproape la fel de mult pe cât îmi place jocul ăsta direct, a spus el, apăsând cu un deget pe cartea despre baschet.

Am așezat peste ea o copie a regulamentului școlar și a drepturilor elevului:

— Legea spune că nici un elev n-ar trebui să se simtă amenințat în interiorul școlii.

— Te simți amenințată?

— Nu mă simt bine; aș vrea să propun o soluție.

Pentru că antrenorul nu m-a întrerupt, am prins încredere.

— Voi medita la biologie orice elev, din orice clasă, dacă mă așezați din nou lângă Vee.

— Meditează-l pe Patch!

Am rezistat impulsului de a-mi scrâșni dinții.

— Asta îmi contrazice ideea.

— L-ai văzut azi? S-a implicat în discuție. Nu l-am auzit spunând nici un cuvânt tot anul, dar l-am așezat lângă tine și bingo! Notele sale vor crește.

— Iar ale lui Vee vor scădea.

— Așa se întâmplă atunci când nu te mai poți uita în dreapta după răspunsul corect, mi-a spus el cu răceală.

— Problema lui Vee e lipsa de implicare. O meditez eu.

— Nu se poate. Și-a privit ceasul și a spus:

— Am întârziat la o întâlnire. Am terminat?

Am rămas în picioare cu gura deschisă.

— Vorbeam serios despre meditația lui Patch. Te iau în considerare.

Antrenorul n-a mai așteptat răspunsul meu; a șters-o pe ușa, fluierând melodia din Jeopardy!

*

Pe la șapte seara, cerul s-a întunecat într-un albastru indigo; mi-am tras fermoarul să mă încălzesc. Vee și cu mine tocmai văzuserăm Sacrificiul și eram în drum spre parcare. Eu trebuia să lac recenzia de film pentru eZine și, cum văzusem deja toate celelalte filme care rulau la cinematograful, ne-am mulțumit cu cel mai recent film de groază.

— A fost cel mai ciudat film pe care l-am văzut vreodată. Ca o regulă, de acum înainte nu mai avem voie să vedem nimic care să semene cu un horror.

Eu n-aveam nimic împotriva. Ținând cont că cineva a spionat aseară în fața ferestrei mele, combinat cu faptul că am urmărit un film despre obsedați, începeam să mă simt puțin cam paranoică.

— Îți poți imagina așa ceva? Să trăiești toată viața fără să știi că singurul motiv pentru care trăiești e ca să fii folosit ca sacrificiu?

Ne-am înfiorat amândouă.

— Și ce era cu altarul? a continuat Vee, enervant de neatentă la faptul că aș fi preferat să vorbim despre durata de viață a unei ciuperce decât despre film.

— De ce personajul negativ a aprins piatra înainte să o lege? Când am auzit cum îi sfârâie pielea...

— Gata! aproape că am strigat. Unde mergem mai departe?

— Și dacă un tip mă sărută vreodată așa, o să mi se întoarcă stomacul pe dos. Scârboasă e prea puțin spus pentru cum era gura lui. Era machiaj, nu? Adică nimeni nu are o asemenea gură în viața reală.

— Recenzia mea trebuie să fie gata până la miezul nopții, i-am spus eu, tăindu-i calea.

— Aaa, bine. La bibliotecă atunci?

Vee a descuiat portierele Neon-ului cu un bip.

— Ești foarte irascibilă.

M-am așezat pe scaunul din dreapta.

— Filmul e de vină. Spionul de aseară e de vină.

— Nu mă refer doar la seara asta. Am observat că în ultimele zile ai fost neobișnuit de arțăgoasă cam jumătate de oră după cursul de biologie, a susurat Vee cu un zâmbet răutăcios.

— La fel de simplu. Patch e de vină.

Vee a privit în oglinda retrovizoare, pe care a ajustat-o ca să-și vadă mai bine fața. Și-a lins dinții cu un zâmbet exersat.

— Nu-mi place. De fapt, mi se pare aproape respingător. Dar trebuie să recunosc că latura lui întunecată mă atrage.

N-aveam nici un chef să recunosc, dar Vee nu era singura. M-am simțit atrasă de Patch într-un fel pe care nu l-am simțit față de nimeni, cu excepția lui Vee. Dar asta era altceva. Era un magnetism întunecat, manipulant, captivant între mine și Patch. Lângă el mă simțeam atrasă spre marginea prăpastiei; în orice moment Patch mă putea împinge peste acea margine.

— Când te aud ce spui mă face să vreau să...

M-am oprit, încercând să mă gândesc ce anume mă determina să fac într-adevăr atracția față de Patch. Ceva neplăcut.

— Spune-mi că nu crezi că arată bine și îți promit că nu-i mai pronunț numele niciodată, a spus Vee.

M-am întins să deschid radioul. Trebuia să fie ceva mai bun de făcut decât să ne stricăm seara invitându-l pe Patch să ia parte la ea, chiar și numai la modul abstract. Să stau alături de el o oră în fiecare zi, cinci zile pe săptămână, era mai mult decât puteam suporta. N-aveam de gând să-i ofer și serile mele.

— Deci, m-a presat Vee.

— Poate că arată bine, dar eu aș fi ultima care să observ. Sunt un jurat corupt în ceea ce-l privește, scuze.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu pot să trec peste personalitatea lui. Nici o frumusețe din lume n-ar putea s-o compenseze.

— Nu e vorba de frumusețe... el e dur. Dintr-o bucată. Sexy.

Mi-am dat ochii peste cap.

Vee a claxonat și a călcat frâna când o mașină a demarat chiar în fața ei.

— Cum? Nu ești de acord sau tipul aspru și dur nu e genul tău?

— Nu am un gen, am răspuns. Nu sunt atât de limitată.

Vee a râs.

— Tu, draga mea, ești mai mult decât limitată, ești închisă. Restrânsă. Aria ta e la fel de largă ca unul dintre microorganismele antrenorului. Sunt foarte puțini băieți, dacă sunt, de care să-ți placă la școală.

— Nu e adevărat.

Am spus cuvintele automat. Doar după ce le-am rostit m-am gândit cât de adevărate erau. N-am fost niciodată interesată de cineva. M-am întrebat deodată cât de diferită mă făcea să par acest lucru. Vrând să mă apăr, am adăugat:

— Nu e vorba de băieți, e vorba de... iubire. N-am găsit-o.

— Nu e vorba de iubire, e vorba de distracție, a spus Vee.

Mi-am ridicat sprâncenele a neîncredere.

— Să sărut un tip pe care nu-l cunosc, de care nu-mi pasă, asta e distractiv?

— N-ai fost atentă la biologie? E vorba de mult mai mult decât de un sărut.

— Aha, am spus eu iluminată. Fondul genetic e destul de corupt ca să mai contribui și eu la el.

— Vrei să știi cine cred eu că ar fi foarte bun?

— Bun?

— Bun, a repetat ea cu un zâmbet indecent.

— Nu neapărat.

— Partenerul tău.

— Nu-i zice așa! „Partener” are o conotație pozitivă.

Vee s-a strecurat într-un loc de parcare de lângă ușa bibliotecii și a oprit motorul.

— Ți-ai imaginat vreodată cum ar fi să-l săruți? Când antrenorul e la tablă și îi dă înainte cu hormonii și cu sexul, ai tras vreodată o otheadă în dreapta și ți-ai imaginat cum ar fi să te abandonezi în brațele lui Patch și să-ți lipești corpul de el?

M-am holbat la ea cu o privire care sper că arăta șocată.

— Dar tu?

Vee a rânjit.

— Pun pariu că a fost pirat într-o viață anterioară, a continuat ea. Iar eu joc foarte bine rolul fecioarei în pericol.

Apoi a leșinat, căzând grațios pe scaun, arcuindu-și provocator un genunchi.

Am încercat să-mi imaginez ce-ar face Patch dacă ar vedea această imagine. Cu toate că știam foarte puține despre el, i-am intuit aversiunea față de Vee ca și cum ar fi fost palpabilă. Piratul din el s-ar putea să-i străpungă inima cu o spadă, indiferent de epocă.

— Nu e suficient de bun pentru tine, i-am spus.

Vee a suspinat.

— Ai grijă, așa mă faci să-l vreau și mai mult.

Ne-am așezat la o masă în bibliotecă la nivelul principal, lângă cartea de ficțiune pentru adulți. Mi-am deschis laptopul și am scris: Sacrificiul, două stele și jumătate. Dați-mă în judecată că două stele și jumătate e prea puțin! Aveam multe pe cap și nu mă simțeam neapărat foarte obiectivă.

Vee a deschis o pungă de chipsuri din fructe uscate.

— Vrei?

— Nu, mulțumesc.

Vee a privit în pungă.

— Dacă tu nu le mănânci, va trebui s-o fac eu. Și eu chiar nu vreau.

Vee ținea dieta curcubeu. Trei fructe roșii pe zi, două albastre, câteva verzi...

A ridicat un chips de măr, analizându-l pe toate părțile.

— Ce culoare? am întrebat-o.

— Fă-mă-să-vomit-măr-verde. Cred.

Chiar atunci Marcie Molnar, singura elevă de anul II din istoria liceului care era majoretă la o echipă universitară, s-a așezat pe marginea mesei noastre. Părul ei blond căpșună, lins ca un băț, era adunat în codițe și, ca întotdeauna, tenul îi era acoperit de o jumătate de sticlucă de fond de ten. Eram aproape sigură că am ghicit cantitatea exactă, din moment ce nu vedeai urmă de pistrui. Nu-i mai văzusem pistruii din clasa a șaptea, anul în care a descoperit firma Mary Kay. Între tivul fustei și lenjeria intimă – dacă purta așa ceva – era o distanță de un centimetru și ceva.

— Salut, XXL, i s-a adresat Marcie lui Vee.

— Salut, Ciudato, i-a răspuns Vee.

— Mama caută modele weekendul ăsta. Plătește 9 dolari pe oră. Mă gândeam că poate te interesează.

Mama lui Marcie conduce magazinul JC Penez, iar în weekenduri o pune pe Marcie și pe celelalte majorete să prezinte bikini în vitrinele magazinului.

— Nu prea găsește modele pentru mărimi mai mari.

— Ți-a rămas mâncare între dinți, i-a spus Vee lui Marcie. Între dinții din față, arată ca o ciocolată laxativă...

Marcie și-a lins buzele și s-a dat jos de pe masă. Vee a plecat să arunce chipsurile. Câteva minute mai târziu s-a întors cu un roman de dragoste. S-a așezat pe scaunul de lângă mine și mi-a spus arătându-mi coperta romanului:

— Cândva o să fim noi așa. Seduse de niște cowboy pe jumătate dezbrăcați. Mă întreb cum ar fi să sărut niște buze arse de soare și mânjite cu noroi?

- Murdar, am șoptit, tastând în continuare.
- Apropo de murdar! Vocea i se ridicase în mod neașteptat.
- Uite-l pe tipul nostru.

M-am oprit cât să arunc o privire peste laptop. Patch stătea în cealaltă parte a camerei, la ghișeu. Ca și cum ar fi simțit că-l privesc, s-a întors. Ochii ni s-au întâlnit o dată, de două, de trei ori. Mi i-am întors prima în altă parte, dar nu înainte de a recepționa un rânjet.

— Să mergem, i-am spus lui Vee. Mi-am închis laptopul, l-am pus în geantă; mi-am îndesat cărțile în rucsac, scăpând câteva pe jos.

— Încerc să citesc titlul de pe cartea lui... stai puțin... Criminalul în serie ascuns în tine.

— Oprește-te! am strigat eu și mi-am astupat urechile cu mâinile.

— Calmează-te, nu ne poate auzi. Vorbește cu bibliotecarul, își înregistrează cartea.

Încredințându-mă de acest lucru, mi-am dat seama că dacă plec acum puteam să-l întâlnim la ieșire. Și atunci ar trebui să-i spun ceva. M-am așezat la loc pe scaun și am început să caut cu atenție prin buzunare după absolut nimic, până când a terminat de înregistrat.

— Îi știi numele de familie? m-a întrebat Vee.

— Nu. De ce i l-aș ști? Ce legătură are numele lui de familie?

— Știi ceva despre el?

— Nu. Și aș prefera să nici nu știu.

— Nu crezi că e ciudat că e aici în același timp cu noi?

— Dar tu ce crezi? am întrebat-o eu.

— Cred că te urmărește.

— Eu cred că e o coincidență.

Asta nu era chiar adevărat. Dacă ar fi trebuit să fac o listă cu primele zece locuri în care m-aș aștepta să-l găsesc pe Patch în orice seară, biblioteca publică n-ar fi printre ele. Biblioteca n-ar intra nici în primele o sută. Și atunci, ce făcea aici?

Întrebarea era cu atât mai stresantă după ce s-a întâmplat aseară. Nu i-am povestit lui Vee pentru că am sperat că întâmplarea își va pierde din intensitate și voi uita că s-a întâmplat vreodată.

— Paaaaatch! a șoptit Vee. O urmărești pe Nora?

I-am astupat gura cu mâna.

— Gata. Vorbesc serios, am încercat eu să-mi iau o față serioasă.

Vee m-a mușcat de mână.

— Au! am țipat, încercând să-mi frec zona mușcată. Un fir de sânge aproape negru mi-a pătat degetul mare și mi-am dus mâna la gură să-l curăț. Vee mă privea cu o fascinație stranie.

M-am întors cu spatele la ea, sugând încet sângele. M-am oprit să analizez degetul și am fost mulțumită că sângerarea se oprise. Am scos două pastile de fier din sticluța din ghiozdan și le-am înghițit.

— Pun pariu că te urmărește. Pun pariu că nu e prima dată. Pun pariu că are și niște ordine de restricție. Ar trebui să ne furișăm în secretariat, ar trebui să fie toate trecute în fișa de elev.

— Nu ne strecurăm în cancelarie.

— Aș putea crea o diversiune. Mă pricep la diversiuni. Nu te-ar vedea nimeni când intri. Am putea fi ca niște spioane.

— Nu suntem spioane.

— Îți place o poveste polițistă de calitate și una mai bună ca asta nu găsim.

— O poveste polițistă de calitate are nevoie de un cadavru. Nu avem un cadavru.

Vee a protestat:

— Nu încă!

Vee a intrat pe aleea din fața casei la puțin timp după nouă și jumătate. A oprit motorul și mi-a dat mie cheile.

— Nu mă duci acasă? am întrebat-o.

Mi-am răcit gura de pomană, pentru că oricum știam deja răspunsul.

— E ceață.

— Nu peste tot.

— Tot aia. Și apoi, întotdeauna e mai groasă lângă casa ta. De obicei, asta e suficient să mă sperie foarte tare după ce se întunecă. În nici un caz nu conduc pe ceață.

Am scos un oftat și mi-am dat ochii peste cap.

— Mersi.

Mi-a aruncat o privire care spunea „Nu e vina mea”.

— Spune-i mamei tale să se mute mai aproape. Spune-i că a apărut un club nou, numit civilizație, și că ar trebui să vă înscrieți și voi.

— Presupun că vrei să vin să te iau mâine dimineață?

— La șapte jumate ar fi ok. Micul dejun îl pregătesc eu.

— Sper să merite.

— Să te porți frumos cu copilașul meu! Vee a mângâiat bordul Neonului.

— Dar nu foarte bine. Nu vreau să creadă că i-ar fi mai bine aici.

În drum spre casă mi-am lăsat gândurile să zboare puțin la Patch. Vee avea dreptate, era ceva tare atrăgător la el. Și incredibil de înfiorător. Era ceva... în neregulă cu el. Faptul că îi plăcea să mă contrazică nu era tocmai o noutate. Dar era o diferență între a mă enerva la școală și a mă urmări la bibliotecă pentru asta. Cei mai mulți oameni nu s-ar deranja atât... decât dacă ar avea un motiv foarte bun.

„Ce vorbești?” mi-a spus jumătatea nepăsătoare, optimistă, a creierului meu. „Ar putea fi o coincidență. Poate, Patch are o latură de șoarece de bibliotecă pe care nu o cunoști. Ar putea avea un motiv foarte inocent să se afle la bibliotecă în seara asta. Chiar dacă era acolo în același timp cu tine. Coincidențele există. Treci peste asta!”

Pe la jumătatea drumului, o ploaie neîntreruptă a alungat ciorchinii de nori de ceață care pluteau deasupra șoselei. Cu atenția împărțită între comenzile volanului și drum, am încercat să gădesc ștergătoarele de parbriz.

Luminile electrice de afară au pâlpâit și m-am întrebat dacă nu cumva se apropia o furtună. Vremea era mereu în schimbare într-o zonă de lângă ocean, iar o furtună se putea transforma ușor într-o inundație.

Luminile au pâlpâit și mai mult. Mi s-a părut că am simțit ceva rece pe ceafă. Am avut impulsul de a opri mașina și de a verifica locurile din spate, dar m-am liniștit spunându-mi că eu și Vee eram singure când am ieșit din bibliotecă și că așa fi observat dacă s-ar fi urcat cineva între timp.

Însă părul de pe brațe mi s-a zbârlit. Al șaselea simț era în alertă maximă. M-am întrebat dacă eram urmărită. Nu se vedeau faruri în oglinda retrovizoare. Nici în față nu era vreo mașină. Eram singură, singurică. Nu era un gând foarte încurajator. Am mărit viteza la 45km/h. Am găsit comenzile pentru ștergătoare, dar ploua mai puternic și nu puteau face față nici la viteza maximă. Semaforul din față arăta galben. Am încetinit, aproape de oprire, am verificat dacă era liber pe stânga și am pornit ca din pușcă pe Hawthorne înainte ca Neonul să se oprească.

Am auzit impactul înainte să observ silueta întunecată care a alunecat peste capota mașinii.

Am țipat. Am apăsat pe pedala de frână. Silueta s-a răsturnat cu o bufnitură pe parbriz, crăpându-l.

Instinctiv, am tras puternic de volan spre dreapta. Spatele mașinii a oscilat, iar mașina a alunecat învărtindu-se în intersecție. Silueta s-a rostogolit și a dispărut peste marginea capotei.

Îmi țineam respirația, strângând volanul cu ambele mâini. Mi-am ridicat picioarele de pe pedale. Mașina s-a cambrat și apoi s-a oprit.

Era ghemuit cu spatele la mine, la câțiva pași distanță. Nu părea... să fie rănit.

S-a ridicat în picioare, s-a apropiat și și-a lipit palmele de fereastra dinspre șofer. Ochii ni s-au întâlnit prin găurile cagulei pe care o purta. Un zâmbet mortal părea să lucească în ei.

A mai lovit o dată, iar sticla a vibrat între noi.

Am pornit mașina. Motorul s-a ambalat, dar Neonul s-a cambrat și a oprit din nou.

Am pornit din nou motorul, dar mi-a distras atenția un scârțâit, ca un geamăt. Am privit cu groază cum ușa începea să se îndoie.

Am băgat mașina în viteza întâi. Pantofii mi-au alunecat pe pedale. Motorul a huruit, acul de pe tabloul de bord atingea zona roșie.

Pumnul lui a izbit fereastra cu o explozie de sticlă. Mâna i-a băjbâit pe umărul meu, încleștându-mi brațul. Am țipat, am apăsat pe accelerație și am ridicat ambreiajul. Neonul a pornit scrâșnind. Nu mi-a dat drumul, a continuat să mă strângă de braț, alergând un timp pe lângă mașină.

Am accelerat cu forța adrenalinei. Am verificat oglinda retrovizoare, ca să mă asigur că bărbatul mascat nu mă urmărește, apoi am întors-o. A trebuit să-mi strâng cu putere buzele ca să nu plâng.

Capitolul 4

Gonind pe Hawthorne, am trecut de casa mea, am făcut un ocol înapoi, am traversat spre Beech și apoi m-am întors spre Bridgewater. Am sunat-o pe Vee.

— S-a întâmplat ceva... eu... el... de nicăieri... Mașina...

— Se întrerupe. Cum?

Mi-am șters nasul cu dosul mâinii. Tremuram până în vârful unghiilor.

— A apărut de nicăieri.

— Cine?

— El...

Am încercat să-mi adun gândurile și să le traduc în cuvinte.

— A sărit în fața mașinii!

— Of! Of, of, of, of. Ai lovit o căprioară? Ești bine? Și Bambi?

Pe jumătate mormăia, pe jumătate se lamenta:

— Neonul?

Am deschis gura, dar Vee mi-a luat-o înainte.

— Lasă! Am asigurare. Cred că am. Spune-mi că nu sunt bucăți de căprioară pe copilul meu... Nu sunt, nu?

Orice răspuns mă pregăteam să-i dau a dispărut. Mentea mea era cu doi pași înainte. O căprioară. Poate c-aș putea să pun totul pe seama unei căprioare. Voiam să-i povestesc lui Vee, dar nu voiam nici să par nebună. Cum era să explic că tipul pe care l-am lovit s-a ridicat în picioare și a început să rupă ușa mașinii? Mi-am tras gulerul în jos, peste umăr. Nu era nici o urmă vizibilă unde m-a strâns...

Mi-am venit în fire tresărind. Chiar aveam de gând să neg ceea ce se întâmplase? Știam ce am văzut. Nu a fost în imaginația mea.

— Oh, Doamne, spuse Vee, nu răspunzi. Căprioara zace pe farurile mele, așa-i? Și tu conduci cu ea în fața mașinii, ca un plug de zăpadă.

— Pot să dorm la tine?

Nu mai voiam să stau pe străzi, pe întuneric.

— Sunt în camera mea. Vino!

După douăzeci de minute am parcat Neonul pe aleea lui Vee. Ușa lovită de pe partea șoferului s-a deschis mai ușor decât mă așteptam. Imediat ce am ieșit, am alergat la intrarea principală, am țâșnit înăuntru și am coborât scările pivniței.

Vee stătea în pat cu picioarele încrucișate, cu notebookul sprijinii pe genunchi, cu căștile în urechi și iPodul deschis la maximum.

— Să mă uit la pagube în seara asta ori să aștept măcar cele șapte ore de somn? a strigat ca să acopere muzica.

— Poate opțiunea numărul doi.

Vee a scos un oftat care i-a zburlit bretonul. Și-a închis notebookul și și-a scos căștile.

— Hai să terminăm odată!

Când am ieșit afară m-am holbat la mașină câteva secunde. Nu era o seară caldă, dar nu vremea era de vină că mi se făcuse pielea de găină pe brațe. Nici un geam spart. Nici o îndoitură în ușă.

— Ceva nu e-n regulă, am spus.

Dar Vee nu mă asculta; era ocupată să inspecteze fiecare centimetru al Neonului.

M-am apropiat și am bătut cu degetul în geamul din partea șoferului. Sticlă. Am închis ochii și am tras adânc aer în piept. Când i-am deschis din nou, fereastra era tot intactă.

M-am învârtit în jurul spatelui mașinii. Aproape că făcusem un cerc complet când m-am oprit brusc.

O crăpătură fină secționa parbrizul.

Vee a văzut-o în același moment.

— Ești sigură că nu a fost o veriță?

Mi-am amintit de ochii distrugători pe care i-am zărit în spatele cagulei. Nu aveam cum să mi-i imaginez.

— Uite-te la mine, plâng de bucurie, a spus Vee, întinzându-se peste capota Neonului ca-ntr-o îmbrățișare.

— O crăpătură mică-mică. Atât!

Am inventat un zâmbet. Ușurarea mea era și ea inventată. Nu puteam scăpa de sentimentul că cineva pândea în apropiere.

Vee și cu mine am plecat de-acasă la șapte și jumătate în dimineața următoare și am mers la bistroul lui Enzo să luăm un mic dejun format din cappuccino și lapte fiert. Cu mâinile în jurul căniei, încercam să scap de fiorul dinlăuntrul meu. Făcusem un duș, luasem o cămașă și un cardigan de la Vee și îmi aplicasem și ceva machiaj, dar abia dacă mai știam de toate astea.

— Nu te uita acum, a spus Vee, dar domnul Pulover Verde se tot uită încoace și-ți măsoară picioarele lungi prin blugi... oh! Tocmai m-a salutat. Vorbesc serios. Un salut cu două degete, ca în armată. Ce adorabil!

N-o ascultam. Accidentul de aseară mi se repeta în minte, absorbindu-mi toată concentrarea.

— Complicele lui arată un pic rebel, nu crezi? continuă Vee. Emite un fel de semnal „nu-te-pune-cu-mine”. Karmă periculoasă. Spune-mi că nu arată ca plodul lui Dracula. Spune-mi că mi se pare.

Ridicând privirea doar atât cât să-l zăresc fără să pară că fac asta, i-am văzut chipul atrăgător, cu osatură fină. Părul lung, blond-închis îi atârna până la umeri. Ochi de culoarea cromului. Neras. Îmbrăcat impecabil.

— Ți se pare, am calmat-o.

— N-ai văzut ochii adânciți? Linia părului? Constituția înaltă și deșirată? Ar putea fi destul de înalt pentru mine...

Vee se apropia de 1,83 m, dar avea o obsesie pentru tocuri. Tocuri înalte. Mai avea și obsesia să nu se cupleze cu tipi mai scunzi.

— OK, ce-ai pățit? m-a întrebat ea. Ești foarte tăcută. Nu e vorba de crăpătura de pe parbrizul meu, nu? Și ce dacă ai lovit un animal? I se putea întâmpla oricui. Sigur, șansele ar fi mult mai mici dacă mama ta s-ar muta din sălbăticie...

Aveam de gând să-i spun lui Vee adevărul despre ce s-a întâmplat. Curând. Aveam nevoie doar de puțin timp să mă dumiresc. Ceea ce era o minciună și mai mare. Speram că, dacă nu voi mai sufla o vorbă despre asta, totul va dispărea.

— Hmmm, ia uite! Domnul Pulover Verde se ridică de pe scaun. Țsta e un tip care merge regulat la sală. Se îndreaptă spre noi, măsurând din ochi terenul, terenul tău adică.

O jumătate de secundă mai târziu ne-a salutat cu o voce joasă și plăcută:

— Bună!

Vee și cu mine am privit în sus în același timp. Domnul Pulover Verde stătea în spatele mesei noastre, cu mâinile în buzunarele jeansilor. Nu arăta rău pentru un roșcat. Nu că așa avea ceva împotriva roșcaților!

— Salut și ție, a răspuns Vee, apoi a făcut prezentările. Eu sunt Vee. Ea e Nora Grey.

M-am încruntat către Vee. Nu-mi plăcea că mi-a folosit numele de familie; am simțit că a încălcat un contract nerostit între fete – ca să nu mai spun între prietene foarte bune – la întâlnirea cu niște băieți necunoscuți.

— Salut, Nora Grey, a spus el, enervându-mă și mai tare.

I-am făcut cu mâna fără prea mare tragere de inimă și am dus cana de Styrofoam la gură, arzându-mi limba.

A tras un scaun de la masa vecină și s-a așezat invers, cu brațele așezate pe spătar. Mi-a întins mâna și s-a prezentat:

— Eu sunt Elliot Saunders.

I-am strâns-o, simțindu-mă mult prea oficială.

— Iar el e Jules, a adăugat, arătând cu bărbia spre prietenul lui, pe care Vee l-a subestimat numindu-l „înalt”.

Jules s-a lăsat cât era de lung pe un scaun lângă Vee, iar ea a comentat surprinsă:

— Cred că ești cel mai înalt tip pe care l-am văzut vreodată. Serios, ce înălțime ai?

— 2,10, a mormăit Jules, lăsându-se pe scaun și încrucișându-și brațele.

Elliot și-a frecat mâinile. Auzeam sunetul sec al palmelor care se frecau una de alta și mă făcea să tremur la fel ca unghiile care zgârie o tablă.

— Vă iau ceva, doamnelor? a întrebat.

— Mie nu, am spus și am ridicat cana de Styrofoam – am comandat deja. Vee mi-a dat un picior pe sub masă.

— Vrea o gogoasă cu vanilie. Două.

— Gata cu dieta, hmm? i-am spus lui Vee.

— Ce știi tu? Vanilia e un fruct. Un fruct maro.

— E o legumă.

— Ești sigură?

Nu eram, așa că am tăcut din gură.

Jules a închis ochii și și-a ciupit rădăcina nasului. În timp ce Elliot se îndrepta spre teighea, l-am urmărit cu privirea. Era la liceu, cu siguranță, dar nu-l mai văzusem la BHS. S-a întors, zâmbindu-mi când a observat că-l urmăresc. Mi-am întors privirea, încercând să găsesc altceva pe care să mi-o fixez.

— Locuiești în zonă? îl întrebă Vee pe Jules.

— Mda.

— Mergi la școală?

— Kinghorn Prep.

— N-am mai auzit de ea.

— E o școală privată. În Portland.

Vee și-a înmuiat un deget în spuma cappuccinoului.

— E scumpă?

Jules a privit-o în față pentru prima dată.

— Ești bogat? Pun pariu că ești, a spus Vee.

A venit rândul meu să-i dau un picior lui Vee pe sub masă. Numai că am greșit ținta și mi-am lovit degetul mare de piciorul lui Jules. Mi-au dat lacrimile și am scos un sunet înfundat.

Jules m-a privit de parcă tocmai aș fi ucis o muscă pe fruntea lui.

Elliot s-a întors cu șase gogoși.

— Două cu cremă de vanilie pentru doamne, a spus, împingând cutia spre mine, și patru cu glazură pentru mine. Mai bine îmi fac plinul acum, că nu știu cum e mâncarea la Bridgewater High.

Vee aproape că și-a vărsat cafeaua.

— Mergi la școală la Bridgewater?

— De azi. M-am transferat.

Vee mi-a zdrobit degetele de la picioare. Am scos un „Ooo” slab. În tot acel joc pe sub masă începeam să simt că am nevoie de un prim ajutor.

— Nora și cu mine mergem la Bridgewater, a spus Vee. Sper că îți dai seama de norocul tău. Tot ce vrei să știi, inclusiv pe cine să inviți la Balul Primăverii de luna viitoare, întreabă-mă! Nora și cu mine nu avem parteneri... încă.

Am pufnit fără să vreau și laptele fierbinte mi-a intrat pe nas.

Tușind, am încercat să-mi recapăt respirația. Elliot m-a bătut între omoplați, făcându-mă să cad pe masă.

Când am putut respira din nou, mi-am privit ceasul foarte sugestiv și am spus:

— Ar trebui să plecăm la școală, Vee. Avem de învățat pentru testul de la biologie.

M-am întors spre Elliot și spre Jules:

— Mi-a părut bine, băieți.

N-a sunat foarte sincer. Nu-mi păsa. Creierul meu rămăsese încă la ce se întâmplase aseară.

— N-avem test la bio decât vineri, m-a corectat Vee.

Pe dinăuntru eram înfrântă. Pe dinafară, am zâmbit printre dinți.

— Da. Am vrut să spun că avem un test la engleză. Opera lui... Geoffrey Chaucer.

Toată lumea știa că mințeam.

L-am privit pe Elliot.

— Sper să ai o primă zi plăcută și poate ne vedem la masă, am spus dintr-o suflare. Apoi am tras-o pe Vee de cot și am scos-o afară.

*

Ziua de școală era aproape de final, cu excepția orei de biologie; după o scurtă oprire la dulap ca să-mi schimb cărțile, m-am îndreptat spre clasă. Vee și cu mine am ajuns înaintea lui Patch; ea s-a strecurat pe locul liber și a căutat prin rucsac, scoțând o cutie de Hot Tamales.

— Un fruct roșu vine imediat, mi-a spus, întinzându-mi cutia.

— Stai să ghicesc... scortişoara e un fruct?

Am împins cutia la o parte.

— N-ai mâncat nici la prânz, a observat Vee, încruntându-se.

— Nu mi-e foame.

— Mincinoaso! Ție ți-e mereu foame. Are legătură cu Patch? Știi, aseară, cu chestia de la bibliotecă, am glumit.

*

Mi-am dus degetele la rădăcina nasului. Durerea surdă care se instalase în spatele ochilor a răbufnit la auzul numelui lui Patch.

— Patch e ultima mea grijă, am replicat.

Nu era tocmai adevărat.

— Îmi dai voie...

Vee și cu mine ne-am întors simultan în direcția vocii lui Patch. Părea destul de politicos, dar își ținea ochii ațintiți asupra lui Vee, în timp ce ea s-a ridicat și și-a aruncat ghiozdanul pe umăr. Se pare că nu se mișca suficient de repede; Patch și-a deschis larg brațele spre culoar, invitând-o să plece.

— Arăți bine, ca întotdeauna, mi-a spus el așezându-se la locul lui. S-a lăsat pe spate pe scaun, întinzându-și picioarele în față. Știam că era înalt, dar nu m-am gândit niciodată ce înălțime avea. Uitându-mă acum la lungimea picioarelor lui, cred că atingea 1,83 m. Poate chiar 1,85.

— Mulțumesc, i-am răspuns fără să mă gândesc.

„Mulțumesc?” Dintre toate lucrurile pe care le-aș fi putut spune, asta era cel mai aiurea, cel mai prost. M-am simțit de parcă mi-aș fi deschis sufletul în fața lui.

— Și miroși bine.

— Se numește duș.

Pentru că nu-mi răspundea, m-am întors spre el:

— Săpun. Șampon. Apă caldă.

— Goală. Cunosced procedura.

Am deschis gura să schimb subiectul, dar clopoțelul mi-a luat-o înainte.

— Puneți-vă deoparte manualele, ne-a spus antrenorul. Vă dau un test scurt, ca să vă pregătiți pentru testul adevărat de vineri.

S-a oprit în fața mea, umezindu-și degetul ca să despartă foile.

— Vreau cincisprezece minute de liniște în care să răspundeți la întrebări. Apoi vom discuta Capitolul șapte. Baftă!

Am răspuns la primele câteva întrebări, rezolvându-le cu un flux constant de date memorate. Testul îmi solicita toată atenția, transformând accidentul de aseară în ceva secundar. M-am oprit să-mi scutur mâna și l-am simțit pe Patch că se apleacă spre mine.

— Pari obosită. Ai avut o seară grea? a șoptit el.

— Te-am văzut la bibliotecă.

Am avut grijă să-mi țin creionul pe foaia de hârtie, aparent foarte concentrată la test.

— Cel mai bun moment al serii.

— Mă urmăreai?

A pufnit în răs.

Am încercat o altă abordare.

— Ce făceai acolo?

— Luam o carte.

Simțeam ochii antrenorului asupra mea și m-am concentrat asupra testului. După ce am mai răspuns la câteva întrebări, m-am oprit cât să-i arunc o privire lui Patch. Am rămas surprinsă să văd că și el mă privea. A rânjit.

Mi-am scăpat creionul, care a sărit de câteva ori pe pupitru înainte să se rostogolească peste margine. Patch s-a aplecat să-l ridice. L-a ținut în palmă, iar eu a trebuit să mă concentrez să nu-i ating pielea când am luat creionul.

— După bibliotecă unde te-ai dus? am întrebat eu.

— Nu-mi amintesc.

— M-ai urmărit? am continuat încet.

— Ești cam agitată, Nora. Ce-ai pățit? Sprâncenele i s-au ridicat a îngrijorare. Dar era doar teatru, căci în ochii lui negri zăream o sclipire ironică.

— Mă urmărești? l-am întrebat în șoaptă.

— De ce te-aș urmări?

— Răspunde la întrebare!

— Nora!

Avertizarea din vocea antrenorului m-a adus înapoi la test.

Obligată să tac, am rămas să speculez singură răspunsul, ceea ce m-a făcut să vreau să mă furișez departe de Patch. În cealaltă parte a clasei. În cealaltă parte a universului.

Antrenorul a suflat în fluier.

— Timpul a expirat. Dați testele în față! Vineri veți primi întrebări asemănătoare. Acum, și-a frecat el mâinile, lecția de azi.

— Domnișoară Sky, vrei să anunți subiectul?

— S-e-x, a anunțat Vee.

Imediat după aceea, m-am deconectat. Patch mă urmărea? A lui era fața din spatele cagulei? Urmele de pași de sub fereastra dormitorului meu erau ale lui? Ce voia? Unde se potrivea în ansamblul ăsta accidentul – și, mai important, dovezile dispărute? Instinctul îmi spunea că Patch știa mai multe decât spunea. Scânteia din ochii lui nu era nevinovată.

Tot ce știam cu siguranță era că voiam ca lucrurile să se întoarcă la normal. Înapoi la felul în care erau înainte ca Patch să dea buzna în viața mea.

La sfârșitul orei l-am oprit.

— Putem vorbi?

S-a sprijinit de pupitru și mi-a zâmbit conspirativ:

— Care-i treaba?

— Știi că nu vrei să stai lângă mine, la fel cum nici eu nu vreau să stau lângă tine. Cred că antrenorul s-ar putea să se gândească să ne reazeze dacă vorbești cu el. Dacă-i explici situația.

— Care situație?

— Că nu ne înțelegem. Nu suntem compatibili.

Și-a frecat bărbia cu mâna, un gest meditativ cu care mă obișnuisem în cele câteva zile de când îl cunoșteam. Eram sigură că și-a alungat un zâmbet.

— Nu suntem?

— Nu e nici o noutate.

— Când antrenorul mi-a cerut lista cu trăsăturile dorite la o parteneră, m-am referit la tine.

Mi-a picat fața.

— Retrage-ți cuvintele!

— Inteligentă. Atractivă. Vulnerabilă. Ce, nu ești de acord?

O făcea numai ca să mă contrazică și asta mă enerva și mai tare.

— Îl rogi pe antrenor să ne reazeze sau nu?

— Pas. A început să-mi placă de tine.

— E ridicol. Tu nu mă poți suporta.

Am încercat să-mi pun în glas o notă de stăpânire de sine.

— Dacă faci chestia asta ca să mă enervezi, aș vrea să te mai gândești.

Știi că am început cu stângul, dar asta nu înseamnă că nu putem îndrepta lucrurile.

Am zâmbit, încordată, dar politicoasă.

— Cred că ar fi mult mai bine să stăm lângă altcineva. Și cred c-o știi și tu.

— Cred c-aș putea fi așezat lângă Vee.

Zâmbetul lui a fost la fel de politicos.

— Nu vreau să-mi forțez norocul.

— Sunt flatată, i-am replicat posomorâtă.

Vee a apărut lângă pupitrul meu, privindu-ne când pe mine, când pe Patch.

— Vă întrerup?
— Nu, am răspuns, trăgând fermoarul ghiozdanului.
— Îl întrebam pe Patch despre ce avem de citit. Nu-mi mai aminteam ce pagini ne-a spus antrenorul să citim.
— Tema e scrisă pe tablă, ca întotdeauna. De parcă n-ai fi citit deja.
Patch a râs, ca de o glumă pe care o înțelegea numai el. Mi-am dorit pentru a nu știu câta oară să știu la ce se gândea. Pentru că uneori eram convinsă că aceste glume aveau de-a face cu mine.
— Mai e ceva, Nora? m-a întrebat el.
— Nu, am răspuns. Ne vedem mâine.
— Abia aștept.
Mi-a făcut cu ochiul. Chiar mi-a făcut cu ochiul.
După ce Patch a dispărut din raza noastră vizuală, Vee m-a luat de braț.
— Vești bune. Cipriano. Asta e numele lui de familie. Am văzut pe lista de prezență a antrenorului.
— Și zâmbești pentru că...?
— Toată lumea știe că elevii trebuie să semnaleze medicamentele la cabinetul școlii.
Vee a tras de buzunarul din față al ghiozdanului, unde îmi țineam pastilele de fier.
— Toată lumea știe și că, de fapt, cabinetul medical e foarte convenabil așezat în secretariat, unde sunt păstrate și fișele elevilor.
Cu ochii scânteindu-i, Vee m-a luat de braț și m-a tras spre ușă.
— E vremea să spionăm cu adevărat.
Capitolul 5
— Cu ce te pot ajuta?
M-am forțat să-i zâmbesc secretarei, sperând să nu arăt la fel de falsă precum mă simțeam.
— Am o rețetă de medicamente pe care o iau zilnic la școală, iar prietena mea...
Vocea mi s-a rupt la cuvântul „prietenă” și m-am întrebat dacă după ziua de azi o voi mai putea numi pe Vee prietenă.
— Prietena mea mi-a spus că trebuie s-o înregistrez la cabinetul medical. E adevărat?
Nu-mi venea să cred că stăteam aici, încercând să fac ceva ilegal.
— Da, a spus secretara cu seriozitate. Toate medicamentele trebuie înregistrate. Cabinetul e pe aici, a treia ușă la stânga, vizavi de arhivă.
A arătat spre holul din spatele ei.
— Dacă asistenta nu e înăuntru, poți lua loc pe patul din birou. Se întoarce repede.
Am mai falsificat un zâmbet.
— Mulțumesc.
Pe când mă îndreptam spre coridor m-am oprit de câteva ori să mă uit în spate. Spre agitația mea tot mai mare, nimeni nu venea în urma mea.

Telefonul din secretariat suna, dar de pe coridorul întunecat unde mă aflam părea că sună din altă lume.

M-am oprit în dreptul celei de-a treia uși din stânga. Am tras aer în piept și am bătut, dar după fereastra neluminată era evident că nu era nimeni înăuntru. Am împins ușa. S-a mișcat cu greu, deschizându-se într-o încăpere îngustă, cu dale albe de gresie, uzate. Am rămas o clipă la intrare, aproape dorindu-mi să apară asistenta; astfel, n-aș mai fi putut face altceva decât să-mi înregistrez pastilele de fier și să plec. O scurtă privire vizavi pe hol mi-a descoperit o ușă cu fereastră pe care scria ARHIVĂ. Și aceea era neluminată.

Am privit în altă parte.

Mi-am sprijinit un umăr de perete. M-am uitat la ceas. Vee mi-a spus să aștept semnalul ei; a spus că va fi unul clar. Super!

Telefonul din secretariat a sunat din nou, iar secretara a răspuns.

Mi-am mușcat buzele și am mai aruncat o privire spre ușa pe care scria ARHIVĂ. Era foarte posibil să fie încuiată. Probabil că fișele elevilor erau considerate de maximă securitate. Nu conta ce fel de diversiune crea Vee; dacă ușa era încuiată nu puteam să intru.

Mi-am mutat ghiozdanul pe celălalt umăr. A mai trecut un minut.

Dar dacă Vee avea dreptate? Dacă Patch avea experiență de urmăritor obsedat? Dacă folosea un pseudonim și era un criminal căutat de poliție? Știam că era exagerat, dar poate ceva din fișa lui avea să facă o legătură cu cagula. Poate că a fost prins jefuind un magazin de cartier... purtând o cagulă. Dacă eram în pericol, eram datoare să mă apăr... nu?

Dacă ușa nu era încuiată, iar fișele erau alfabetizate, îl puteam găsi rapid pe Patch. Apoi câteva secunde să frunzăresc fișa după buline roșii, deci probabil că puteam intra și ieși în mai puțin de un minut. Ceea ce însemna atât de puțin, încât ar fi fost ca și cum n-aș fi intrat deloc.

Era neobișnuit de liniște în birou. M-am întrebat dacă îndepărtarea secretarei făcea parte din planul lui Vee.

Deodată, Vee a apărut de după colț. Se grăbea spre mine, înaintând cu mâinile lipite de perete, aruncând priviri furișate peste umăr.

Era genul de mers al femeilor spion din filmele vechi.

— Totul e sub control, mi-a șoptit.

— Ce s-a întâmplat cu secretara?

— A trebuit să plece câteva minute.

— A trebuit?

— Asta am spus.

— N-ai imobilizat-o, nu?

— Nu!

„Slavă Domnului!”

— Am anunțat o bombă de la telefonul de afară. Ea a sunat la poliție, apoi a fugit să-l anunțe pe director.

— Vee!

Vee și-a bătut încheietura mâinii cu degetul:

— Timpul trece. Nu trebuie să fim aici când apar polițiștii.

„Mie-mi spui!”

Se pare că picioarele mele ajunseseră la o concluzie înaintea conștiinței, purtându-mă în partea cealaltă a coridorului. Vee și cu mine am cercetat ușa pe care scria ARHIVĂ.

— Dă-te la o parte, m-a împins Vee cu șoldul.

Și-a tras mâneca peste pumn și l-a izbit de fereastră. Nu s-a întâmplat nimic.

— Asta a fost numai de încălzire, m-a lămurit. S-a dat înapoi ca să mai dea o lovitură, dar i-am prins brațul.

— S-ar putea să fie deschisă. Am întors mânerul și ușa s-a deschis.

— N-a fost nici pe departe atât de distractiv.

O chestiune de gust.

— TU intri, a ordonat Vee. Eu țin de șase. Dacă totul merge bine, ne întâlnim într-o oră la restaurantul mexican de la intersecția dintre Drake și Beech.

S-a întors furișându-se spre coridor.

Am rămas pe jumătate înăuntru și jumătate în afara camerei înguste, tapetată de la un perete la altul cu dulapuri cu fișe. Înainte să mă răzgândesc, am pășit înăuntru și am închis ușa după mine.

Am tras adânc aer în piept, mi-am lăsat jos ghiozdanul și am alergat în față, trecând cu degetul peste etichetele dulapurilor. Am găsit sertarul pe care era scris CAR-CUV.

Sertarul s-a deschis cu o smucitură. Numele de pe dosare erau scrise de mână, dar se puteau citi ușor.

Cipriano.

Am smuls dosarul din sertarul îngust. L-am ținut în mâini o clipă, încercând să mă conving că nu era nimic prea greșit în ceea ce urma să fac. Și ce dacă înăuntru erau informații personale și incriminatoare? În calitate de partener la biologie al lui Patch, aveam dreptul să știu aceste lucruri.

Afară pe hol se auzeau voci.

Am deschis dosarul și am tresărit instantaneu. Nu avea nici un sens.

Vocile se apropiau.

Am băgat dosarul la întâmplare în sertar și l-am împins înapoi în dulap. Când m-am întors, am înghețat. De cealaltă parte a ferestrei, directorul se oprise în mijlocul drumului, cu privirea ațintită asupra mea. Spunea ceva grupului format din toți membrii importanți ai corpului profesoral, dar brusc a pierdut șirul.

„Scuzați-mă o clipă”, l-am auzit eu spunând.

Grupul s-a îmbulzit mai departe. Directorul a rămas.

A deschis ușa.

— Zona aceasta nu e permisă elevilor.

Am încercat să-mi iau o față neajutorată.

— Vă rog să mă scuzați. Căutam cabinetul medical. Secretara mi-a spus a treia ușă pe dreapta, dar cred că am greșit...

Mi-am ridicat brațele în semn de predare.

— M-am rătăcit.

Înainte să poată răspunde, am smucit fermoarul ghiozdanului.

— Trebuie să înregistrez pastilele de fier. Sunt anemică, am explicat eu.

M-a analizat o clipă, cu sprâncenele ridicate. Mi s-a părut că-l vad cum cântărește opțiunile: să rămână și să se ocupe de mine ori să se ocupe de amenințarea cu bomba. Mi-a făcut semn în direcția ușii.

— Trebuie să ieși din clădire imediat.

A deschis ușa larg și am ieșit pe sub brațul lui, iar zâmbetul îmi dispăruse de pe față.

*

O oră mai târziu m-am strecurat pe o banchetă de bar. Deasupra mea atârnav pe perete un cactus din ceramică și un coiot împăiat.

Un bărbat care purta un sombrero mai larg decât el se plimba în jur. Mi-a cântat o serenadă în timp ce chelnerița așeza meniurile pe masă. M-am încruntat la vederea simbolului de pe prima pagină. Borderline. Nu mai mâncasem aici, dar totuși era ceva similiar în legătură cu numele.

Vee a apărut din spatele meu și s-a așezat pe scaunul opus.

Chelnerul nostru a venit pe urmele ei.

— Patru hamburgeri cu smântână, o porție de nachos și una de fasole, a comandat Vee fără să se uite pe meniu.

— Un burrito roșu, am cerut eu.

— Plățiți separat?

— Eu nu plătesc pentru ea, am spus amândouă în același timp.

După ce a plecat chelnerul, am comentat:

— Patru hamburgeri. Abia aștept să aud legătura cu fructele.

— Nu începe, că mor de foame. N-am mai mâncat de la prânz.

S-a oprit o clipă.

— Asta dacă nu pui la socoteală și punga de Hot Tamales. Și eu nu le pun.

Vee e athletică, cu oase mari și foarte sexy – într-un fel mai neortodox.

— Sper să aducă chipsurile cât mai repede, mârâi prietena mea. O să vomit dacă nu mănânc ceva sărat în următoarele patruzeci și cinci de secunde.

Fața lui Vee s-a luminat.

— Și comandăm daiquiri cu căpșuni.

Vee avea dreptate. Dieta asta era ușoară.

— Mă întorc imediat, a spus ea ridicându-se de pe banchetă. Perioada aceea a lunii. După, vreau să aflu știrea.

În timp ce o așteptam, m-am trezit că îl fixam cu privirea pe ajutorul de chelner aflat la câteva mese distanță. Muncea din greu, ștergând o masă cu cârpa. Era ceva ciudat de familiar în legătură cu felul în care se mișca, cu felul în care îi cădea cămașa pe curbura spatelui. Ca și când ar fi bănuț că era

privit, s-a îndreptat și s-a întors, cu ochii fixați asupra mea în exact același moment în care mi-am dat seama ce era atât de familiar la acest ajutor de chelner.

Patch.

Nu-mi venea să cred. Mi-a venit să-mi dau o palmă peste frunte când mi-am amintit că mi-a spus că lucra la Borderline.

Ștergându-și mâinile de șorț, s-a îndreptat spre mine, părând încântat de stânjeneala mea, în timp ce eu mă uitam în jur după o ieșire, fără să am însă unde să plec în altă parte decât mai încolo pe banchetă.

— Măi, măi, măi! Cinci zile pe săptămână cu mine nu-ți ajung? Îmi acorzi și serile?

— Îmi cer scuze pentru nefericita coincidență.

S-a așezat pe locul lui Vee. Când și-a pus mâinile pe masă erau atât de lungi, încât aproape că ajungeau pe jumătatea mea de masă. S-a întins după paharul meu, învărtindu-l cu palmele.

— Toate locurile sunt ocupate, i-am zis.

Pentru că n-a răspuns, mi-am luat paharul înapoi și am băut o gură de apă, înghițind din greșeală un cub de gheață. L-am simțit cum aluneca în stomac.

— N-ar trebui să lucrezi, în loc să stai cu clienții? am comentat eu.

— Voiam să-ți comunic și ție. Mi-a venit o idee pentru prezentarea atracției fizice la ora de biologie.

— S-o auzim și pe asta.

— Mă înfășori într-o folie de metal și-ți lipești pe tine un magnet uriaș – și demonstrăm atracția.

— Nici un magnet nu e suficient de puternic să ne aducă pe noi doi împreună.

— Au!

— Pune-ți un platură, l-am îndemnat.

Fără să ceară voie, Patch s-a întins spre coșul cu chipsuri de la marginea mesei. Și-a pus salsa pe un chips și l-a băgat în gură.

— Ce faci sâmbătă seara?

Am pufnit; din greșeală.

— Mă inviți în oraș?

— Ești increzută. Îmi place chestia asta, Bombonico.

— Nu mă interesează ce-ți place. Nu ies cu tine. Nu la o întâlnire; nu singură. Stai puțin, mi-ai spus „Bombonică”?

— Dacă ți-am spus?

— Nu-mi place.

A rânjit.

— Așa rămâne. Bombonică.

S-a aplecat peste masă, și-a apropiat mâna de fața mea și mi-a șters colțul gurii cu degetul mare. M-am tras înapoi, dar prea târziu.

— Machiaj, m-a lămurit.

A frecat rujul între degetul mare și arătător.
— Nu-mi place.
Am încercat să-mi amintesc despre ce vorbeam, dar nu atât de mult cât am încercat să par deranjată de atingerea lui.
— Bine că părerea ta e ultima care contează pentru mine.
— Ai arăta mai bine fără machiaj.
Mi-am dat părul pe spate, reluând firul conversației noastre de dinainte.
— Vee și cu mine mergem la cumpărături pe dig sâmbătă.
— Păcat! E o petrecere la malul mării. Mă gândeam să mergem. Părea sincer – pentru prima dată – și m-a luat prin surprindere.
— Păi, cum ziceam, Vee și cu mine mergem la cumpărături.
— Toată seara?
— Dacă petrecerea asta e ceva care te interesează pe tine, pot să-ți garantez că pe mine n-o să mă intereseze.
Mi-am trecut mâna prin păr, mai mult din obișnuință decât de nevoie.
— Dar de ce mă întrebi?
— Poate că am nevoie de o scuză ca să fii singură.
Am înghițit în sec. El a zâmbit.
— Uite ce e, Patch, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar...
— Ba sigur că vrei.
— Tu ai început!
„Minunat”, m-am gândit. „Foarte matur.”
— Nu pot merge la petrecere. Punct.
— Pentru că abia aștepti să mergi la cumpărături cu Vee sau pentru că ți-e frică să fii singură cu mine?
— Ambele.
Pur și simplu mi-a scăpat.
— Ți-e frică de toți tipii... sau numai de mine?
Mi s-a tăiat respirația.
— Te fac să te simți agitată?
Și-a ridicat sprâncenele, ca și cum ar fi avut nevoie de confirmarea mea.
Gura sa păstra o linie neutră, dar am detectat un zâmbet ironic ascuns.
Da, avea efectul ăsta asupra mea. Mai avea și tendința de a-mi șterge orice gând logic din minte.
— Scuză-mă, despre ce vorbeam?
— Despre tine.
— Despre mine?
— Despre viața ta personală.
Am râs, pentru că nu știam ce altceva să-i răspund.
— Dacă e vorba de mine... și de sexul opus... Vee mi-a ținut deja discursul ăsta. Nu vreau să-l aud a doua oară.
— Și ce-a zis draga și înțeleapta de Vee?
Mi-am pus mâinile pe masă, dar mi-am dat seama că îmi trădau nervozitatea, așa că le-am ascuns.

— Nu știu de ce te interesează.
A dat ușor din cap.
— Dacă mă interesează? E vorba de tine. Mă fascinează.
L-am privit în ochi, apoi m-am uitat în altă parte.
— Cred c-ar trebui să te întorci la lucru.
— Îmi place ideea că nici un tip de la școală nu îndeplinește cerințele tale.
— Am uitat că tu știi cel mai bine care-mi sunt așa-zisele cerințe.
M-a privit într-un fel care m-a făcut să mă simt transparentă.
— Nu ești închisă, Nora. Și nici timidă. Doar că ai nevoie de un motiv foarte bun ca să te oprești din drum să cunoști pe cineva.
— Nu mai vreau să vorbim despre mine.
— Crezi că i-ai descifrat pe toți.
— Nu e adevărat, am spus. De exemplu, aăă, de pildă, nu știu încă multe despre... tine.
— Nu ești pregătită să mă cunoști pe mine.
Nu era nimic blând în felul în care a spus-o. De fapt, expresia lui era tăioasă ca un cuțit.
— M-am uitat în fișa ta de la școală.
Cuvintele mele au plutit o vreme în aer, înainte ca ochii lui Patch să-i întâlnească pe ai mei.
— Sunt sigur că e ilegal.
— Fișa ta era goală. Nimic. Nici măcar un vaccin nu era trecut.
Nici măcar n-a încercat să se prefacă surprins. S-a lăsat pe spate pe banchetă, ținându-mă cu ochii aceia de culoarea obsidianului.
— Și îmi spui asta pentru că te temi că ți-aș putea da vreo boală? Pojar sau oreion?
— Îți spun pentru că vreau să știi că eu știu că ceva nu e în regulă cu tine. Nu i-ai prostit pe toți. Voi afla ce pui la cale și o să te dezbrac de secrete.
— Abia aștept, a spus el cu un zâmbet diavolesc.
M-am înroșit, prinzând prea târziu aluzia. Peste capul lui Patch am zărit-o pe Vee croindu-și drum printre mese.
— Vine Vee, i-am spus. Trebuie să pleci.
A rămas pe loc, cântărindu-mă gânditor.
— De ce mă privești așa? l-am provocat.
S-a aplecat în față, pregătindu-se să se ridice.
— Pentru că nu ești deloc cum m-am așteptat.
— Nici tu, am replicat eu. Ești mai rău, chiar mult mai rău.

Capitolul 6

În dimineața următoare, Elliot a intrat la ora de educație fizică exact în momentul în care clopoțelul suna cu întârziere. După ce i-a dat o bucată de hârtie domnișoarei Sully, mi-a făcut cu mâna și a venit lângă mine în tribună.
— Conducerea și-a dat seama că n-am mai participat la orele de educație fizică în ultimii doi ani, a spus el. Nu se cere în școlile private. Acum se

consultă cum să comprime patru ani de educație fizică în următorii doi. Și iată-mă. Am educație fizică prima și a patra oră.

Domnișoara Sully a suflat în fluier.

— Presupun că fluieratul înseamnă ceva, a întrebat el.

— Zece ture în jurul sălii, fără să trișezi la colțuri.

M-am ridicat de pe scaun.

— Ești sportiv?

Elliot a sărit în sus, dansând pe vârful picioarelor. A dat câteva croșee și câteva directe în aer și a încheiat cu un upercut care s-a oprit la câțiva centimetri de bărbia mea.

— Sportiv? Până în măduva oaselor.

— Atunci o să-ți placă distracția domnișoarei Sully.

Elliot și cu mine am alergat împreună cele zece ture, apoi am ieșit afară, unde aerul era atât de rece, încât abia puteai respira.

Părea că mi se întărește în plămâni, înghețându-mi respirația. Norii cerneau fulgi de zăpadă, încercând să mai aducă o tură de iarnă peste Bridgewater. Privind în jos spre picioarele mele goale, am observat că se albăstriseră.

— Mai cu viață! a strigat domnișoara Sully.

A aruncat o privire spre carnetul pe care-l ținea în mâinile înmănușate.

— Am nevoie de doi căpitani, mâna sus! Haideti! Oferiți-vă sau aleg eu echipele, și eu nu joc întotdeauna cinstit.

Elliot a ridicat mâna.

— Bun, a zis domnișoara Sully. Vino aici, lângă bază. Și... Marcie Molnar, căpitanul echipei roșii. Elliot, dă-i drumul și alege!

Lovindu-și bărbia cu degetele, Elliot examina clasa, de-ai fi zis că ne evaluează aptitudinile de sportivi doar uitându-se la noi.

— Nora.

M-am dus lângă el și mi-am tras un pulover albastru peste cap.

— Tocmai ai făcut o mare greșală.

Și-a clătinat capul în semn de neîncredere:

— Tu ești singura din clasă pe care o cunosc. Aș fi un prost să nu profit de chestia asta.

După ce s-au ales echipele, Elliot a condus-o pe a noastră spre bancă și a hotărât ordinea de bătaie.

Întinzându-mi o bătă de baseball, mi-a îndesat pe cap o cască.

— Tu ești prima, Grey. Trebuie doar să ajungi la baza unu.

Exersând o lovitură și aproape lovindu-l, i-am răspuns:

— Dar aveam chef de o înscriere.

— Facem și din alea. Mi-a făcut semn spre baza patru.

— Așază-te la locul tău și lovește cât mai bine!

Am balansat bâta pe umăr, gândindu-mă că ar fi trebuit să fiu mai atentă la World Series. Bine, ar fi trebuit să urmăresc World Series. Casca mi-a

alunecat peste ochi și mi-am ridicat-o, încercând să măsoz terenul, care nici nu se mai zărea de ceață și zăpadă.

Marcie Molnar și-a luat locul pe platou. Își ținea mingea în față și am observat că degetul ei mijlociu era ridicat spre mine. Și-a afixat cel mai tare zâmbet de majoretă și a aruncat mingea spre mine.

Am nimerit o parte din ea, trimițând-o în noroi dincolo de linia de demarcație a terenului.

— E ratare, a strigat domnișoara Sully, așezată între baza unu și baza doi.

Elliot a strigat de pe bancă:

— Ai aruncat-o cu balans; dă-i una curată!

Mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că vorbea cu Marcie, și nu cu mine.

Mingea a plecat din nou din mâna lui Marcie, arcuindu-se spre cerul sumbru.

Am lovit și am ratat.

— A doua ratare, a numărat jucătorul de la prindere.

M-am uitat urât la el.

Am exersat câteva lovituri. Aproape că nici nu l-am zărit pe Elliot apropiindu-se în spatele meu. Și-a întins brațele pe lângă mine și și-a așezat mâinile pe bătă, lângă ale mele.

— Să-ți arăt, mi-a șoptit la ureche. Așa! Simți? Relaxează-te. Acum răsucește-ți șoldurile! Secretul e în șolduri.

Simțeam cum îmi ard obrazii sub privirile întregii clase ațintite asupra noastră.

— Cred că m-am prins, mersi.

— La cealaltă școală îmi spuneau Hoțul. Eram un zeu al baseballului.

— Hoțul?

— Să vezi cum fur bazele. Ca un hoț în toiul nopții. Aș putea să te învăț.

A venit mai aproape.

— Cred că ți-ar plăcea.

— Aăă...

— Închiriați-vă o cameră! ne-a strigat Marcie.

Cei de pe teren au râs.

— Dacă ai da o aruncare ca lumea, ar lovi mingea, i-a strigat Elliot.

— Aruncarea mea e bună.

— Lovitura ei e bună.

Elliot și-a coborât vocea, vorbindu-mi doar mie:

— Nu te mai uiți la ea în clipa în care dă drumul la mingea. Aruncările ei nu sunt curate, așa că va trebui să muncești ca să le nimeriști.

— Țineți jocul în loc! a strigat domnișoara Sully.

Chiar atunci, ceva de dincolo de bancă, în parcare, mi-a atras atenția. Mi s-a părut că am fost strigată pe nume. M-am întors, dar în momentul în care

mă întorceam, am știut că numele n-a fost rostit cu voce tare. A fost rostit încet în mintea mea.

„Nora.”

Patch purta o șapcă de baseball albastru-murdar și strângea cu degetele gardul din sârmă, sprijinindu-se de el. Nu avea haină, în ciuda frigului. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Ochiul întunecați și inaccesibili mă priveau, dar bănuiam că se ascundeau multe în spatele lor. Am respirat adânc, ca să mă calmez. Un alt șuvoi de cuvinte mi s-a strecurat în gând.

„Lecții de baseball? Frumos...”

Mi-am spus că îmi închipuiam cuvintele acelea. Pentru că alternativa era să cred că Patch avea puterea să-mi transmită gânduri. Ceea ce nu era posibil. Pur și simplu nu era posibil. Doar dacă nu deliram. Asta mă speria mai mult decât ideea că Patch a depășit metodele normale de comunicare și că putea să-mi vorbească fără să deschidă gura, când voia.

— Grey! Dă-i drumul la joc!

Am clipit și mi-am venit în fire la timp ca să văd mingea rostogolindu-se prin aer spre mine. Am început să balansez bâta, când am auzit alte cuvinte: „Încă. Nu.”

M-am oprit, așteptând ca mingea să vină spre mine. În timp ce cobora, am pășit mai în fața bazei. Am lovit cât am putut de bine.

S-a auzit un pocnet puternic, iar bâta mi-a vibrat în mâini. Mingea s-a îndreptat spre Marcie, care a căzut pe spate. Strecurându-se printre baza a doua și a treia, mingea a sărit în terenul exterior.

— Fugi! îmi strigau cei din echipă de pe bancă.

— Fugi, Nora!

Am început să alerg.

— Lasă bâta! țipau ei.

— Rămâi la baza unu!

N-am rămas.

Am cotit la baza unu, alergând spre doi. Fundașul din stânga avea acum mingea, putând să mă elimine. Mi-am aplecat capul, mi-am încordat brațele și am încercat să-mi amintesc cum reușeau profesioniștii de pe ESPN să atingă baza. Pumnii primii? Capul primul? Se opreau, se aruncau și apoi se rostogoleau?

Mingea venea spre fundașul de la baza doi, învârtindu-se albă undeva în raza mea vizuală periferică. O scandare frenetică „Rostogolește-te!” se auzea de pe bancă, dar eu încă nu mă hotărâsem cu ce să mă lovesc mai întâi de pământul înghețat, cu pantofii sau cu fața.

Fundașul a oprit mingea din zbor. M-am aruncat cu capul înainte, cu brațele desfăcute. Mănușa a apărut de nicăieri, năpustindu-se peste mine. S-a lovit de fața mea, mirosind puternic a piele. M-am prăbușit în noroi.

— A ieșit! a strigat domnișoara Sully.

M-am rostogolit într-o parte, căutându-mi rănilor. Îmi simțeam coapsele fierbinți și înghețate în același timp; era prea puțin să spui că arătau de parcă

m-ar fi zgâriat două pisici. Șchiopătând până la bancă, m-am prăbușit pe banchetă.

— Drăguț, a spus Elliot.

— Cascadoria sau piciorul?

Strângându-mi genunchiul la piept, am curățat ușor noroiul cât de mult am putut.

Elliot s-a aplecat într-o parte și a suflat ușor peste piciorul meu. A urmat un moment de tăcere stânjenitoare.

— Poți merge? a întrebat.

M-am ridicat în picioare și i-am demonstrat că, deși piciorul îmi era un ghiveci de sânge și noroi, încă îl puteam folosi.

— Te pot duce la cabinetul medical dacă vrei. Să te panseze, s-a oferit Elliot.

Am clătinat din cap. Am aruncat o privire spre gardul unde-l văzusem pe Patch. Nu mai era acolo.

— Prietenul tău stătea la gard?

Eram mirată că Elliot l-a observat pe Patch, pentru că stătuse cu spatele la el.

— Nu, am spus. E doar un amic. De fapt, nici măcar atât. E partenerul meu de la biologie.

— Ai roșit.

— Probabil din cauza vântului.

Elliot nu părea foarte convins.

— Ești sigură că nu e nimic între voi doi? N-aș vrea să-mi dezvălui planurile, dar nu vreau să alerg după o fată indisponibilă.

— Nimic, am repetat, ușor enervată.

— Ești sigură că el crede la fel? Te-a invitat undeva? Singură, adică?

— Ce, ești mama mea acum?

Elliot s-a lăsat pe celălalt picior.

— Scuză-mă, am spus. Am avut o săptămână grea.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Poți să faci să vină mai repede weekendul? am întrebat, forțându-mă să zâmbesc.

— Ai planuri?

Am ridicat nehotărâtă din umăr.

— Poate merg la Delphic.

Sprâncenele lui Elliot s-au arcuit în sus.

— Serios? Jules și cu mine ne gândeam la același lucru.

Am spus singura chestie politicoasă care se putea spune. Pentru că ceva în legătură cu Elliot îmi dădea furnicături... de genul vineri-treisprezece. Sau poate că Patch avea dreptate și mi-era frică de toți băieții. Oricum ar fi fost, să stau aici cu Elliot mi se părea ciudat.

— Poate ne vedem acolo.

— În mod sigur.

Capitolul 7

Era sâmbătă seara. Dorthea și cu mine eram în bucătărie. Tocmai pusese o cratiță în cuptor și verifica o listă de sarcini pe care mama mi le lăsase pe frigider.

— Mama ta vine luni seara, mi-a spus Dorthea, frecând cu Ajax chiuveta din bucătărie cu o energie care mă făcea să mă doară pe mine cotul.

— A lăsat un mesaj pe telefon. Voia să știe dacă te-ai îmbolnăvit cât a fost plecată.

Din cauza accentului ei german, fraza a sunat cam așa: Vrut știut dacă făcut vreo bol cât fost plecat.

M-am așezat pe un scaun și am mâncat un covrig cu unt. Tocmai luasem o mușcătură zdravănă, iar Dorthea mă privea ca și cum ar fi vrut un răspuns.

— Mmmm, am făcut eu, dând din cap.

— Ți-ai făcut planuri pentru diseară? Tu și Vee ați pregătit ceva? Un film, poate?

— Poate. Zău, Dorth, curăț eu chiuveta mai târziu. Vino să stai jos și ia cealaltă jumătate de covrig.

Pielea de pe brațele Dortheei se bălăngănea în timp ce freca. Cocul de păr argintiu începea să i se desfacă.

— Măine merg la o conferință. În Portland, a spus ea. Va vorbi doamna doctor Melissa Sanchez. Zice că poți să gândești mai sexy.

Hormonii sunt medicamente puternice; dacă nu spunem ce dorim, se întorc și lucrează împotriva noastră.

Dorothea s-a întors spre mine cu tubul de Ajax, ca să-și sublinieze mai bine vorbele.

— Acum mă trezesc dimineața și scriu cu ruj roșu pe oglindă: **SUNT SEXY. BĂRBAȚII MĂ DORESC. 65 E NOUL 25.**

— Și crezi că funcționează? am întrebat-o, chinuindu-mă să mi râd.

— Funcționează, a răspuns Dorthea cu seriozitate.

Mi-am lins untul de pe degete, căutând un răspuns potrivit.

— Deci îți petreci weekendul reinventându-ți latura sexy.

Nu era o întrebare, dar Dorthea a considerat că trebuie să răspundă:

— Orice femeie trebuie să-și reinventeze latura sexy. Îmi place chestia asta. Fiică-mea și-a pus silicoane. A zis că și le-a pus pentru ea, dar care femeie își mărește țâțele pentru ea? Sunt o povară. Și-a pus țâțe pentru un bărbat. Sper să nu faci prostii pentru un băiat, Nora.

M-a amenințat cu degetul:

— Te previn, ispita va veni când vei ajunge la pubertate, dar dacă ești deșteaptă...

Un jet din apa pe care tocmai o băusem a împrăștiat blatul de bucătărie.

— Ce e? a întrebat Dorthea îngrijorată și s-a repezit spre mine, bătându-mă pe spate cu latul palmei în timp ce tușeam.

— Nimic, am bolborosit eu, luând o gură bună de apă. Pubertate?

— Ți-e rușine să vorbești despre feminitatea în dezvoltare, a spus Dorthea, cu un amestec de îngrijorare și reproș.

— Nu, am negat, cu vocea încă răgușită.

Era momentul să schimb subiectul.

— Ce mai face... ăăă... finul tău... Lionel?

Ochii i s-au deschis a mirare:

— Ți place Lionel?

— Nuuuu.

— Pot să aranjez ceva...

— Nu, Dorthea, pe cuvânt. Mulțumesc, dar, cum ai spus, n-o să am asemenea sentimente până la pubertate.

— Dacă, în viitor...

— O să-ți spun.

Mi-am terminat covrigul ascultând trăncăneala monotonă a Dortheei, strecurând câte-un „oho” sau un semn din cap când ea se oprea așteptând un răspuns. Eram preocupată de cum să ies din casă fără ca menajera mea să-și dea seama. N-aveam de gând să-mi pierd weekendul stând acasă să văd un film. O iubeam pe mama și eram recunoscătoare pentru cât muncea ca să ne țină pe linia de plutire de la moartea tatei, dar numai film în fiecare weekend nu era de-ajuns pentru mine.

A sunat telefonul. Numărul lui Vee a apărut pe ecran.

— Salut, am răspuns.

— Ieșim în seara asta?

M-am uitat la Dorthea, care ștergea frigiderul.

— De ce nu vii pe-aici? Dorthea tocmai a pus cina în...

Dar Vee urla:

— Of! Fir-ar, fir-ar, fir-ar! Am vărsat lac de unghii pe canapea. Stai puțin, mă duc să aduc niște prosoape de bucătărie. Oja de unghii iese cu apă?

Câteva clipe mai târziu s-a întors:

— Cred că am distrus canapeaua. Trebuie să ieșim. Nu vreau să fiu prezentă când mi se descoperă cea mai nouă operă de artă accidentală.

— Vino încoace! Acum, i-am spus.

Dorthea tocmai ieșise pe hol spre toaletă. N-aveam nici un chef să-mi petrec seara ascultându-i mormăielile la adresa instalației din baie în timp ce o curăța. Am întins cablul telefonului să mă uit după ea. Dorthea nu se zărea nicăieri.

— Ce zici de Delphic Seaport? Elliot și Jules merg acolo și vor să ne întâlnim.

Nu voiam neapărat să-l văd pe Elliot, dar m-am gândit că e o momeală bună pentru Vee.

— Vin în zece minute, mi-a închis Vee și am rămas ascultând tonul de apel.

Am alergat în cameră și mi-am tras pe mine un pulover alb și confortabil din cașmir, o pereche de blugi negri și mocasini albastru-închis. Deoarece am

părul creț natural n-am îndrăznit să-l pieptăn, dar l-am aranjat ușor cu degetele să-mi încadreze fața și... voila! Spirale aproape acceptabile. Am făcut un pas înapoi în fața oglinzii pentru încă o privire și am decis că eram o combinație între neglijent și aproape sexy.

Peste fix zece minute, Vee a urcat Neonul pe alee și a claxonat.

Aveam un sac de dormit pregătit la intrare.

— Dorm la Vee, i-am strigat Dortehei. Dacă sună mama îi transmiți mesajul?

Dorthea s-a legănat ieșind din baie:

— Te duci la Vee? Încuiați ușile! Nu vorbiți cu străinii! Și nu uitați de centura de siguranță!

— Distracție plăcută la conferință! i-am răspuns, ștergând-o pe ușă.

Părul blond al lui Vee era ridicat într-o coadă de cal înaltă, din care cădeau spirale largi. Niște cercei aurii rotunzi i se legăneau la urechi. Ruj roșu-cireasă. Ochelari de soare supradimensionați. Gene care probabil că ștergeau lentilele când clipea. Dacă eu reprezentam partea mai puțin sexy, Vee era întruchiparea ei.

— Cum reușești? am întrebat-o. Ai avut zece minute la dispoziție.

— Sunt întotdeauna pregătită.

Și mi-a aruncat un rânjet.

— Sunt visul oricărui cercetaș.

M-a privit încă o dată critic.

— Ce e? am spus.

— Ne întâlnim cu niște băieți în seara asta.

— Așa știam și eu.

— Băieților le plac fetele care arată ca niște... fete.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Și eu a ce arăt?

— Ca și cum tocmai ai ieșit de la duș și ai zis că e suficient atât ca să arăți prezentabil. Nu mă înțelege greșit. Hainele sunt OK, părul e OK, dar restul... Poftim!

A căutat în geantă:

— Pentru că sunt prietena ta, îți împrumut rujul meu. Și rimelul, dar numai dacă juri că nu ai vreo boală de ochi contagioasă.

— Nu am nici o boală de ochi!

— Mă asiguram doar.

— Nu vreau.

Vee a rămas cu gura căscată, pe jumătate în glumă, pe jumătate serios.

— O să te simți dezbrăcată fără!

— Pare genul de look care ți-ar plăcea ție! i-am replicat.

Nu eram sigură cum aveam să mă simt ieșind fără machiaj. Nu din cauza machiajului în sine, ci pentru că Patch îmi dăduse sugestia. Ca să mă simt mai bine, mi-am spus că demnitatea mea nu era în pericol; nici mândria. Cineva mi-a făcut o sugestie și eu eram suficient de deschisă să o încerc. Ceea ce nu

recunoșteam pe față era că alesesem intenționat o seară în care știam că n-o să-l văd pe Patch.

După o oră, Vee a intrat în Delphic Seaport. Am fost nevoite să parcăm departe de intrare din pricina traficului crescut din weekend. Așezat exact pe țârm, Delphic nu e deloc faimos pentru vremea sa caldă. S-a pornit un vânt ușor, care mătura pungile de floricele și de bomboane pe la gleznelor noastre, în timp ce ne îndreptam spre chioșcul de bilete. Copacii își pierduseră de mult frunzele, iar ramurile lor se profilau deasupra noastră ca niște degete scrântite. Delphic Seaport prospera în timpul verii cu un parc acvatic și un miniteren de golf pentru turiști, dar odată cu venirea iernii era rezervat localnicilor. În loc de activități vesele în familie, Delphic găzduia spectacole cu măști, ghicitori, cântăreți țigani și o paradă de ciudățenii. Nici azi nu sunt sigură dacă diformitățile umane sunt adevărate sau sunt doar o iluzie.

— Un bilet pentru adulți, vă rog, i-am cerut femeii de la chioșc. Mi-a luat banii și mi-a dat o brățară pe sub geamul ferestrei. Apoi a zâmbit, arătându-și dinții de vampir, din plastic alb, mânjiți cu ruj roșu.

— Distracție plăcută și nu uita să încerci noul carusel! A bătut în geam, arătând spre un teanc de hărți de parcare și broșuri.

Am luat una în drum spre ușile rotative.

Cea mai nouă senzație a parcului de distracții!

Arhanghelul.

Cădeți din rai în această cursă de 30 de metri!

Vee a citit broșura peste umărul meu. Unghiile ei aproape că îmi străpungeau brațul.

— Trebuie să mergem! a țipat ea.

— Ultimul, i-am promis eu, sperând că, dacă ne dăm mai întâi în toate celelalte curse, va uita de asta. Nu-mi mai era frică de înălțime de ani de zile, probabil pentru că le-am evitat ani de zile. Nu eram sigură că eram pregătită să aflu dacă timpul mi-a șters din frică.

După ce am fost în Roata Mare, cu mașinuțele, cu covorul fermecat și la câteva tarabe cu jocuri, ne-am hotărât că era timpul să-i căutăm pe Elliot și Jules.

— Hmmm, a făcut Vee gânditoare, uitându-se în ambele direcții ale drumului care înconjură parcul.

Am rămas amândouă într-o tăcere meditativă.

— Sala de jocuri mecanice, am propus într-un final.

— Bună idee.

Abia intrasem pe ușa sălii, când l-am văzut. Nu pe Elliot, nici pe Jules. Patch.

Și-a ridicat privirea de la jocul video. Șapca de baseball îi acoperea în mare parte față, dar eram sigură că am zărit o umbră de zâmbet amuzat. A dat din cap o dată. După acest unic semn de recunoaștere, s-a întors la jocul lui.

— Uite-i! a exclamat Vee, făcând cu mâna. Jules! Elliot! Aici!

— Bună seara, doamnelor, ne-a salutat Elliot, ieșind din mulțime. Jules venea în urma lui, părând la fel de încântat ca o chiftea veche de trei zile.

— Pot să vă fac cinste cu o Cola?

— Sună bine, a acceptat Vee, uitându-se direct la Jules. Eu vreau una light.

Jules i-a aruncat lui Vee o privire dezgustată, pe care apoi a întors-o spre Elliot. A bolborosit o scuză, spunând că trebuie să meargă la toaletă, și s-a pierdut în mulțime.

După câteva clipe, Elliot s-a întors cu sticlele de Cola. După ce le-a împărțit între noi și-a frecat mâinile și a cercetat zona.

— De unde să începem?

— Biliard, am spus imediat. În spatele sălii.

Cu cât mai departe de Patch, cu atât mai bine. M-am gândit că era o coincidență că se afla aici, dar instinctul îmi spunea altfel.

— Ooo, uite! Fotbal de masă! a zis Vee.

Se îndrepta deja spre o masă liberă.

— Jules și cu mine contra voi doi. Cine pierde cumpără pizza.

— Corect, a acceptat Elliot.

Fotbalul ar fi fost în regulă dacă masa nu era atât de aproape de locul în care se juca Patch. Mi-am propus să-l ignor. Dacă stăteam cu spatele la el, abia dacă mai observam că era acolo. Poate nu-l observă nici Vee.

— Hei, Nora, ăla nu e Patch? m-a întrebat ea.

— Hmm? am făcut eu inocentă.

Mi l-a arătat pe Patch:

— Uite! El e, nu?

— Mă îndoiesc. Eu și Elliot formăm echipa albastră, da?

— Patch e partenerul Norei la biologie, i-a explicat Vee lui Elliot. Mi-a făcut cu ochiul șmecherește, dar și-a luat o față serioasă și inocentă în momentul în care Elliot a privit în sus. I-am făcut un semn scurt, dar ferm, din cap, transmițându-i mesajul secret – termină.

Pentru că știam unde voia să ajungă. În definitiv, eram prietene de unsprezece ani. Puține lucruri mă mai surprindeau la ea.

— Se tot uită încoace, a spus Vee în șoaptă. S-a aplecat peste masa de fotbal, dar a „șoptit” suficient de tare, încât Elliot n-avea cum să nu audă:

— Probabil că se întreabă ce facem aici cu...

Și și-a îndreptat capul spre Elliot.

Am închis ochii și mi-am închipuit că mă dau cu capul de un zid.

— Patch și-a exprimat foarte clar dorința de a fi mai mult decât partenerul Norei la biologie, a continuat Vee. E de înțeles, de altfel.

— Da? a spus Elliot, privindu-mă într-un fel care spunea că nu era surprins. Am bănuț de la început. Am observat că s-a apropiat mai mult.

Vee mi-a aruncat un zâmbet triumfător, care spunea „Îmi mulțumești mai târziu”.

— Nu e chiar așa, am corectat-o eu. E...

— De două ori mai rău, a terminat Vee. Nora crede că o urmărește.
— Jucăm? am spus cu voce tare. Am aruncat mingea în mijlocul mesei. Nimeni n-a observat.
— Nora, cred c-ar trebui să vorbești cu el. Să clarificați lucrurile. Să știe că ești aici cu Elliot, ca să nu existe neînțelegeri. Altfel, ar putea deveni... violent. Ți aduci aminte de data trecută?
— Data trecută?! am bombănit eu.
— Pot să vin cu tine, s-a oferit Elliot.
— Nu e nevoie. Sunt convinsă că nu va fi violent... din nou.
— Du-te să vorbești cu el, m-a îndemnat Vee. Noi te așteptăm.
— Stai puțin, a zis Elliot, ridicându-și mânecele ca și cum s-ar fi pregătit să intre într-un ring și să împartă pumni. Mi-a adresat un zâmbet încurajator și posesiv.
— Merg eu să vorbesc cu el. Stai aici!
— Nu, l-am oprit, luându-l de mână. A privit în jos spre locul de unde îl prinsesem și a zâmbit. I-am dat drumul imediat.
— Merg eu. Singură. Nu durează decât un minut. Dacă am nevoie de ajutor, te chem.
Am tras adânc aer în piept și am înaintat, micșorând distanța dintre mine și Patch, care era de numai câteva console de jocuri. De când am avut Acea Conversație cu Vee în drum spre bibliotecă, și-a luat sarcina de a se asigura că voi fi sărutată. Problema era că nu voiam ca primul meu sărut să fie cu Elliot. Nu-l voiam pe Elliot nicăieri pe listă.
Când am ajuns lângă consola lui Patch, l-am bătut pe spate, să-i atrag atenția. Cu cea mai dezinteresată voce de care eram în stare i-am spus:
— Pac Man? Sau Donkey Kong?
Un rânjete ușor i s-a întins pe față.
— Baseball. Nu stai lângă mine să-mi dai câteva indicații?
I-am aruncat cea mai urâtă privire gen „mai-imatur-de-atât-nu-poți-fi”.
— Cum îl cheamă? a întrebat Patch.
— Elliot. Trebuie să fiu scurtă; mă așteaptă.
— L-am mai văzut?
— E nou, abia s-a transferat.
Apoi am adăugat fără să vreau:
— Ne-am înțeles să ne întâlnim aici.
Imediat mi-am dorit să nu fi spus ce-am spus. Mi-am dat seama că suna a momeală/capcană.
Patch și-a arcuit o sprânceană. M-am înroșit.
— Prima săptămână de școală și are deja prieteni. Norocos tip, a remarcat el.
— S-a mutat din alt oraș. El și Jules au mers la o școală privată, nu-mi amintesc numele.
— Un tip nou, pe care nu-l cunoaște nimeni la școală. Ar putea avea o latură întunecată și periculoasă despre care nu știm nimic.

— Se pare că e specialitatea mea.

Am așteptat să se prindă de aluzia mea, dar el n-a spus decât: „Joci ceva?” și a arătat cu capul în direcția sălii. Abia am reușit să zăresc mesele de biliard prin mulțime.

— Nora! m-a strigat Vee. Vino încoace, prietenul tău mă amenință cu înfrângerea!

— Nu pot, i-am spus lui Patch.

— Dacă o să câștig eu, a continuat el ca și când n-ar fi acceptat un refuz, îi spui lui Elliot că a intervenit ceva. Îi spui că nu mai ești liberă în seara asta.

Nu m-am putut abține, prea era arogant. I-am replicat:

— Și dacă o să câștig eu?

Ochii lui m-au măsurat din cap până-n picioare. Zâmbetul de pirat a apărut repede.

— Nu cred că trebuie să-mi fac griji.

Înainte să mă pot opri, i-am dat o lovitură în braț.

— Ai grijă, ar putea crede că flirtăm, mi-a spus în șoaptă.

Îmi venea să-mi trag palme, pentru că exact asta făceam. Dar nu era vina mea, era vina lui Patch. Aproape de el simțeam dorințe contradictorii. O parte din mine dorea să fugă de el strigând „Foc!” O parte mai nesăbuită era tentată să vadă cât de aproape mă puteam apropia fără să... mă ard.

— O partidă de biliard... m-a tentat Patch.

— Am venit cu altcineva.

— Rezolv eu chestia asta. Mergi spre mesele de biliard!

Mi-am încrucișat brațele pe piept, sperând să arăt neclintită și puțin exasperată, dar, în același timp, a trebuit să-mi mușc buzele ca să nu afișez o reacție mai pozitivă.

— Ce-ai de gând să faci? Să te bați cu Elliot?

— Dacă se ajunge la asta, da.

Eram sigură că glumește.

Patch mi-a adresat un zâmbet viclean.

— Tocmai s-a eliberat o masă de biliard. Du-te și ia-o! Te... provoc.

Am înțepenit.

— Cum ai făcut chestia asta?

Fiindcă n-a negat imediat, am simțit un fior de panică. Era adevărat. Știa exact ce face. Palmele îmi erau ude de transpirație.

— Cum ai făcut chestia asta? am repetat.

Se chinuia să-și ascundă un zâmbet.

— Cum am făcut ce?

— Nu te prefac că nu faci nimic, l-am avertizat.

Și-a sprijinit un umăr de consola de jocuri și m-a privit.

— Spune-mi ce se presupune că fac.

— Gândurile mele.

— Ce-i cu ele?

— Termină, Patch!

A privit în jur cu un aer teatral.

— Doar nu vrei să spui că vorbesc cu mintea ta? Îți dai seama că pari un pic sărită, nu?

N-am răspuns. Am înghițit în sec, apoi i-am spus cu cea mai calmă voce de care eram în stare:

— Am de gând să stabilesc o întâlnire cu antrenorul și cu directorul și să discutăm despre schimbarea locurilor. Cred că e mai bine dacă nu mai stăm unul lângă altul.

— Ar trebui să fie foarte interesant, a spus, fără să pară deloc înfrânt.

— Mă întreb ce va spune antrenorul.

— Dacă vine și directorul, cred că știi că antrenorul va fi de acord cu el.

Nu va avea încotro.

— Atunci va trebui să-l conving de contrariul.

„Ne întâlnim... cu antrenorul... discutăm. Ce... spui?”

M-a trecut un fior pe șira spinării.

— Faci chestia asta și cu alții?

M-a lovit o idee îngrozitoare.

— Tu ești în spatele așezării în bănci? Stau lângă tine din cauza a ceva ce ai făcut... tu?

— Să zicem că i-am făcut antrenorului o sugestie. Îmi cer scuze că am încercat să-ți monopolizez seara. Prietenii tăi te așteaptă.

Și-a înclinat șapca.

— O lăsăm pe altă dată cu partida de biliard?

Și în această notă neplăcută, Patch a trecut pe lângă mine și a ieșit din sală, cu un mers parcă mai arogant decât de obicei.

Capitolul 8

M-am întors la masa de fotbal într-o confuzie totală. Elliot era aplecat deasupra mesei, iar fața îi trăda concentrarea. Vee țipa și râdea. Jules nu se vedea pe nicăieri.

— Nu mă simt bine, le-am zis. Merg afară.

— Te simți bine? m-a întrebat Vee. Ce s-a întâmplat? Ce ți-a spus?

— Nimic. Am nevoie de aer.

Aveam nevoie de o radieră suficient de mare ca să ștergă orice urmă a lui Patch din viața mea.

— Ai nevoie de companie? m-a întrebat Vee, deloc convinsă de scuza mea.

— Mă ofer eu, a spus Elliot.

Am schimbat o privire cu Vee. Ea încerca să ghicească motivul pentru care voiam să plec. Eu încercam să ghicesc cât de mult voia ea să rămână. Nu voiam s-o fac să plece dacă se distra. Și chiar n-aveam chef ca Elliot să se învârtă pe lângă mine.

— Mă doare puțin capul, am spus. Poate găsesc o aspirină. Pe bune, nu-i nimic grav.

— Ne întâlnim într-o oră? a sugerat Vee. La ieșire?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

La nici un butic nu se vindeau analgezice. Nici o surpriză. Am trecut la planul B și am hoinărit prin parc, în ritmul trecătorilor, încercând să găsesc o bancă liberă pe care să mă așez. Vântul devenise de gheață, dar nu din cauza lui nu mă simțeam eu în apele mele. Nu puteam scăpa de senzația că mă observa cineva... din nou.

Am aruncat o privire furișă în jur. Nimic neobișnuit în raza mea vizuală. M-am întors cu 180 de grade. Puțin mai în spate, o fată blondă, scundă, cam de vârsta mea, s-a întors și a dispărut dintr-odată în parc.

Am depășit un grup mare de pietoni, mărind distanța dintre mine și parc. „Nu te urmărea. Nici măcar n-o cunoști”, mi-am spus.

Am scotocit după harta parcului din buzunar, căutând un alt drum înapoi spre sala de jocuri. Voiam să merg acasă. Acum.

Câțiva pași mai încolo am privit în urmă. Nimeni nu părea să mă urmărească. Când m-am întors, m-am lovit de cineva.

— Pardon! am murmurat, încercând să-mi recapăt echilibrul. Patch a rânjit spre mine.

— Mă urmărești?

Am clipit în sus spre el.

— Lasă-mă-n pace! Am încercat să trec pe lângă el, dar m-a prins de cot.

— Ce-ai pățit? Pari... stresată.

— Țasta e efectul tău asupra mea, m-am răstit eu.

— Arătai nervoasă și înainte să dai peste mine.

— De unde știi? Mă observai?

Mă privea de parcă aș fi fost paranoică. Îmi venea să-i trag una.

— Ți-ar prinde bine să bei ceva.

Ținându-mă încă de cot, m-a târât spre un cărucior cu limonadă. M-am împotrivit, împingându-mi călcâiele în pământ.

— Vrei să mă ajuți? Atunci nu te apropia de mine!

— SPM?

— Poftim?

— Apropo, îmi place părul tău; îmi place cum l-a ciufulit vântul. Mi-am aranjat părul furioasă. După ce mi-am dat seama că părea că încercam să mă aranjez pentru el, i-am zis:

— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Vee.

A urmat o pauză obositoare.

— Ne vedem luni la oră, am vrut să spun, dar mi-a ieșit cum nu trebuia: Ne vedem luni în clasă.

— Ți-a plăcut Arhanghelul?

Mi-a trebuit o clipă să înțeleg că vorbea despre montagne-russe. M-am întors și am privit în sus spre el. Țipete puternice se auzeau în timp ce mașinile răsunau pe roți.

— Probabil că am sărit peste el. Ar trebui să te așezi la rând. Nu vreau să te rețin.

— Locurile sunt de două persoane, nu?
Zâmbetul i s-a schimbat într-un rânjet provocator.

— N-am de unde să știu.

— Hai cu mine!

— Nu. Nici gând!

— Dacă tot fugi de mine, n-o să afli niciodată ce se întâmplă cu adevărat.
Aceste cuvinte ar fi trebuit să mă facă să fug de acolo. Dar n-am fugit.
Părea că Patch știuse exact ce să spună ca să-mi trezească curiozitatea. Știa exact ce și când să spună.

— Ce se întâmplă?

— Vino în Arhanghel cu mine! Haide, Nora!
A spus-o ca o provocare.

— Nu pot. Vee mă așteaptă. Și mă doare capul.
Numai că nu mă mai durea. Apariția bruscă a lui Patch probabil că alungase durerea.

— Dacă rezști toată cursa fără să strigi îi spun antrenorului să ne schimbe locurile.

— Am încercat deja eu. De mai multe ori.

— Aș putea fi mai convingător decât tine.
Am luat-o ca pe o insultă personală.

— Eu nu țip. Nu la cursele din parcul de distracții; nu pentru tine.
Am pășit spre rândul care ducea către Arhanghel. Un val de țipete s-a ridicat, apoi s-a pierdut în nopte. Nu-mi mai era frică de înălțimi. De asta eram sigură. Mă rog, aproape sigură.

— Nu te-am mai văzut la Delphic până acum, a zis Patch.

— Tu vii des?

Mi-am promis să nu mai vin în weekend la Delphic.

— Am o legătură cu locul ăsta.
Înaintam în rând pe măsură ce mașinile se goleau și un grup nou de căutători de senzații tari se urcau.

— Lasă-mă să ghicesc: chiuleai pe aici în loc să mergi anul trecut la școală.
Am fost sarcastică, dar Patch a răspuns:

— Dacă ți-aș răspunde ar trebui să ridic un vâl de pe trecutul meu. Și n-aș vrea să fac asta.

— De ce? Care-i problema cu trecutul tău?

Chiar în timp ce întrebam asta mi-am dat seama că era o greșeală. Nu voiam să dezvolt ideea, mă simțeam mai bine știind cât mai puține despre viața particulară a lui Patch. Așa că am fost recunoscătoare când mi-a replicat:

— Nu cred că acum e un moment potrivit să vorbim despre asta. Ți s-ar putea face frică.

„Prea târziu”, m-am gândit.

A venit mai aproape, iar brațele noastre s-au atins, o atingere fugară care a făcut să mi se ridice părul de pe brațe.

— Ce-aș avea de mărturisit/spus/dezvăluit/ nu sunt genul de lucruri pe care să i le spui partenerului guraliv de la biologie, a adăugat el.

Am ridicat mâinile.

— Partener, nu. A fost o unire forțată.

Patch a făcut semn cu bărbia spre rampă.

— Se pare că noi urmăm.

Am trecut de ușile rotative. Când am ajuns la platforma de îmbarcare, singurele mașini libere rămăseseră doar cele din față sau cele din spatele montagne-rousse-ului. Patch s-a îndreptat spre primele.

M-am îmbărbătat singură că nu-mi mai era frică de înălțimi. Aerul rece îmi făcea picioarele să tremure. M-am strecurat în mașină alături de el.

— Nu mi-ar fi frică de trecutul tău, i-am trântit, în timp ce-mi puneam centura de siguranță. Cred c-aș fi îngrozită.

— Îngrozită, a repetat Patch.

Tonul vocii sale m-a făcut să cred că accepta acuzația. Ciudat, din moment ce Patch nu se autodenigra niciodată.

Mașinile au dat înapoi și au pornit.

Ne-am îndepărtat de platformă, nu foarte lin, urcând constant în pantă. Mirosul de transpirație, rugină și vată de zahăr a umplut aerul, ca să nu mai zic de mirosul de apă sărată care venea dinspre mare.

— Ești palidă, a spus Patch deasupra șinelor care pârâiau.

Mă simțeam palidă, dar nu recunoșteam.

În vârful pantei am avut un moment de ezitare. Puteam vedea la kilometri depărtare, observând locul în care zona rurală întunecată se îmbina cu luminile suburbiei și se transforma treptat în rețeaua electrică a orașului. Vântul se potolise, lăsând aerul umed să-mi pătrundă pielea.

Fără să vreau am aruncat o privire spre Patch. Îmi era ciudă că mă consola faptul că era lângă mine. Ca și cum ar fi vrut să mă contrazică, Patch mi-a aruncat un zâmbet de pirat.

— Nu ți-e frică de înălțimi, nu, Nora?

Am strâns bara de metal din față și mi-a scăpat un zâmbet slab.

Mașina noastră gonea nebunesc de repede, fața mea tăia aerul rece și părul îmi flutura pe spate. Întorcându-se la stânga, apoi la dreapta, zguduia șinele. Îmi simțeam organele interne cum plutesc și cad ca urmare a cursei. Am privit în jos, încercând să mă concentrez asupra a ceva imobil.

Atunci am observat că centura de siguranță mi se desfăcuse. Am încercat să strig spre Patch, dar vocea îmi era înghițită de curentul de aer. Simțeam un gol în stomac și mi-am luat o mână de pe bara de metal, încercând să fixez centura în jurul taliei. Mașina a plonjat spre stânga. M-am lovit umăr în umăr cu Patch atât de tare încât mă durea. Mașina și-a luat avânt și am simțit că se ridică de pe șine, ca și cum n-ar fi fost ținută complet de ele.

Eram în cădere liberă. Luminile care treceau cu rapiditate pe lângă șine mă orbeau, nu vedeam în ce parte o luau șinele la capătul picajului.

Era prea târziu. Mașina s-a răsucit spre dreapta. Am fost smulsă din mașină ca de o mână invizibilă. Pentru o jumătate de secundă am avut o senzație de imponderabilitate. Dedesubt, cursa cobora fără mine, iar eu atârnam suspendată de nimic altceva decât de aerul întunecat din jur. Am deschis gura să strig.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e cursa care s-a oprit la platforma de coborâre. Mă dureau brațele de cât de tare mă ținea Patch.

— Åsta da țipăt, mi-a zis, rânjind.

Zăpăcită, l-am privit cum își pune mâinile la urechi, ca și cum ar mai fi auzit încă țipătul meu. Neștiind sigur ce s-a întâmplat m-am holbat la brațul lui, unde dinții mei îi lăsaseră două urme semicirculare pe piele. Apoi ochii mi-au alunecat spre centura de siguranță. Era fixată de talie.

— Centura mea... am crezut...

— Ce-ai crezut? a întrebat Patch, părând sincer interesat.

— Am crezut... am zburat afară din mașină. Chiar am crezut... ca o să mor.

— Cred că asta e și ideea.

Mi-am scuturat capul și am luat o gură de aer. Brațele îmi tremurau, genunchii mi se împleticeau sub greutatea corpului.

— Deci cred c-am rămas parteneri, a tras el concluzia. Simțeam o notă de victorie în glasul lui, dar eram prea amețită ca să mă mai cert.

— Arhanghelul, am murmurat, uitându-mă înapoi peste umăr la cursa care și-a început următoarea ascensiune.

— Înseamnă înger de rang înalt.

Se citea o îngâmfare clară în vocea lui.

— Cu cât ești mai sus, cu atât mai grea e căderea.

Am încercat să deschid gura, vrând să spun că eram sigură că am părăsit mașina pentru o clipă și că forțe dincolo de capacitatea mea de înțelegere m-au așezat la loc, în centura de siguranță. În schimb, am bâiguit:

— Cred că eu prefer un înger păzitor.

Patch a zâmbit din nou arogant. M-a condus spre trotuar, apoi mi-a propus:

— Să mergem s-o găsim pe Vee.

Capitolul 9

N-am găsit-o pe Vee.

Patch și cu mine am ajuns la ieșire cu cinci minute înainte de ora stabilită. I-am spus că pot foarte bine s-o aștept singură, dar a insistat să rămână.

A rămas timp de patruzeci și cinci de minute.

M-am uitat la ceas.

— Poate că e încă la sala de jocuri.

Un drum scurt până acolo ne-a demonstrat că nu era.

— Sunt sigură că așteaptă în mașină, i-am spus lui Patch.

Ne-am întors la ieșire și m-am uitat printre barele de fier, spre parcare. Era complet ocupată. Nu fusesem atentă unde a parcat Vee. Undeva la margine. Ar fi nevoie de mai bine de jumătate de oră să parcurgi tot rândul din spate.

Mi-am scos mobilul. Ecranul telefonului era negru și nu voia a se aprindă. Bateria era descărcată. Nu avea nici o logică. Îl încărcasem chiar înainte să plec.

— Te duc undeva? m-a întrebat Patch.

M-am gândit că aș fi fost mai în siguranță dacă aș fi făcut autostopul.

— Sunt sigură că e în mașină.

Am mai aruncat o privire spre parcare și mi-am înfrânat un oftat.

— Mă duc să văd.

Patch a venit cu mine.

După alte treizeci de minute cercetasem toată parcare. Mașina lui Vee nu mai era acolo. Nu-mi venea să cred că a plecat fără mine. Poate fusese o urgență. N-aveam de unde să știu, din moment ce nu mi puteam verifica mesajele de pe telefonul mobil.

Patch s-a sprijinit de un SUV argintiu și a ridicat din umeri.

— Vino cu mine!

Nu prea aveam alternativă. Mi-am mușcat buzele, cântărind cât de înțelept era să accept oferta lui. Într-o zi obișnuită, băiatul acesta emana pericol. În seara asta era un amestec puternic de pericol, amenințare și intenții răuvoitoare. Și dacă mama afla vreodată că am acceptat să mă aducă acasă un băiat, ca să nu mai vorbesc de unul cu un caracter dubios...

— Mă duci direct acasă.

Suna mai mult ca o întrebare decât ca un ordin.

— Pari agitată, Nora.

— Sunt.

Mi-a scăpat.

— De ce?

— Ia ghici!

Își luase o mutră îngâmfată și nu era pentru prima oară în seara asta. Părea triumfător. M-am întrebat dacă nu cumva a aranjat încurcătura mea. Partea logică a creierului meu îmi spunea că n-avea cum să știe că Vee și cu mine urma să ne întâlnim la ieșire. Și chiar dacă ar fi știut, cum putea să se asigure că Vee nu va veni? Pe scurt, n-avea cum.

— Am ajuns.

Patch a făcut semn cu capul spre o zonă de parcare din apropiere.

Speram să nu se refere la motocicletă. Spre mâhnirea mea, s-a dus direct la ea, s-a urcat și a pornit-o.

— Frumoasă motocicletă, i-am zis. Era o minciună. Arăta ca o capcană a morții, neagră și strălucitoare.

Patch mi-a arătat scaunul din spate.

— Urcă!

Mi-am trecut piciorul peste șaua și mi-am dat seama cât de nesigură mă simțeam fără nimic altceva decât un scaun îngust sub mine. Nu mai fusesem niciodată pe o motocicletă.

— Îmi place senzația vântului pe față, am mințit cu încredere forțată, încercând să mă port ca și când n-aș fi fost îngrozită de ideea de a merge cu peste 65 km pe oră, fără airbaguri frontale dual-stage și dual-threshold.

— E greu de condus? De fapt, voiam să întreb dacă e sigură.

— Nu, a spus Patch, răspunzându-mi la ambele întrebări.

Avea o singură cască, neagră și strălucitoare, pe care mi-a dat-o mie.

— O, Patch, n-am crezut că-ți pasă de mine, am replicat. Mi-am pus casca pe cap și am închis-o sub bărbie.

— O să ai nevoie de ea. Motocicleta asta gândește singură.

— Hmm. Pun pariu că zice: „Amintește-ți să duci gunoiul la reciclat, ca să se poată face mai multe ca mine”.

Patch a râs ușor.

— Ești încordată. Relaxează-te!

Când a pornit, explozia mișcării m-a luat prin surprindere; mă ținusem de jacheta lui doar cât să mă conving că nu-l ating. Acum mi-am înfășurat mâinile în jurul lui într-o adevărată îmbrățișare.

Când a încetinit la primul stop, i-am strigat:

— O faci intenționat. Cam imatur, nu crezi?

— Fac ce anume?

Mi-am dat ochii peste cap, dar nu era nimeni altcineva să vadă.

— Chestia asta... știi tu.

Privindu-mi mâinile în jurul mijlocului lui, l-am lămurit cu un dezgust sporit:

— Mă faci să mă țin de tine de frică să...

— Adică asta?

Patch a accelerat la lumina verde a semaforului, iar eu l-am strâns involuntar mai tare. Coapsele mele s-au strâns în jurul lui, iar cu speram că sunt singura care a observat. La următorul stop s-a oprit, punându-și piciorul jos ca să echilibreze motocicleta. Nu era nevoie să-i văd fața ca să știu că zâmbea.

— Poți să-mi dai drumul un pic? Abia mai pot respira, mi-a cerut.

Când am ajuns la mine acasă, pe aleea cețoasă, a oprit motorul și a coborât. Mi-am scos casca, am așezat-o cu grijă pe scaun și un vrut să-i spun ceva de genul „mulțumesc-ne-vedem-la-oră-luni”.

Dar vorbele mi-au înghețat pe buze când el a traversat aleea și s-a îndreptat spre scările verandei.

Nu puteam să pricep ce scop aveau acțiunile lui. Mă conducea până la ușă? Foarte puțin probabil. Atunci... ce? Am urcat scările, și l-am găsit la ușă, cu spatele la mine. L-am privit, cuprinsă de confuzie și de îngrijorare, cum a scos din buzunar un set de chei care-mi păreau cunoscute și a băgat una în broască.

Mi-am dat jos geanta de pe umăr și am tras fermoarul compartimentului în care îmi țineam cheile. Nu erau acolo.

— Dă-mi înapoi cheile, i-am cerut, nervoasă pentru că nu știam cum au ajuns cheile mele la el.

— Le-ai pierdut în curte când îți căutai telefonul mobil.

— Dă-mi-le înapoi!

Patch și-a ridicat brațele în semn de nevinovăție și s-a retras de la ușă. Și-a sprijinit umărul de zid și m-a privit în timp ce mă îndreptam spre intrare. Aruncându-i o privire scurtă, am încercat să întorc cheia. Nu voia să se cîltimească.

— Ai blocat-o, i-am spus, zăngănind cheia.

Scândurile verandei au scârțâit sub pașii lui. Văzându-l că se apropie, m-am dat înapoi.

— Poftim! Încearcă! E înțepenită.

Cu un clic ascuțit a răsucit cheia.

Cu mâna pe clanță, părea să întrebe: Îmi dai voie?

Am înghițit, înăbușindu-mi un val de fascinație furioasă.

— Ce mai aștepți? Nu dăm peste nimeni; sunt singură acasă.

— Toată noaptea?

Mi-am dat seama imediat că n-a fost cel mai înțelept lucru pe care l-am spus.

— Dorthea vine în curând.

Era o minciună. Dorthea plecase de mult. Era aproape de miezul nopții.

— Dorthea?

— Menajera. E bătrână, dar puternică. Foarte puternică.

Am încercat să mă strecor pe lângă el. Fără succes.

— Pare periculoasă, a spus, scoțând cheia din broască. Mi-a întins-o.

— Poate curăța un WC pe dinăuntru și pe dinafară în mai puțin de un minut. Mai bine zis, e înfricoșătoare.

Am luat cheia și am trecut pe lângă el. Aveam de gând să mormăi un salut scurt și să închid ușa, dar când m-am întors, Patch era în pragul ușii, cu brațele așezate de-o parte și de alta a cadrului.

— Nu mă inviți înăuntru?

Am clipit. Să-l invit înăuntru? De ce-aș face așa ceva? În timp ce căutam un răspuns logic la o asemenea întrebare stupidă, el a remarcat:

— E târziu.

Ochii lui m-au urmărit cu atenție, cu o strălucire imprevizibilă.

— Probabil că ți-e foame.

— Nu. Da. Adică da, dar...

Și deodată a ajuns înăuntru.

Am făcut trei pași înapoi; el a închis ușa cu piciorul.

— Îți place mâncarea mexicană?

— Eu... aș vrea să știu ce cauți în casa mea!

— Taco?

— Taco? am repetat ca un ecou, cu gura căscată.

Asta părea să-l amuze.

— Roșii, salată, brânză.

— Știu ce e un taco!

Înainte să-l pot opri, se plimba cu pași mari prin casă. La capătul holului, s-a întors spre dreapta. Spre bucătărie.

A mers la chiuvetă și a deschis robinetul, să se spele cu săpun până la jumătatea brațelor. După ce s-a instalat ca la el acasă, a luat-o mai întâi spre cămară, apoi a căutat prin frigider, scoțând câte ceva: salsa, brânză, salată, o roșie. Apoi a căutat prin sertare și a găsit un cuțit. S-a oprit din tăiat doar atât cât să-mi spună:

— Du-te și aranjează-ți părul! Cina e gata până când termini.

Am făcut doi pași în față și m-am privit într-una din cratițele de pe raft. Arătam de parcă aș fi avut niște măcăciuni pe cap.

— Părul tău e roșcat natural?

M-am holbat la el.

— Nu e roșcat.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, Bombonico, dar e. Și dacă i-aș da foc n-ar putea fi mai roșu de atât!

— E castaniu.

Poate că aveam un pic, un piculeț insignifiant de roșu în păr.

Dar eram tot brunetă.

— E din cauza luminii, am spus.

— Mda, poate că e din cauza luminii.

Amândouă colțurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet, dând naștere unei gropițe. Mi-a făcut semn cu cuțitul să ies.

— Du-te și spală-te!

Am stat o clipă să mă gândesc la următoarea mișcare, dar negăsind niciuna, m-am conformat.

Am mers sus, dar nu m-am obosit să-mi aranjez părul. Nu eram tocmai liniștită știindu-l pe Patch prin casă, înarmat cu un cuțit. Am încuiat ușa dormitorului după mine și mi-am adunat gândurile. Am hotărât că trebuia să-i spun să plece. Cu fermitate.

— O lăsăm pe altă dată? l-am întrebat, găsindu-l tot la treabă în bucătărie.

Mi-am pus o mână pe stomac, arătând că mă durea.

— Mi-e greață, am spus. Cred că din cauza cursei cu motorul.

S-a oprit și m-a privit.

— Aproape am terminat.

Am observat că schimbase cuțitul cu unul mai mare și mai ascuțit.

Ca și când mi-ar fi văzut gândurile, a zâmbit cu șiretenie. A ținut cuțitul în sus, analizându-l. Lama strălucea în lumină. Mi s-a strâns stomacul.

— Pune cuțitul jos, i-am zis încet.

Patch s-a uitat la mine, apoi la cuțit și înapoi la mine. După o clipă l-a așezat în fața lui.

— Nu-ți fac nimic, Nora.

— Mă simt... mai liniștită, am reușit să spun, dar gâtul îmi era uscat și încordat.

A întors cuțitul cu mânerul spre mine.

— Vino aici! Te învăț să faci taco.

Nu m-am mișcat. Avea o licărire în ochi care mă făcea să mă gândesc c-ar trebui să-mi fie frică de el... și mi-era. Dar frica aceea era în egală măsură atracție. Era ceva extrem de tulburător când eram lângă el. Nu mă mai recunoșteam.

— Ce zici de... un târg?

Așa cum stătea aplecat, fața îi rămăsese în umbră; și m-a privit printre gene.

— Tu mă ajuți să fac taco și eu îți răspund la câteva întrebări.

— Întrebări?

— Cred că știi la ce mă refer.

Știam exact ce voia să spună. Îmi dădea ocazia să arunc o privire sub vâlul lui misterios. A știut din nou ce să spună, exact la momentul potrivit.

— Asta înseamnă da? a întrebat.

Fără nici o vorbă, m-am dus lângă el. Mi-a pus în față tocătorul de lemn.

— Mai întâi, a început, trecând în spatele meu și așezându-și mâinile pe blat, chiar lângă ale mele, îți alegi roșia.

Și-a aplecat capul în așa fel încât gura lui era aproape de urechea mea.

— Bun. Acum ia cuțitul!

— Bucătarul stă întotdeauna atât de aproape? am întrebat, neștiind sigur dacă îmi plăcea sau mă temeam de fiorii pe care mi-i provoca apropierea lui.

— Atunci când își dezvăluie secretele culinare, da. Ține cuțitul cum trebuie!

— Dar îl țin.

— Bun.

S-a dat înapoi și m-a privit cu atenție, părând că vrea să descopere vreo greșeală; își muta privirea de colo-colo, de la una la alta. Pentru o clipă mi s-a părut că am zărit un zâmbet secret de aprobare.

— Gătitul nu se învață, a adăugat apoi. E înnăscut. Ori ai talentul ori nu îl ai. Ca și chimia. Crezi că ești gata pentru chimie?

Am apăsat cuțitul în roșie; am tăiat-o în două și fiecare jumătate s-a rostogolit ușor pe fundul de lemn.

— Spune-mi tu. Sunt?

Patch a scos un sunet adânc pe care nu l-am putut descifra și mi-a aruncat zâmbetul lui de pirat.

După cină, a pus farfuriile în chiuvetă.

— Eu le spăl, tu le ștergi. A scotocit prin sertarele de lângă chiuvetă, a găsit un prosop de bucătărie și mi l-a întins.

— Sunt gata să-ți pun întrebările alea, i-am spus. Începând cu seara de la bibliotecă. M-ai urmărit până acolo? Stai! Înapoi la așezarea în bănci. Vreau să știu exact la ce te-ai referit când ai spus că i-ai făcut o sugestie antrenorului...

Vocea mi s-a stins. Patch se rezemase leneș de blat. Șuvițe negre îi ieșeau de sub șapcă. Un zâmbet ușor îi înflorea pe buze. Gândurile mi-au zburat și, dintr-odată, un alt gând mi-a cuprins mintea.

Voiam să-l sărut.

El a rânjit și a ridicat din sprâncene.

— Poftim?

M-am înroșit.

— Nimic. Tu speli, eu șterg.

N-a durat mult să terminăm vasele și atunci am rămas înghesuiți în spațiul de lângă chiuvetă. Patch s-a întins să ia prosopul de vase de la mine, iar corpurile ni s-au atins. Nu ne-am mișcat niciunul, agățându-ne de legătura fragilă care se țesea între noi.

Eu m-am retras prima.

— Te-ai speriat? a șoptit.

— Nu.

— Mincinoaso!

Pulsul mi se accelerase.

— Nu mi-e frică de tine.

— Nu?

Am vorbit fără să mă gândesc.

— Poate că mi-e frică de...

M-am blestemat că am început propoziția. Ce să spun acum? Nu puteam să recunosc că totul în legătură cu el mă înfricoșă; așa i-aș fi dat dreptul să mă provoace mai departe.

— Poate că mi-e frică de...

— De ideea că mă placi?

Ușurată că nu mai trebuia să-mi termin propoziția, am răspuns automat:

— Da.

Mi-am dat seama prea târziu că am recunoscut.

— Adică nu! Cu siguranță, nu. Nu asta am vrut să spun.

Patch râdea încetișor.

Stânjenită de privirea lui intensă, am înghițit în sec:

— Adevărul este că o parte din mine nu se simte prea bine în preajma ta.

— Dar?

Am strâns blatul din spatele meu ca să mă sprijin.

— Dar în același timp... mă simt atrasă de tine?

— Spune-mi la ce te gândești, m-a îndemnat el. Sau... trebuie să ghicesc? Cumva la faptul că nu-ți mai poți lua ochii de la mine?

— Ești prea încrezut, am replicat, împingându-l puțin cu mâna.

Mi-a prins mâna la pieptul lui și mi-a tras mâneca peste încheietură, acoperindu-mi mâna cu ea. A făcut același lucru și cu cealaltă mână, la fel de rapid. Îmi ținea bluza de manșete, cu mâinile prinse înăuntru. Am deschis gura să protestez.

Trăgându-mă mai aproape, nu s-a oprit până nu am ajuns chiar în fața lui. Brusc m-a ridicat pe blat. Fețele noastre erau la același nivel. M-a fixat cu un zâmbet întunecat și provocator. Și atunci mi am dat seama că acest moment plutea în fanteziile mele de câteva zile.

— Dă-ți jos șapca, i-am spus.

Vorbele au ieșit înainte ca eu să le pot opri.

A învărtit-o, cu cozorocul în spate.

M-am mișcat spre marginea blatului, cu picioarele atârând de o parte și de alta a lui. Ceva din interiorul meu îmi spunea să mă opresc, dar am alungat acea voce în subconștient.

Și-a întins mâinile pe blat, chiar lângă șoldurile mele. Aplecându-și capul pe-o parte, s-a apropiat de mine. Mirosul lui, de pământ negru umed, m-a copleșit.

Am respirat sacadat de două ori. Nu. Nu era bine. Nu chestia asta, nu cu Patch. Îmi era frică. Într-un sens pozitiv. Dar și într-unul negativ. Foarte negativ.

— Ar trebui să pleci. Chiar ar trebui să pleci.

— Unde să plec, aici?

Gura lui era pe umărul meu.

— Sau aici? a urcat spre gâtul meu.

Creierul meu nu mai putea gândi nimic logic. Gura lui Patch una spre nord, peste maxilar, sugându-mi ușor pielea...

— Îmi amortesc picioarele, m-am bâlbâit. Nu era chiar o minciună.

Simțeam niște înțepături în tot corpul, inclusiv în picioare.

— Aș putea rezolva problema asta. Mâinile lui mi-au înconjurat șoldurile. Deodată mi-a sunat telefonul. Am tresărit și l-am căutat prin buzunar.

— Unde ești? a țipat Vee.

— Pot să te sun mai târziu?

— Nu, nu poți să mă suni mai târziu! Unde ești?

Am închis telefonul.

— Trebuie să pleci. Chiar acum, i-am spus lui Patch.

Și-a învărtit șapca la loc. Doar gura i se vedea de sub ea și se curba într-un zâmbet.

— Nu ești machiată.

— Probabil că am uitat.

— Îmi place ce văd.

N-am reușit să mă forțez să răspund.

— Somn ușor!

— Da. Sigur.

Ce a spus?

— E o petrecere mâine seară...

— OK.

— Treci pe-acolo!

— Poate, am reușit să bâigui.

Patch mi-a băgat o bucată de hârtie în buzunar, atingerea lui provocându-mi o senzație de căldură pe picior.

— Uite adresa. Te aștept. Să vii singură.

O clipă mai târziu am auzit ușa din față închizându-se în urma lui. O roșeață fierbinte mi s-a urcat în obraji. M-am lăsat pe spate peste bufet, respirând încet și sacadat.

Capitolul 10

M-a trezit brusc din somn sunetul telefonului. Pe jumătate adormită, mi-am acoperit capul cu perna, să nu mai aud zgomotul. Dar telefonul suna și suna.

A intrat căsuța vocală. După cinci secunde, a început din nou să sune. Am întins o mână peste marginea patului, am bâjbăit până mi am găsit jeansii și am scos mobilul din buzunar.

— Da? am spus cu un căscat lung.

Cineva respira sacadat la celălalt capăt.

— Cum a rămas cu sunatul mai târziu? Cum a rămas cu ne întâlnim la ieșire? Și ce-ar fi să-mi spui unde ești, ca să pot să vin să te strâng de gât? Cu mâinile goale!

M-am lovit cu palma peste frunte de câteva ori.

— Am crezut că ai fost răpită! a continuat Vee. Am crezut că te-au luat extraterestrii! Am crezut că ai fost ucisă!

Am încercat să găsesc ceasul pe întuneric. Am dărâmat o ramă foto de pe noptieră și toate ramele din spate au căzut ca niște piese de domino.

— Am fost la ieșire, am spus.

— Nu, eu am fost la ieșire. Tu erai „dispărută în misiune”.

Cifrele roșii de pe cadran... îmi dansau în fața ochilor. Era abia două dimineața.

— M-am învățat prin parcare o oră, a spus Vee. Elliot și Jules s-au plimbat prin parc arătând singura fotografie cu tine pe care-o aveam în portofel. Am încercat să te sun pe mobil de un milion de ori. Stai puțin! Ești acasă? Cum ai ajuns acasă?

M-am frecat la ochi.

— Patch.

— Patch care te urmărește?

— Păi, nu prea aveam de ales, nu? i-am spus scurt.

— Tu m-ai abandonat pe mine.

— Pari obosită. Foarte obosită. Nu, nu e asta. Pari agitată... nervoasă... excitată.

Puteam simți cum i se măresc ochii.

— Te-a sărutat, nu?

Nici un răspuns.

— Da! Știam eu! Am văzut cum se uită la tine. Mă așteptam de mult la asta.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

— Cum a fost? a insistat Vee. Un sărut-piersică? Prună? Sau un sărut-lucernă?

— Poftim?

— A fost un pupic, cu gura deschisă sau și cu limba? Lasă, nu trebuie să-mi răspunzi. Patch nu e genul care să-și piardă vremea cu pregătiri. Sigur a fost și cu limba.

Mi-am mai dat câteva palme peste frunte. Probabil că Patch credea că nu am pic de stăpânire de sine. M-am topit în brațele lui. M-am făcut unt. Chiar înainte să-i spun că ar trebui să plece sunt aproape sigură că am scos un sunet care era o combinație între un oftat erotic și un geamăt.

Asta ar putea explica zâmbetul lui arogant.

— Nu putem vorbi despre asta mai târziu? am întrebat, ciupindu-mă de rădăcina nasului.

— Nici gând.

Am oftat.

— Sunt moartă de oboseală.

— Nu pot să cred că mă lași în suspans.

— Sper că poate uiți.

— Slabe șanse.

Am încercat să-mi vizualizez mușchii gâtului relaxându-se, împiedicând durerea de cap pe care o simțeam apropiindu-se.

— Mai mergem la cumpărături?

— Vin la tine pe la cinci.

— Credeam că nu ne întâlnim decât după șase.

— S-au schimbat lucrurile. Vin și mai repede dacă reușesc să scap de la muncă.

Am închis și m-am cuibărit și mai adânc în pat. Mi-am imaginat zâmbetul înșelător al lui Patch, ochii lui negri strălucitori și felul în care își mângâia linia maxilarului când cocea noi metode prin care să mă chinuie. Am ajuns la concluzia că al doilea talent al lui, după acela de a mă chinui, era cel de a devia conversația de la el... ca în seara asta... Trebuia să-mi răspundă la câteva întrebări. Cum a făcut chestia asta?

După ce m-am învățat în pat câteva minute, am renunțat să încerc să mă simt mai bine. Adevărul era că, atâta timp cât mă gândeam la Patch, starea de bine era exclusă.

Când eram mică, Lionel, finul Dortei, a spart un pahar din bucătărie. A măturat toate cioburile de sticlă, mai puțin unul, pe care m-a provocat să-l ling. Cred că să mă îndrăgostesc de Patch era ca și cum aș linge ciobul acela. Știam că e stupid. Știam că o să mă tai. După atâția ani, un lucru a rămas la fel: eram atrasă de pericol.

Deodată, m-am oprit brusc. M-am ridicat și m-am întins după mobil. Am aprins lumina. Bateria era plină.

Am simțit o furnicătură amenințătoare pe șira spinării. Telefonul meu ar fi trebuit să fie închis.

Și atunci, cum a reușit Vee să mă sune?

Ploaia lovea paravanele colorate ale magazinelor de lângă dig și cădea pe troturar. Lămpi vechi cu gaz se balansau de o parte și de a alta a străzii însuflețite. Lovindu-ne în umbrele, Vee și cu mine ne-am grăbit pe trotuar și sub paravanul cu dungi albe și roz al magazinului Victoria's Secrets. Ne-am scuturat umbrelele la unison și le-am așezat chiar la intrare.

Un bubuit de tunet ne-a împins înăuntru.

Mi-am scuturat apa de pe pantofi, în timp ce mă străbătea un fior de frig. Câteva lămpi de aromaterapie ardeau pe o vitrină din centrul magazinului, înconjurându-ne cu un miros puternic și exotic.

O femeie îmbrăcată în negru din cap până-n picioare s-a apropiat de noi. Avea un metru de croitorie în jurul gâtului și se pregătea să-l folosească:

— Fetelor, vreți să vă măsoar?

— Ascundeți nenorocitul ăla de metru! Îmi știu deja măsura, n-am nevoie să mi-o amintiți.

I-am zâmbit femeii ca un fel de scuză în timp ce o urmam pe Vee, care se îndreptase spre cutiile cu reduceri din spate.

— O cupă D nu e ceva de care ar trebui să-ți fie rușine, i-am zis prietenei mele. Am ales un sutien din satin albastru și am căutat eticheta cu prețul.

— Cine a zis că mi-e rușine? Nu mi-e rușine. De ce mi-ar fi? Singurele tipe de șaisprezece ani care au balcoane ca ale mele sunt pline de silicoane și toată lumea o știe. De ce mi-ar fi mie rușine?

A cotrobăit prin cutie.

— Crezi că au aici niște sutiene care să mi le facă să stea cuminiți?

— Sunt sutiene de sport și au un efect secundar nașpa, numit monoțată, i-am spus, ochind în grămadă un sutien din dantelă neagră.

N-ar fi trebuit să mă uit la lenjerie pentru că mă făcea automat să mă gândesc la chestii sexy. Cum ar fi săruturi. Cum ar fi Patch.

Am închis ochii și am revăzut seara petrecută împreună. Noi doi față în față, o fâșie de aer între buzele noastre...

Vee m-a luat pe nepregătite cu o pereche de bikini turcoaz cu imprimeu de leopard.

— Ți-ar sta bine, a spus. Tot ce-ți mai trebuie e un funduleț ca al meu să-i umpli.

Ce-a fost în capul meu? Am fost la un milimetru să-l sărut pe Patch. Același Patch care poate că-mi invadează gândurile. Același Patch care m-a salvat de la moarte pe Arhanghel (pentru că eram sigură că asta s-a întâmplat, deși nu aveam nici o explicație logică). Și, în sfârșit, același Patch de care mă simțeam atrasă și dezgustată în același timp. Era derutant. Și înfricoșător.

Mai aveam bucata de hârtie pe care mi-o îndesase în buzunar, dar n-aveam de gând să merg la petrecere. Aveam să mi-l scot pe Patch din minte. Ca o... dietă de detoxifiere. Problema era că singura dietă pe care am ținut-o vreodată s-a întors împotriva mea. Am încercat odată să nu mănânc ciocolată o lună întreagă. Nici o bucățică. După două săptămâni am clacat și m-am ghifuit cu mai multă ciocolată decât aş fi mâncat în trei luni.

Speram ca dieta mea anticicocolată să nu povestească ce s-ar întâmpla dacă încercam să scap de atracția pentru Patch.

— Ce faci? am întrebat-o pe Vee.

— Ce ți se pare că fac? Scot etichetele cu prețuri reduse de pe sutienele astea la reduceri și le lipesc de sutienele care nu sunt la reduceri. Așa cumpăr sutiene sexy la preț de sutiene obișnuite.

— Nu se poate. La casă se scanează codurile de bare. Va ști ce-ai pus la cale.

— Codurile de bare? Nu se scanează codurile de bare. Vee nu părea prea sigură.

— Ba da. Jur. Pe cuvântul meu.

M-am gândit că e mai bine să mint decât s-o văd pe Vee dusă la închisoare.

— Părea o idee bună...

— Trebuie să-i cumperi pe ăștia, i-am spus, aruncându-i o fâșiuță de mătase și sperând să-i distrag atenția.

A ridicat chiloțeei. Materialul era brodat cu raci roșii minusculi.

E cel mai dezgustător lucru pe care l-am văzut vreodată.

Gândindu-mă că era mai ușor să uit de Patch dacă mă uitam la lucruri mai inocente, m-am îndreptat spre standul cu creme. Miroseam o sticlă de Dream Angel când am simțit o prezență familiară în apropiere. Era ca și cum cineva mi-ar fi turnat o cupă de înghețată pe spate, pe sub tricou. Era aceeași tresărire pe care-o simțeam când era Patch prin apropiere.

Vee și cu mine eram încă singurele cliente din magazin, dar în timp ce afară o mașină trecea în viteză, am zărit o siluetă care s-a ascuns după un paravan întunecat de vizavi. Purta un trening gri-închis și avea părul strâns sub o șapcă. Neliniștită, am rămas nemișcată un minut, apoi mi-am revenit și m-am dus o caut pe Vee.

— E timpul să plecăm, i-am zis.

Vee cotrobăia într-un raft cu cămăși de noapte.

— Uau! Uite aici, pijamale din flanel cu reducere de 50%. Am nevoie de una de-asta.

Eram cu un ochi lipit de fereastră.

— Cred că sunt urmărită.

Vee și-a ridicat brusc capul.

— Poftim? Unde?

— Vizavi.

Vee a aruncat o privire pe furiș.

— Nu văd pe nimeni.

Nici eu nu vedeam. A trecut o altă mașină care mi-a întrerupt raza vizuală.

— Cred c-a intrat în magazin.

— De unde știi că te urmărește?

— O presimțire neagră.

— Părea cunoscută? De exemplu... o combinație între Pippi Longstocking și curva lui Satan ne-ar da-o automat pe Marcie Molnar.

— Nu era Marcie, am negat, cu ochii încă îndreptați pe trotuarul de vizavi. Era la Delphic. După ce am plecat de la sala de jocuri am văzut că mă urmărea.

— Vorbești serios? De ce îmi spui abia acum? Cine e?

M-am adresat vânzătoarei:

— Există și o altă ieșire din magazin?

Și-a ridicat ochii din sertarul pe care-l aranja și m-a privit.

— Doar pentru angajați.

— De ce crezi că te urmărește? Ce vrea? a întrebat Vee.

— Să mă sperie.

Părea destul de logic.

— De ce să vrea să te sperie?

Mi-a venit să spun „Cine nu încearcă să mă sperie?”, dar am răspuns:

— Nu știu. Expresia pe care a avut-o când m-am prins că mă urmărea la Delphic.

— Adică? m-a întrebat Vee.

— Nu era curiozitate. Era... ca și cum ea se temea... de mine.

— Mi s-a făcut pielea de găină.

— Avem nevoie de o diversiune, am anunțat-o pe Vee.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Și eu sunt foarte bună la diversiuni.

Câteva minute mai târziu, Vee a ieșit din magazin purtând jacheta mea de doc. A luat umbrela mea roșie, ținând-o aplecată peste față. Eram impresionată. În afara faptului că era cu câțiva centimetri prea înaltă și cu câteva kilograme prea voluptuoasă, ziceai că eram eu. Din locul în care stăteam ghemuită în spatele raftului cu cămăși de noapte, am observat-o pe blondă ieșind din magazinul de vizavi și luându-se după Vee. După ce au dat colțul și nu le-am mai zărit, am fugit la ușă. Afară ploaia devenise torențială.

Luând umbrela lui Vee, am pornit, mergând pe sub paravane, ferindu-mă de ploaia biciuitoare. Simțeam cum mi se umezește tivul blugilor. Mai bine mi-aș fi luat cizme.

Spre stânga mea digul se întindea până la oceanul de un gri-ciment, iar spre dreapta șirul de magazine se încheia la baza unui deal verde și abrupt. În vârful dealului abia puteam zări gardul înalt de fier al cimitirului local. M-am înțeles cu Vee să ne întâlnim vizavi de intrarea principală a cimitirului. Nu știam cât îi va trebui blondei să se prindă că urmărește pe cine nu trebuie, dar

chiar dacă o urmărea încă pe Vee când ne întâlneam, Vee se putea urca în mașină și plecam.

Am descuiat Neonul, am setat dezaburizatorul de lunetă și ștergătoarele la viteză maximă. Am ieșit din parcare și am luat-o spre stânga, accelerând în timp ce urcam dealul șerpuit. Copacii din cimitir se întrezăreau în față, crengile părând că prind viață printre bătaile nebunești ale ștergătoarelor. Pietrele de marmură albă păreau că răsar din întuneric, pe când cele gri se confundau cu peisajul.

Parcă venit de nicăieri, un obiect de culoare roșie s-a izbit de parbriz. A lovit geamul exact în raza mea vizuală, apoi a zburat în sus și deasupra mașinii. Am apăsat frâna, iar Neonul a derapat și apoi s-a oprit.

Am deschis portiera și am ieșit. Am alergat în spatele mașinii să văd ce m-a lovit.

Am avut un moment de confuzie când mi-am dat seama ce vedeam. Umbrela mea roșie era încălțată printre buruieni. Era stricată. O parte era distrusă, exact așa cum te-ai aștepta să fie dacă ar fi fost lovită cu putere de un alt obiect, mai puternic.

Prin asaltul ploii am auzit un strigăt îndepărtat.

— Vee?

Am alergat pe drum, apărându-mi ochii de ploaie în timp ce mă uitam cu atenție în jur. Un corp era ghemuit la marginea drumului, chiar în față. Am simțit un fior de gheață și am început să alerg.

— Vee!

Am îngenuncheat lângă ea. Stătea pe o parte, cu genunchii la piept. A gemut.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai lovit? Ești bine? Poți să te miști? Mi-am dat capul pe spate, clipind din cauza ploii. „Gândește!” mi-am spus. Mobilul meu era în mașină. Trebuia să sun la 911.

— Mă duc să cer ajutoare, i-am spus lui Vee.

A gemut și m-a strâns de mână.

M-am aplecat deasupra ei, luând-o cu atenție în brațe. Am simțit cum lacrimile îmi ard ochii.

— Ce s-a întâmplat? Cine ți-a făcut asta? Ce ți-a făcut?

Vee a murmurat ceva ininteligibil, care putea însemna „geantă”. Da, geanta ei dispăruse.

— O să fie bine. M-am străduit să-mi păstrez un ton calm. O presimțire sumbră urca în mine și încercam să o țin la distanță. Eram sigură că blonda era de vină, dar mă învinovățeam că am pus-o pe Vee în pericol. După ce am apăsat câteva numere pe telefon, a răspuns un operator.

Încercând să nu par isterică, i-am spus:

— Am nevoie de o ambulanță. Prietena mea a fost atacată și jefuită.

Capitolul 11

Ziua de luni a trecut ca prin ceață; am mers de la o oră la alta până la ultimul clopoțel. Pe măsură ce se apropia după-amiaza, gândurile mele uitau

de lecții și de teme sau de teste. Nu mă gândeam decât la Vee. Și, gândindu-mă la Vee, mă gândeam automat la blondă. Cine era? De ce mă urmărea? Ce voia? Poate că era doar o coincidență nefericită că Vee a fost jefuită la câteva minute după ce am văzut-o pe blondă urmărind-o, dar instinctul îmi spunea altceva.

La ora de biologie am găsit scaunul lui Patch gol. De obicei ajungea în ultimul moment, sincronizându-se cu clopoțelul, dar clopoțelul a sunat și antrenorul și-a luat locul la tablă. Am început lecția fără Patch.

Am cercetat scaunul lui gol. O voce șoptită îmi spunea că absența lui ar putea fi legată de atacul asupra lui Vee. Dar vocea rațiunii a stins repede bănuiala. Poate că răcise. Ori i se terminase benzina în drum spre școală și rămăsese izolat pe undeva. Sau poate că la Sala lui Bo era o partidă de biliard cu mize mari și s-a gândit că e mai profitabilă decât o după-amiază petrecută învățând teoria celulei.

La sfârșitul orelor mi-am închis dulapul și m-am pierdut în mulțime. Când treceam pe lângă cancelarie, mi-a atras atenția o ușă de vizavi. Era pe jumătate ascunsă de o vitrină în care se aflau un trofeu de baschet prăfuit și o fotografie alb-negru a unei echipe. M-am gândit că era cam jalnic că ultima dată când BHS Razorbills au ajuns în finale a fost în epoca fotografiilor alb-negru. Apoi atenția mi s-a îndreptat din nou spre ușă. Plăcuța de pe ea părea nou-nouță.

Domnișoara Greene Psiholog școlar.

Mi-am continuat drumul, dar am simțit o strângere inexplicabilă undeva în stomac, care m-a făcut să mă opresc. „De ce nu?” am auzit o voce din mintea mea.

Singura mea experiență de terapie a avut loc imediat după ce a murit tata. La fiecare ședință stăteam pe un fotoliu din fața psiholoagei și mă holbam la pereți, peste umărul ei, în timp ce îmi cerea să-i povestesc „câte ceva despre mine”. Prin urmare, era ciudat că acum mă cuprinsese o dorință bruscă să merg la psiholog. Nu, nu chiar o dorință. Eram furioasă și înspăimântată, dar nu aveam pe cine. O blondă necunoscută. Un bărbat cu o cagulă. Un partener misterios la ora de biologie, care poate că era implicat în întâmplările recente. Dar nu era sută la sută sigur.

Am bătut ușor la ușa întredeschisă, nevrând să deranjez deschizând-o. O fracțiune de secundă mai târziu, ușa s-a deschis cu totul și m-am trezit față în față cu domnișoara Greene, psihologul școlar.

Avea un ten mediteraneean, ochi aurii, o gură frumoasă și păr negru și ondulat, și o pereche de ochelari înguști pe vârful nasului.

— Pot să te ajut?

Vocea îi era directă, dar nu nepoliticoasă. Profesională.

Am deschis gura, dar nu ieșea nici un cuvânt, așa că am început să mă întreb ce m-a apucat să mă opresc.

— Ai vrea să vorbim? m-a întrebat domnișoara Greene, dându-se la o parte și făcându-mi semn să intru.

— Poate altă...

— Ai fost în terapie la domnul Hendrickson? Fostul psiholog școlar, a adăugat ca răspuns la mutra mea nedumerită.

— A, nu. Vai, cât e de târziu...

Deodată, eram cu totul în birou. Ea a închis ușa după mine și mi-a întins mâna.

— Alcina Greene.

— Nora Grey.

Nu păream prea sigură.

Și-a desfăcut brațele, arătându-mi micul birou. Un raft cât tot peretele, plin cu cărți academice, toate legate în culori neutre și cu litere aurii. Lângă fereastră se afla o ferigă care avea nevoie disperată de apă. Un scaun tapițat în fața biroului și câteva cutii așezate în colțul îndepărtat.

— Azi e prima mea zi, s-a scuzat, văzându-mi privirea oprită asupra cutiilor. Încă despachetez. Ia loc!

— Ce s-a întâmplat cu domnul Hendricks?

— Hendrickson. A ieșit la pensie mai devreme. Am pus ochii pe postul ăsta de ceva timp, așa că am sărit pe el când s-a eliberat.

S-a ghemuit în fața unui dulap din spatele biroului, a scos un dosar și mi-a mâzgălit numele pe etichetă cu Magic Marker negru. Apoi s-a lăsat pe spate pe scaunul ei rotativ, și-a încrucișat picioarele și mi-a zâmbit politicos.

— Ce te aduce la mine?

— Sincer, nu știu.

Priveam cu insistență spre ușă.

— Spune-mi ce te frământă.

A scufundat un plic de ceai în cana din fața ei, apoi a sorbit.

— Note proaste? Moartea unui animal? Probleme cu fetele? Probleme cu băieții?

— Ați simțit vreodată că vă urmărește cineva?

Uite că am spus-o, foarte relaxată. Domnișoara Greene era un psiholog cu experiență. Probabil că a auzit sute de povești despre urmăriți. Situația mea nu era una neobișnuită. În câteva minute mă voi descărca de toate. În cel mai bun caz, ea va avea o explicație logică pentru lucrurile supărătoare care mi s-au întâmplat. În cel mai rău caz, chiar eram urmărită și ea îmi va oferi o soluție.

Expresia de pe fața ei a devenit gravă.

— Tu ai simțit asta?

— În ultimul timp... da.

Am reușit să schițez un zâmbet; era ca un apel care o implora să-mi spună că astfel de lucruri se întâmplă tot timpul și că nu trebuie să-mi fac griji.

A împins deoparte ceaiul și și-a unit mâinile pe birou.

— Ce te face să crezi că ești urmărită?

— O senzație neplăcută.

— Altceva?

Mă gândeam dacă să dau un răspuns scurt sau unul detaliat, hotărându-mă pentru unul scurt, în ideea că m-aș simți mai bine dacă n-ar trebui să recapitulez seara de ieri în detaliu, când domnișoara Greene a spus:

— Fii cât mai exactă poți.

Super! Un tremur ușor mi-a cuprins mâinile și le-am ascuns sub picioare. Încercând să-mi iau un ton neutru, am început:

— Aseară am fost la Victoria's Secret cu prietena mea cea mai bună. Am avut o senzație neplăcută și am privit în jur. Peste drum, o fată se uita la mine.

— Poate se uita la magazin și ție ți s-a părut altceva, a sugerat domnișoara Greene.

— Nu era prima dată când o vedeam.

Domnișoara Greene s-a ridicat ușor în scaun.

— Da?

— Sâmbătă seara am văzut-o la Delphic.

Psiholoaga a căzut într-o tăcere meditativă, mângâindu-și bărbia cu unghiile lungi și lăcuite.

— Erai tot cu prietena ta și la Delphic? a vrut ea să știe.

— Vee era acolo, dar nu și când am văzut-o pe fată. Eram singură în momentul acela. Atunci m-am ciocnit de partenerul meu de la biologie. Abia acum îmi aminteam detaliile.

— Partenera ta de la biologie a văzut-o pe fata care te urmărea?

— E un băiat, am corectat-o eu și am clătinat din cap în semn că nu.

— Nu cred că Patch a observat-o.

— I-ai spus lui Patch că erai îngrijorată că cineva te urmărea?

— Nu.

— De ce nu?

Mi-am trecut limba peste dinți. Mi-am șters mâinile transpirate de coapse.

— Nu părea necesar.

— Să vedem dacă am înțeles bine: erai sigură că o fată ciudată te urmărea și asta te deranja, dar n-ai crezut că era necesar să spui cuiva?

— I-am spus lui Vee.

Domnișoara Greene nu părea să înțeleagă importanța problemei mele. Vedeam lucruri pe care nimeni altcineva nu le vedea. Nu mai voiam să vorbesc despre acest subiect.

— Ce s-a întâmplat după aceea? a continuat ea. După ce te-ai ciocnit de Patch.

Întrebarea mi-a zgândărit amintirea din subconștient, unde o împinsesem cât mai adânc. Mirosul de Cola stătută, de vată pe zahăr și de metal rece mi-a revenit. Auzeam mașinile caruselului bubuind pe șine și țipetele ascuțite din jur.

— Patch m-a provocat să mă urc în Arhanghel. E un montagne-rousse, am explicat, dar ea a dat din cap și mi-a făcut semn să continui. În timpul

cursei mi s-a desfăcut centura de siguranță. Mașina noastră a luat un viraj strâns și am fost aruncată afară.

— Și?

— Și s-a încheiat cursa.

Am simțit un fior pe piele.

— Patch a râs pentru că am țipat.

— Frica ta i s-a părut amuzantă?

— Am făcut un pariu. Dacă treceam de toată cursa fără să țip el ar fi urmat să-i spună profesorului să ne reazeze în bănci. Stăm în aceeași bancă, i-am explicat.

— Nu mai voiai să stai cu el, a spus ea.

— Mi-e frică de înălțime, dar m-am gândit c-aș putea să merg toată cursa fără să țip. Eram dispusă să fac orice ca să scap de Patch.

— Și acum mai vrei să scapi de el?

Am evitat întrebarea.

— Ca să fiu sinceră, mă așteptam să vă concentrați mai mult asupra părții cu „mi s-a desfăcut centura și era să mor, dar apoi s-a încheiat cursa”.

Expresia domnișoarei Greene rămânea opacă.

— Ți-e frică de înălțime. Probabil că erai foarte stresată. Creierul primea puțin sânge, ceea ce-l făcea să fie încet, confuz, impresionabil.

— Credeți că mi s-a părut.

— Tu nu crezi asta?

A sunat ca o întrebare retorică și am ales să păstrez răspunsul pentru mine. Care nu era chiar un răspuns, din moment ce aveam ambele opțiuni – cea reală și cea imaginară – pe o balanță mintală care încă nu se înclinase în nici o parte.

— De ce crezi că fata asta te urmărește? a întrebat domnișoara Greene.

M-am întrebat de nenumărate ori în ultimele douăzeci și patru de ore. Răspunsul logic era că voia ceva de la mine. Am ajuns într-un punct mort când am încercat să răspund ce.

Domnișoara Greene s-a lăsat pe spate pe scaun și și-a sprijinit degetele de buze.

— Dacă ai văzut-o de două ori mi se pare că e mai mult decât o coincidență. Și cum nu-ți vine în minte nici o explicație de ce-ar fi interesată de tine, mă întreb dacă nu cumva e interesată de vreun prieten de-al tău, și nu de tine.

M-a lăsat o clipă să mă gândesc la teoria ei, apoi a continuat:

— Spun și eu așa, dar gândește-te că poate o urmărește pe Vee. Vee era la Delphic. Era și la Victoria's Secret. De unde știi că blonda n-o urmărea pe ea?

— Dacă Vee ar crede că cineva o urmărește, mi-ar spune.

— Patch ți-ar spune?

— Credeți că s-ar putea să-l urmărească pe Patch?

Domnișoara Greene a ridicat din umeri cu o expresie care spunea „De ce nu?”.

— Poate e o prietenă de-a lui. Sau o rudă. Poate că-i datorează bani. Poate îl place, dar e prea timidă să-l abordeze.

— Patch nu era la Victoria's Secret, am subliniat eu.

— Poate e o fostă iubită. Poate că încă mai simte ceva pentru el. Dacă te-a văzut cu el sâmbătă la Delphic, curiozitatea și gelozia ar fi putut s-o împingă să te urmărească la cumpărături a doua zi.

Nu mă gândisem, dar, dac-o luai așa, avea sens. Trebuia să recunosc că era o posibilitate.

— Vorbește-mi despre Patch, a spus domnișoara Greene. Cât de bine îl cunoști?

— Suntem parteneri de două săptămâni.

— Cu alte cuvinte, sunt multe lucruri pe care nu le știi despre el.

Părea un pic increzută. În mod clar, avea încredere în teoria ei.

— Nimeni nu știe prea multe despre Patch, am răspuns.

Eram pe punctul de a-i vorbi despre fișa goală, de fapt, deschisesem pe jumătate gura, dar m-am abținut. Vocea cinică din capul meu parcă mormăia: „Îl protejezi. De ce?” Am protestat cu fermitate că nu îl protejez. Doar că... a trage cu ochiul în fișele elevilor era ilegal. Dacă-i spuneam domnișoarei Greene, ea ar fi fost nevoită să mă denunțe.

Cotul psiholoagei Greene era pe brațul scaunului și bărbia rezemată în pumn.

— Nora, mai vrei să-mi spui ceva?

„Spune-i”, insista vocea cinică.

Sprâncenele ei s-au ridicat ușor, a îndemn.

— Nu mă grăbesc. Orice-ar fi, te vei simți mai bine dacă vorbești.

„În orice-ar fi implicat Patch, el e de vină”, îmi spunea vocea. „Poate să aibă singur grijă de el. Spune-i!”

— E vorba de... Patch?

Ghicise.

Mi-am ridicat ghiozdanul de pe jos și m-am tras spre marginea scaunului, pregătindu-mă să mă ridic în picioare. Până la urmă venisem să vorbesc despre sănătatea mea mintală, nu despre Patch.

— Nu vreau s-o scurtez, dar trebuie să fiu undeva la ora patru, am mințit eu.

— Îl ajuți să păstreze un secret? a întrebat domnișoara Greene. Mi-a venit să-i spun că orice secrete ar avea Patch, nu le împărtășea cu mine. Patch și secretele lui trăiau într-o lume a lor.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Simt că vrei să spui mai multe, dar, dintr-un motiv sau altul, crezi că nu poți. Îți place de el? De aceea te simți confuză? Tot ce îmi mărturisești rămâne confidențial, nu mai ajunge la nimeni. De-a lungul meseriei mele am

auzit multe probleme complicate. Și-ți spun un lucru: dimensiunea unei probleme scade puțin atunci când o dezvălui și altcuiva.

„Spune-i despre sărut”, mă îndemna vocea cinică.

„N-a fost un sărut”, i-am replicat. „N-am ajuns până acolo. Și de când o privește pe ea?”

— Nu vreau să te influențez, continuă domnișoara Greene, dar îți pot da niște sfaturi din partea cuiva care a văzut de multe ori fete în situația ta; adesea iubirea e o chestie care sperie – m-a privit în ochi și m-am simțit neplăcut de transparentă – dar nu e niciodată amenințătoare.

Te sperie, dar nu e amenințătoare. Voi dormi mai bine acum, că am clarificat diferența asta.

— Multe fete de vârsta ta încep să aibă sentimente de iubire și de dorință. Dar ține mine că trebuie să fii atentă. Asta nu înseamnă că Patch are intenții ascunse, a adăugat ea, scoțându-și ochelarii, dar există oameni care profită de alții și n-aș vrea să te afli într-o asemenea situație.

Ceasul de pe perete ticăia în tăcerea dintre noi.

— Ce-ar trebui să fac dac-o mai văd pe blondă? am întrebat, ridicându-mă în picioare.

— Cheamă poliția! Dacă nu e nimic...

A ridicat din umeri ca pentru a spune că paza bună trece primejdia rea.

— Pe de altă parte, dacă într-adevăr te urmărește, probabil că se va opri după ce o sperie poliția.

— Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să vorbiți cu mine.

— Sper că te-am mai liniștit puțin.

Am simulat un zâmbet. Nu prea eram sigură ce a făcut. Posibilitățile începeau să cântărească din ce în ce mai greu. Dacă blonda era fosta prietenă a lui Patch? Dacă a înțeles greșit relația mea cu Patch? Asta ar explica privirea plină de teamă pe care mi-a aruncat-o. Ar putea fi îngrijorată că i-am luat locul în viața lui. Ceea ce era absurd... din punctul meu de vedere.

— Unde mergi? m-a întrebat domnișoara Greene, deschizând ușa ca să ies.

— La biblioteca publică.

Mi-am adus aminte de minciuna de mai devreme, când am spus că trebuie să fiu undeva la ora patru și am adăugat repede:

— Mă întâlnesc cu cineva să învățăm împreună.

A zâmbit, dar nu părea sinceră.

— Cu Patch?

— Nu. Azi învăț la literatură engleză.

— Vrei să te duc până acolo? Tocmai voiam să plec.

Norocul m-a luat prin surprindere. Vee era în spital, prin urmare ar fi trebuit să merg pe jos.

— Ar fi foarte bine. Mulțumesc.

Am stat la bibliotecă întreaga după-amiază și, când mi-am dat seama că trecuse ceva timp, ceasul de pe perete arăta că se făcuse seară. În liniștea din

biblioteca stomacul mi se auzea bolborosind și am încercat să-mi amintesc dacă am văzut pe drum vreun automat.

Ultima temă putea să mai aștepte, dar mai aveam un proiect pentru care aveam nevoie de bibliotecă. Trebuia să fac o recenzie a piesei Othello pentru editorul eZine până la ora nouă și am ajuns la o înțelegere cu mine însămi, promițându-mi că mă voi duce să caut ceva de mâncare imediat ce voi termina. Strângându-mi lucrurile, am luat liftul până la etajul trei și am urmat indicațiile spre publicații, sperând că dacă citesc câteva recenzii în ziarul local îmi va veni inspirația.

— Scuzați-mă, am spus, văzându-l pe bibliotecar la biroul lui. Caut The Chronicle sau The Portland Press Herald din ultimul an. În special paginile de film și teatru.

— Nu păstrăm nimic atât de recent, mi-a spus, dar dacă te uiți pe internet, cred că The Portland Press Herald au arhivă pe site. Mergi drept înainte pe holul din spatele tău și vei găsi laboratorul media pe stânga.

O jumătate de oră mai târziu citisem mai multe recenzii și ochii îmi erau ca de sticlă. Am căutat în toate ziarele din Maine. A apărut un link spre ziarul școlii Kinghorn Prep. Mi-au trebuit vreo trei secunde până mi-am dat seama de ce mi se părea familiar numele. Elliot se transferase de la Kinghorn Prep. De curiozitate, am hotărât să mă uit. Dacă școala era atât de bună pe cât pretindea Elliot, probabil că avea un ziar bun.

Am dat click pe link, am răsfoit paginile din arhivă și am ales la întâmplare data de 10 februarie, anul curent. O clipă mai târziu aveam și un titlu: Elev chestionat în crima de la Kinghorn Prep.

Mi-am tras scaunul mai aproape, atrasă de ideea de a citi ceva mai interesant decât recenziile de film.

Un elev de șaisprezece ani de la Kinghorn Prep, chestionat de poliție în legătură cu ceea ce a fost numit „Linșajul de la Kinghorn”, a fost eliberat fără acuzații. După ce cadavrul lui Kjirsten Halverson, de optsprezece ani, a fost găsit atârând de un copac în zona împădurită a campusului școlii, poliția l-a anchetat pe Elliot Saunders, din clasa a X-a, care a fost ultimul văzut cu victima în seara morții.

Nu reușeam să pricep ceea ce citeam. Elliot a fost anchetat pentru crimă?

Halverson era chelneriță la o cantină din apropiere, The Beerstool, un loc de distracție preferat de băieții exclusivistei școli private. Poliția a confirmat că Halverson și Saunders au fost văzuți plimbându-se împreună prin campus sâmbătă seara târziu. Corpul lui Halverson a fost găsit duminică dimineața, iar Saunders a fost eliberat luni după-amiază.

— Nora?

Am tresărit la auzul vocii lui Elliot în spatele meu.

— Ce faci? m-a întrebat.

M-am întors și l-am văzut sprijinit de tocul ușii. M-a fulgerat ceva rece, ca o roșeață, doar că opusul ei.

Mi-am rotit scaunul ușor spre dreapta, încercând să mă așez în fața monitorului ca să-i blochez vederea.

— Eu... tocmai îmi terminam tema. Tu ce faci? Nu te-am auzit intrând. De când stai acolo? Vocea mi-a răsunat peste tot.

Elliot s-a ridicat de pe tocul ușii și a intrat în laborator. Am băjbăit orbește după butonul de pornit-oprit al monitorului.

— Încerc să-mi trezesc inspirația pentru o recenzie pe care trebuie să-i-o dau editorului în seara asta, i-am spus.

Vorbeam în continuare prea repede. Unde e butonul?

Elliot a privit în jurul meu.

— Ai găsit ceva interesant?

Degetele mele au atins un buton și am auzit monitorul stingându-se.

— Scuză-mă, dar ce ai spus că făceai?

— Eram în trecere și te-am văzut. S-a întâmplat ceva? Pari... agitată.

— Aaa, mi-a scăzut glicemia.

Mi-am strâns cărțile și caietele într-o grămadă și le-am înghesuit în ghiozdan. Elliot a luat un scaun din apropiere și l-a rotit lângă al meu. S-a așezat invers și s-a apropiat de mine, invadându-mi spațiul personal.

— Poate te pot ajuta.

M-am tras într-o parte.

— E drăguț din partea ta, dar am terminat pentru seara asta. Trebuie să iau ceva de mâncare. E potrivită o pauză.

— Dă-mi voie să-ți fac cinste, atunci. Nu e un local chiar după colț?

— Mulțumesc, dar mama probabil că mă așteaptă. A fost plecată din oraș și se întoarce în seara asta. M-am ridicat în picioare și am încercat să trec pe lângă el. Mi-a întins telefonul și m-a nimerit chiar în buric.

— Sun-o!

Am privit în jos spre telefon și am căutat o scuză.

— N-am voie să ies în timpul săptămânii.

— Se numește minciună, Nora. Sun-o pe mama ta și spune-i că temeale durează mai mult decât ai crezut. Spune-i că mai ai nevoie de o oră la bibliotecă. Nu va ști adevărul...

Cu ghiozdanul atârnat pe un umăr, îmi strângeam breteaua.

— Poate altă dată.

Am trecut pe lângă Elliot și am ieșit din laborator, dându-mi seama că dacă deschidea monitorul vedea articolul. Dar acum nu mai puteam face nimic. Pe la jumătatea drumului spre biroul de publicații am îndrăznit să privesc peste umăr. Laboratorul era gol și Elliot nu se vedea pe nicăieri. M-am întors lângă computer cu ochii în patru, în caz că apărea din nou. Articolul despre ancheta crimei era încă deschis. L-am imprimat, l-am ascuns în dosar, m-am delegat și m-am grăbit să plec.

Capitolul 12

Telefonul mi-a vibrat în buzunar și, după ce m-am asigurat că bibliotecarul nu mă privea urât, am răspuns.

— Mama?

— Vești bune, mi-a zis. Licitația s-a terminat mai devreme și sunt în drum spre casă. Tu unde ești?

— Salut! Te așteptam abia mai târziu. Acum ies de la bibliotecă. Cum a fost în Manchester?

— În Manchester a fost... lung. A râs, dar părea epuizată. Dacă aștepti patruzeci și cinci de minute, te iau cu mașina. Sunt la sud de Portland.

M-am învârtit în jur, căutând un ceas. Voiam să mă opresc pe la spital să văd dacă Vee ieșise de la Terapie Intensivă. N-o mai văzusem de când fusese luată cu ambulanța și eram nerăbdătoare să aflu cum se simțea. Și era important și să aud versiunea ei despre atac, înainte să uite detaliile ori să le înflorească. Orice își amintea putea fi o piesă a puzzle-ului.

— Uite cum facem, i-am spus mamei, trebuie s-o vizitez pe Vee. E bine dacă ne întâlnim acasă? Mă grăbesc, promit.

— Sigur.

Am simțit o mică dezamăgire.

— Noutăți? Am primit de dimineață mesajul tău despre Vee la Terapie Intensivă.

— Ar trebui să iasă în seara asta.

— Nora...

Am simțit nodul de emoție din vocea ei.

— Mă bucur așa de tare că n-ai fost tu în locul ei! N-aș putea trăi dacă ți s-ar întâmpla ceva. Mai ales de când...

S-a oprit.

— Sunt bucuroasă că sunteți amândouă acasă. Salut-o pe Vee din partea mea! Vă pup și vă îmbrățișez.

— Te iubesc, mamă.

Centrul Medical Regional din Bridgewater era o clădire din cărămidă roșie, de trei etaje, cu un pasaj acoperit care ducea spre intrarea principală. Am trecut de ușile de sticlă și m-am oprit în fața biroului de informații ca să întreb de Vee. Mi s-a spus că a fost mutată într-o rezervă cu o oră în urmă și că orele de vizită se încheie la opt. Aveam cincisprezece minute. Am găsit liftul și am apăsat butonul pentru a ajunge cu un etaj mai sus.

Am împins ușa camerei 207.

— Vee?

Am reușit să introduc un buchet de baloane după mine, am traversat holul îngust și am găsit-o pe Vee întinsă pe pat, cu mâinile pe lângă corp.

— Salut! i-am ciripit când am văzut că era trează.

Vee a scos un oftat adânc.

— Îmi plac medicamentele. Serios. Sunt grozave. Chiar mai bune decât un cappuccino Enzo. Ce chestie, asta rimează. Cappuccinoooo Enzooooo. E un semn. O să ajung poetă. Vrei să mai auzi o poezie? Sunt bună la improvizat.

— Of...

A intrat o asistentă și i-a schimbat perfuzia.

— Te simți bine? a întrebat-o.
— Nu mai vreau să fiu poetă, a spus Vee. O să ajung comic de stand-up.
Cioc-cioc.
— Poftim? am întrebat.
Asistenta și-a dat ochii peste cap:
— Cine-i acolo?
— Moș.
— Care moș?
— Moș Martin pleacă la pădure!
— Poate că i-ar fi mai bine cu mai puține calmante, i-am spus asistentei.
— Prea târziu. Tocmai i-am dat încă o doză, a replicat. Stai să o vezi peste zece minute, m-a încurajat, apoi și a ieșit.
— Deci? am întrebat-o pe prietena mea, băgându-mi mâinile în buzunare și mușcându-mi buzele. Care e rezultatul?
— Doctorul meu e un grăsan. Seamănă bine cu un Umpa-Lumpa. Nu te uita așa la mine! Data trecută când a venit a început să cânte Funky Chicken. Și mănâncă mereu ciocolată. Mai mult animale de ciocolată. Știi iepurașii ăia de ciocolată care se vând de Paști? Asta a mâncat Umpa-Lumpa la cină. La prânz o rață de ciocolată cu o jumătate de Peeps galben.
— Mă refeream la diagnostic...
Am făcut semn spre instrumentarul medical din jurul ei.
— A. O contuzie și mai multe tăieturi, zgârieturi și răni. Ies mâine seară. Noroc cu reflexele mele rapide, că am sărit la o parte înainte ca domnul Hoț-de-Poșete să-mi facă ceva grav. Când e vorba de reflexe sunt ca o pisică. Sunt Catwoman. Sunt invulnerabilă. Numai din cauza ploii a reușit să mă atingă. Pisicilor nu le place apa. Ne afectează. E punctul nostru slab.
— Îmi pare așa de rău, i-am zis. Eu ar trebui să fiu pe patul de spital.
— Și să-ți dea ție toate medicamentele? Nu, nu.
A zâmbit. Era un zâmbet care a împiedicat un moment siropos și sentimental.
— Poliția a găsit vreo pistă?
— Nimic, zero.
— Nici un martor?
— Eram într-un cimitir în mijlocul furtunii. Majoritatea oamenilor erau în casă.
Avea dreptate. Cei mai mulți oameni erau în case. Sigur că eu și Vee eram pe-afară... ca și blonda misterioasă care a stat vizavi de Victoria's Secret, urmărindu-ne. Și pe care o suspectam foarte tare.
— Cum s-a întâmplat? am întrebat.
— Mergeam normal, îmi vedeam de treabă și mă gândeam să ne întâlnim la locul stabilit... când, din senin, am auzit pași apropiindu-se în spatele meu, a explicat Vee. Atunci am privit înapoi și totul s-a întâmplat foarte repede. Am văzut un pistol și pe atacator sărind la mine. Cum le-am spus și polițiștilor, nu

mă gândeam: „Uite-te la fața lui.” Mă gândeam: „Fir-ar să fie, mă face praf!”
Eram mai confuză ca oricând.

— Deci a fost un tip. I-ai văzut fața.

— Sigur că a fost un tip. Credeai că a fost blonda de la Victoria's Secret?
N-avea cum. Corpul atacatorului nu era al unei fete. Doar dacă nu lua steroizi.
Stai un pic, îmi amintesc ceva! Avea ochi închiși la culoare... cenușiu-închis.
Dar numai atât am văzut. Purta o cagulă.

Când am auzit de cagulă, inima mi s-a dat peste cap de câteva ori. Era același bărbat care a sărit în fața Neonului, eram sigură. După câteva clipe mi-a trecut prin minte un șir de alte întrebări. Ce voia de data asta? Avea vreo legătură cu blonda? Știa că vom merge la cumpărături pe dig? Cagula demonstra planificare, deci trebuia să fi știut dinainte unde urma să fiu. Și nu voia să-l recunosc.

Doar dacă... nu o urmărea pe Vee...

Concluzia nu părea cea corectă, dar m-am agățat de ea deoarece nu voiam să ocolesc adevărul bazându-mă doar pe instinct.

— Cui i-ai spus unde mergem la cumpărături? am întrebat-o pe Vee.

Și-a îndesat o pernă sub gât, încercând să stea mai confortabil.

— Mamei.

— Atât? Nimănui altcuiva?

— S-ar putea să le fi spus lui Jules și lui Elliot. Stai așa! Crezi că unul dintre ei m-a atacat?

— Tipul mascat semăna cu Jules sau cu Elliot? am întrebat cu diplomație, temându-mă că Vee ar putea fi sensibilă la acest subiect. Nu era un mister ce sentimente avea pentru amândoi. Bineînțeles, încă nu-i spuseseam despre ancheta crimei.

— Era cu treizeci de centimetri prea scund ca să fie Jules, a spus Vee.

— Dar Elliot? m-am aventurat eu, încercând încă să par inocentă.

A clătinat din cap.

— Nu prea cred.

— E numai vina mea. N-ar fi trebuit să te las să ieși din magazin cu haina mea.

— Ce legătură are haina?

— Stai puțin... vrei să spui că...

— Mă urmărea pe mine.

— N-are nici un sens. De ce-ar vrea cineva să te atace?

— Îți amintești de seara în care am condus Neonul și am lovit o căprioară?

— Da, a aprobat Vee, precaută.

— N-a fost o căprioară. A fost un bărbat. Un bărbat cu o cagulă.

— Nu mai spune, a șoptit ea.

După o secundă de tăcere a continuat:

— Ești sigură că nu i-ai spus lui Patch despre faptul că mergem la cumpărături? Pentru că, dacă mă gândesc bine, cred că tipul avea constituția

lui Patch. Înalt. Zvelt. Puternic. Sexy, dacă nu punem la socoteală partea cu atacul.

— Ochii lui Patch nu sunt cenușiu-închis, sunt negri, am observat eu, dar eram enervant de conștientă că îi spuseseam lui Patch că urma să mergem la cumpărături pe dig.

Vee a ridicat nehotărâtă din umeri.

— Poate că ochii celui care m-a atacat erau negri. Nu-mi amintesc, s-a întâmplat foarte repede. Pot să-ți dau mai multe detalii despre armă, a încercat ea să mă ajute. A îndreptat-o spre mine. Adică exact spre mine.

Am pus cap la cap câteva piese din puzzle. Dacă Patch a atacat-o pe Vee, înseamnă că a văzut-o când a ieșit din magazin purtând haina mea și a crezut că sunt eu. Când și-a dat seama că urmărea pe cine nu trebuia a lovit-o de ciudă și apoi a dispărut. Până aici părea oarecum plauzibil... oarecum. Dar când am încercat s-o plasez pe blondă în ecuație, nu mai avea sens. Dacă era fosta lui, cum a presupus domnișoara Greene, ce făcea acolo? Doar dacă... Patch n-a plănuit ca ea să fie acolo.

Poate că el a ajuns pe dig mai devreme, știind de la mine că urma să mă aflu acolo, iar blonda a venit mai târziu. Poate l-a urmărit. Am șters imediat ideea asta. Patch nu era naiv sau neatent. Probabil că s-ar prinde imediat dacă l-ar urmări cineva.

O altă posibilitate era aceea ca ea să ne fi urmărit încă de acasă. M-am cutremurat la gândul că știa unde locuiesc.

— Am o teorie, am început, așezându-mă pe capătul patului lui Vee. Dacă blonda de la Victoria's Secret nu e doar o obsedată? Dacă e o fostă iubită? Dacă crede că i-am luat locul?

Am observat-o pe Vee în timp ce îmi asculta teoria. Nu știu ce medicamente îi dăduseră, dar îi încetineau gândirea și aproape că îi auzeam fiecare rotiță din creier cum se pune în mișcare.

— Uau, a exclamat într-un final, e atât de ciudat. Fosta iubită o urmărește pe actuala, o poveste despre gelozie, răzbunare și moarte.

— Moarte? am repetat neliniștită, privind-o încruntată.

— Crede-mă că-l putem șterge de pe listă pe Jules. Mai rămân Patch și Elliot. Și acum marea întrebare: de care dintre ei e mai probabil să îi placă unei fete cu probleme psihice, a cărei obsesie pentru el o împinge spre un comportament deviant, incluzând urmărirea și atacarea unui pieton nevinovat?

Am schimbat o privire și apoi am spus în același timp:

— Patch.

— Păcat că fișa lui școlară era goală, a continuat Vee, ridicându-se în pat. Avem nevoie de o adresă. Trebuie să-i cunoaștem mediul. Trebuie să găsim o bunicuță naivă din vecini, pe care să putem s-o convingem să monteze la fereastră o cameră video care să filmeze casa lui Patch. Poate îl vedem și dezbrăcat. Asta chiar că ar merita investiția într-o cameră de filmat.

Mi-am mijit ochii la ea, dar m-am bucurat puțin de imaginea mentală cu Patch fără haine. Temperatura corpului mi-a crescut puțin.

— Nu avem o adresă, dar știm unde lucrează, am zis eu.

Te gândești la ce mă gândesc și eu? m-a întrebat Vee, cu ochii strălucind, căci perspectiva unei trăznăi o făcea optimistă.

— După ultima experiență, sper că nu.

— Adevărul e că trebuie să ne șlefuiim calitățile de detectivi.

Dacă nu le folosim, le pierdem, așa a spus antrenorul. Trebuie să aflăm mai multe despre povestea dintre Patch și blondă. Hei, pun pariu că, dacă ne documentăm, antrenorul o să ne dea niște puncte în plus.

Greu de crezut, ținând cont de faptul că, dacă Vee era implicită, spionajul se putea transforma în ceva ilegal. Ca să nu mai pun că această misiune de spionaj nu avea nimic de-a face cu biologia. Nici pe departe.

Zâmbetul pe care Vee a reușit să mi-l smulgă s-a stins. Oricât de amuzant era să iau situația lejer, în realitate eram speriată.

Asistenta și-a băgat capul pe ușă:

— E opt, m-a anunțat. Orele de vizită s-au terminat.

— Ies imediat, am asigurat-o.

Îndată ce pașii ei s-au stins pe coridor, am închis ușa rezervei lui Vee. Aveam nevoie de intimitate ca să-i povestesc despre ancheta crimei care-l implica pe Elliot. Când m-am întors lângă patul lui Vee însă, era evident că medicamentele își făcuseră efectul.

— Acuma vine..., spunea ea, cu o expresie de fericire supremă pe chip. Efectul medicamentelor... dintr-o clipă într-alta... valul de căldură... pa-pa, doamnă Durere...

— Vee...

— Cioc, cioc.

— E foarte important.

— Cioc, cioc.

— E vorba de Elliot.

— Cioc, ciooooc, a continuat cu o voce cântată.

Am oftat. Dându-mi seama că era inutil să mai insist, i-am spus:

— Vin să te iau mâine cu Neonul după ce te externează.

Mi-am deschis ghiozdanul.

— Să nu uit, ți-am adus temele. Unde vrei să le pun?

Mi-a arătat coșul de gunoi.

— Uite-acolo, e foarte bine.

Capitolul 13

Seara următoare la șapte parcare de la Borderline era plină. Vee și cu mine venisem să sărbătorim prima ei seară afară din spital, cu chile relleno și cu daiquiri de căpșuni. Sau cel puțin așa pretindeam. Dar aveam un motiv ascuns.

Am strecurat Neonul într-un spațiu strâmt de parcare, am oprit motorul și i-am dat cheile lui Vee.

— Îhh, a făcut ea, ținând cheile cu vârful degetelor. Mai tare nu poți transpira?

— Sunt nervoasă.

— Uau, nu mi-am dat seama.

M-am uitat neatentă spre ușă.

— Știi la ce te gândești, a spus Vee strângându-și nemulțumită buzele.

Și răspunsul e nu. Nu, adică nici gând.

— Nu știi la ce mă gândesc.

— Pe naiba nu știi, a replicat ea, strângându-mi brațul.

— N-aveam de gând să fug. Nici vorbă!

— Mincinoaso!

Marțea era ziua liberă a lui Patch și Vee mi-a băgat în cap că era momentul perfect să-i interoghez pe colegii de lucru. M-am imaginat pășind încrezătoare spre bar, privindu-l pe barman cu o privire prefăcut sfioasă, a la Marcie Molnar, și apoi trecând la subiectul Patch. Aveam nevoie de adresa lui. Aveam nevoie de numele tuturor iubitelor, foste sau prezente. Aveam nevoie de antecedente la închisoare.

Și, probabil în strânsă legătură, trebuia să-mi dau seama ce căutau bărbatul cu cagulă și blonda în viața mea, înainte ca unul dintre ei sau amândoi să-i pună capăt.

Am aruncat o privire în geantă, ca să mă asigur că lista de întrebări pe care o pregătisem era tot acolo. Pe o parte erau întrebările referitoare la viața personală a lui Patch. Pe verso erau notițe de flirt. Pentru orice situație.

— Uau, uau, uau, ce e asta? a întrebat Vee.

— Nimic, am răspuns, îndoind lista.

Vee a încercat să o ia, dar am fost mai rapidă și mi-am băgat-o în decolteu înainte să poată pune mâna pe ea.

— Regula numărul unu: nu există notițe de flirt.

— Există o excepție la orice regulă.

— Tu nu ești acea excepție!

A luat de pe bancheta din spate două pungi de la Quik Mart și a ieșit din mașină. Imediat ce am coborât, mi-a aruncat pungile peste capota Neonului.

— Ce sunt astea? am întrebat, prinzându-le. Mânerele erau închise și nu puteam vedea înăuntru, dar vârful inconfundabil al unui toc cui amenința să rupă plasticul.

— Mărimea 39 1/2, a spus Vee. Piele de rechin. E mai ușor să joci un rol când arăți cum trebuie.

— Nu pot să merg pe tocuri.

— Bine că nu sunt înalte.

— Arată înalte, am spus eu privind la tocul proeminent.

— Aproape 13 cm.

Minunat! Dacă nu-mi rupeam gâtul, probabil că aveam să mă fac de răs încercând să-i seduc pe colegii lui Patch să-mi spună secrete despre el.

— Uite care-i treaba, mi-a explicat Vee în timp ce mergeam spre intrare. Am invitat niște tipi. Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine, nu?

— Pe cine? am întrebat eu, simțind fiorii unei presimțiri în stomac.

— Pe Jules și pe Elliot.
Înainte să ai timp să-i spun cât de proastă mi se părea ideea, mi-a zis:
— Momentul adevărului: mă întâlnesc cu Jules. Pe ascuns.
— Poftim?
— Ar trebui să-i vezi casa. Bruce Wayne e nimic pe lângă el. Fie părinții lui sunt niște mafioți ai drogurilor, fie provine dintr-o familie înstărită de generații. Cum nu i-am întâlnit încă, n-aș putea spune care dintre ele.
Am rămas fără cuvinte. Am deschis gura, dar n-a ieșit nimic.
— Când s-a întâmplat? am reușit să întreb într-un final.
— Aproape imediat după dimineața aia profetică de la Enzo.
— Profetică? Vee, nu știi...
— Sper că au ajuns înaintea noastră și au ocupat o masă, mi-a tăiat ea vorba, întinzându-și gâtul să cerceteze mulțimea care se aduna la intrare.
— Nu vreau să aștept. Mai am vreo două minute și mor de foame.
Am luat-o de cot și am tras-o deoparte.
— E ceva ce trebuie să-ți spun...
— Știu, știu, mi-a spus cu un zâmbet condescendent. Crezi că Elliot m-a atacat duminică seara. Eu cred că l-ai confundat pe Elliot cu Patch. Și după ce investighezi puțin în seara asta, faptele o să-mi dea dreptate.
— Mă bucur că te-ai gândit la toate, i-am spus scurt, dar am găsit un articol...
Ușile de la Borderline s-au deschis. Ne-a învăluit un val proaspăt de căldură, care aducea cu el mirosul de lămâie și de coriandru, dar și sunetele unei formații de mariachi care se auzea la boxe.
— Bine ați venit la Borderline, ne-a întâmpinat o hostess. Doar voi două în seara asta?
Elliot stătea în spatele ei pe holul cu lumină difuză. Ne-am zărit iu același timp.
— Doamnelor, ne-a salutat, frecându-și mâinile una de alta. Arătați minunat, ca întotdeauna.
Am simțit înțepături pe piele sub privirea lui.
— Unde e complicele tău? a întrebat Vee, privind în jur.
Din tavan atârnavă lampioane de hârtie, iar o pictură reprezentând un sat mexican acoperea doi pereți. Banchetele de așteptare erau pline. Nu era nici urmă de Jules.
— Vești proaste, a spus Elliot. Omul e bolnav. Va trebui să vă mulțumiți cu mine.
— Bolnav? a întrebat Vee. Cât de bolnav? Ce fel de scuză e asta, bolnav?
— Bolnav, adică îi iese pe amândouă părțile.
— Prea multe detalii, l-a oprit Vee, strâmbând din nas.
Îmi era greu să mă obișnuiesc cu ideea că era ceva între Vee și Jules. Jules mi se păruse ursuz, intrigant și complet neinteresat de compania lui Vee sau a altcuiva. Nu mă simțeam deloc bine știind că Vee își petrece timpul

singură cu Jules. Nu neapărat din cauză că știam puține lucruri despre el, ci din cauza celor pe care le știam – că era prieten bun cu Elliot.

Tipa de la intrare a luat trei meniuri dintr-o nișă și ne-a condus la o masă atât de aproape de bucătărie, încât simțeam căldura cuptoarelor prin pereți. La stânga era barul de salsa. În dreapta, niște uși de sticlă umede de condens dădeau spre o curte interioară. Bluza mea de poplin mi se lipise deja de spate. Totuși, reacția mea se putea să aibă mai mult de-a face cu veștile despre Vee și Jules decât cu căldura.

— E bine aici? a întrebat chelnerița.

— E foarte bine, a asigurat-o Elliot, debarasându-se de haină, îmi place aici. Dacă nu transpiri de la cameră, de la mâncare sigur.

Chelnerița a zâmbit.

— Ai mai fost aici. Să vă aduc niște chipsuri cu noul nostru sos salsa jalapeno? E cel mai picant de până acum.

— Îmi plac lucrurile picante, a zis Elliot.

Ea l-a cântărit din priviri.

— Mă întorc imediat cu chipsurile și cu salsa. Vin apoi să vă iau comanda.

Vee s-a trântit prima pe banchetă. M-am strecurat lângă ea, iar Elliot s-a așezat pe locul din fața mea. Ochii ni s-au întâlnit și am văzut o scânteie întunecată în ei. Poate chiar ostilitate. M-am întrebat dacă știa că am văzut articolul.

— Verdele e culoarea ta, Nora, a spus el, arătând spre eșarfa mea în timp ce o desfăceam și o legam de mânerul genții. Îți pune în evidență ochii.

— Și, am început eu cu un zâmbet prefăcut, de ce nu ne spui mai multe despre Kinghorn Prep, Elliot?

— Da, s-a băgat Vee în discuție. Aveți societăți secrete? Ca în filme?

— Ce să povestesc? a ocolit el întrebarea. O școală foarte bună. Punct. A ridicat meniul și l-a studiat.

— Vrea cineva un aperitiv? Fac cinste.

— Dacă e așa de bună, de ce te-ai transferat?

I-am întâlnit ochii și i-am susținut privirea.

Maxilarul lui Elliot s-a crispat o fracțiune de secundă, lăsând apoi loc unui zâmbet.

— Din cauza fetelor. Am auzit că sunt mult mai de treabă pe aici. Zvonurile s-au confirmat.

Mi-a făcut cu ochiul și am simțit un fior rece ca gheața până în tălpi.

— Jules de ce nu s-a transferat? a întrebat Vee. Am fi putut fi cei patru fantastici, cu mai multă energie însă. Cei patru fenomenali.

— Părinții lui Jules sunt obsedați de educația lui. Jur că va ajunge în vârf. Tipul nu poate fi oprit. Adică, recunosc, mă descurc la școală mai bine decât majoritatea. Dar nimeni nu-l întrece pe Jules. E un zeu al studiului.

Privirea visătoare a revenit în ochii lui Vee.

— Nu i-am întâlnit niciodată părinții. De fiecare dată când am fost la el fie erau plecați din oraș, fie munceau, a mărturisit ea.

— Muncesc foarte mult, a răspuns Elliot, întorcându-și privirea spre meniu, îngreunându-mi posibilitatea de a citi ceva în ea.

— S-ar putea să nu-i întâlnești niciodată. Eu nu i-am întâlnit niciodată și eu sunt prietenul lui cel mai bun.

— Unde lucrează? am întrebat.

Elliot a băut o gură zdravănă de apă. Mi se părea că trăgea de timp, să pregătească un răspuns.

— În industria diamantelor, a răspuns, amestecând cu paiul în paharul de apă. Petrec foarte mult timp în Africa, Australia, Franța.

— Nu știam că Franța are o industrie puternică a diamantelor, am zis.

— Da, nici eu, a întărit Vee.

— De ce locuiesc în Măine? am întrebat. De ce nu în Africa, Australia sau Franța?

Elliot își studia intens meniul.

— Ce vă luați? Mie mi se pare că „fajitas” arată bine.

— Dacă părinții lui Jules sunt în industria diamantelor, probabil că se pricep să aleagă inelul de logodnă perfect, a spus Vee. Eu mi-am dorit întotdeauna unul cu o singură piatră, tăiat dreptunghiular.

Am lovit-o pe Vee pe sub masă. Ea m-a înțepat cu furculița.

— Auuu! am exclamat.

Chelnerița s-a oprit la capătul mesei, atât cât să ne întrebe:

— Doriți ceva de băut?

Elliot s-a uitat peste meniu mai întâi la mine, apoi la Vee.

— Cola light, a comandat Vee.

— Apă cu lămâie, am ales eu.

— Aduceți-i o margarita împreună cu apa, i-a spus Elliot chelneriței.

A ridicat privirea spre mine și mi-a zâmbit grosolan.

— Să-i condimentăm puțin viața.

Chelnerița s-a întors surprinzător de repede cu băuturile. Era semnalul ca eu să mă ridic de la masă și să încep prima parte a Planului, iar Vee mi-a adus aminte cu o a doua înțepătură cu furculița pe sub masă.

— Vee, vii cu mine până la baie? Dintr-odată nu mai voiam să pun în aplicare Planul. Nu voiam s-o las pe Vee singură cu Elliot. Voiam s-o scot de acolo, să-i spun despre ancheta crimei și apoi să găsesc o metodă prin care și Jules, și Elliot să dispară din viața noastră.

— De ce nu mergi singură? a spus Vee. Cred c-ar fi un plan mai bun. Mi-a făcut semn cu capul spre bar și a șoptit „Du-te”, în timp ce făcea semne discrete pe sub masă.

— Plănuiam să merg singură, dar chiar aș vrea să vii cu mine.

— Ce e chestia asta cu fetele? a intervenit Elliot, zâmbindu-ne. Jur că n-am cunoscut nici o fată care să meargă singură la baie. S-a aplecat în față și a rânjit conspirativ:

— Spuneți-mi secretul! Serios. Vă plătesc câte cinci dolari.

Și-a scos portofelul din buzunarul de la spate.

— Zece, dacă mă lăsați să vin și eu să văd care e marele secret.

Vee a rânjit.

— Perversule! Nu uita astea, mi s-a adresat, punându-mi în brațe pungile de la Quick Mart.

— Gunoi, i-a explicat lui Elliot. Containerul nostru e plin și mama m-a rugat să le arunc, dacă tot ies în oraș.

Încărcată cu echipamentul de deghizare, mi-am înghițit enervarea. Am ocolit mesele și am luat-o pe holul care ducea spre toaletă. Era zugrăvit în portocaliu și decorat cu marochin, pălării de paie și păpuși din lemn. Era mai cald aici; m-am șters pe frunte. Planul era să termin cât mai repede posibil. Imediat ce sfârșesc cu interogatoriul, găsesc o scuză de plecare și o strig pe Vee să plecăm. Cu sau fără voia ei.

După ce m-am uitat pe sub cele trei cabine din toaleta femeilor și m-am convins că eram singură, am închis ușa principală și am răsturnat pungile de la Quick Mart pe masă. O perucă blond platinat, un sutien push-up violet, un top fără mâneci negru, o fustă mini cu paiete, o pereche de ciorapi din plasă roz și o pereche de pantofi cu toc cui, din piele de rechin, mărimea 39 și jumătate.

Am băgat sutienul, topul și ciorapii înapoi în pungă. După ce im am dat jos blugii, am îmbrăcat fusta. Mi-am ascuns părul sub perucă și m-am dat cu un strat generos de ruj, peste care am pus un strat generos de luciu de buze foarte strălucitor.

— Poți să faci chestia asta, i-am spus reflexiei mele din oglindă, presându-mi buzele una de alta. Poți să fii o Marcie Molnar, să seduci bărbații ca să afli niște secrete. Cât de greu poate fi?

Mi-am dat jos mocasinii și i-am împins sub masă.

Și apoi, nu e rău să sacrifici un pic de mândrie de dragul inteligenței, am continuat. Dacă o iei la modul morbid, poți spune că, dacă nu capeți niște răspunsuri, ai s-o sfârșești rău. Pentru că, îți place sau nu, există cineva care vrea să-ți facă rău.

Am legănat pantofii din piele de rechin în fața mea. Nu erau urâți. De fapt, puteai să-i consideri sexy. Fălci în Bridgewater, Maine. I-am încălțat și am exersat de câteva ori mersul prin baie. Două minute mai târziu, mă așezam pe un scaun de la bar. Barmanul m-a privit, încercând să ghicească:

— Șaisprezece ani? Șaptesprezece?

— Nu sunt o minoră bețivă, am strigat, ca să acopăr muzica și conversația din jur. Aștept un prieten. Văd mai bine ușa de aici. Am scos lista cu întrebările din geantă și am așezat-o sub o solniță de sticlă.

— Ce-i aia? a întrebat barmanul, ștergându-și mâinile de un șervet și făcând semn spre listă.

Am băgat lista și mai adânc sub solniță.

— Nimic, am spus cu inocență.

A ridicat o sprânceană.

— E o listă de cumpărături. Trebuie să cumpăr niște legume pentru mama în drum spre casă.

„Cum rămâne cu flirtul?” m-am întrebat. „Cum rămâne cu Marcie Molnar?”

Mi-a aruncat o privire cercetătoare, care nu era întru totul una negativă.

— Lucrez de cinci ani aici, mă prind destul de repede când cineva minte.

— Eu nu mint, l-am contrazis.

Poate că adineaori am mințit, dar a fost doar o minciună.

O minciună mică nu te face un mincinos.

— Arăți ca un reporter, a spus el.

— Lucrez la ziarul liceului.

Mi-a venit să-mi dau o palmă peste frunte. De regulă, oamenii erau suspicioși cu reporterii.

— Dar în seara asta nu lucrez, am precizat rapid. Doar distracție în seara asta, fără muncă. Fără nici o agendă secretă.

După o clipă de tăcere, am ajuns la concluzia că mutarea cea mai bună era să-i dau înainte. Mi-am dres glasul și am continuat:

— Sunt mulți elevi de liceu angajați la Borderline?

— Mda, sunt destul de mulți. Hostess și ajutor de chelner.

— Serios? am exclamat, prefăcându-mă surprinsă. Cum am zis, eu sunt la liceu. Poate că îi și cunosc pe unii dintre ei. Pune-mă la încercare!

Barmanul s-a uitat în tavan și s-a scărpinat pe ceafă. Privirea lui goală nu-mi inspira încredere. Ca să nu mai spun că nu aveam prea mult timp. Elliot putea să strecoare droguri în băutura lui Vee.

— Patch Cipriano... el lucrează aici? am întrebat eu.

— Patch? Da, lucrează aici. Câteva seri și în weekenduri.

— A lucrat duminică seara?

Am încercat să nu par prea curioasă, dar trebuia să știu dacă era posibil ca Patch să fi fost pe dig. Dacă îmi confirma cineva că era la lucru duminică seara, puteam să elimin implicarea lui în atacul asupra lui Vee.

— Duminică?

S-a scărpinat iar în ceafă.

— Toate serile sunt cam la fel. Întreabă-le pe fete, își va aminti careva. Toate chicotesc și o iau razna când e el pe-aici. A zâmbit ca și cum aș fi fost cumva de acord cu el.

— Nu ai cumva datele lui de angajare sau adresa de acasă? am spus.

— Răspunsul e nu.

— De curiozitate, te poți angaja aici dacă ai comis o crimă?

— O crimă?

A izbucnit în râs.

— Glumești?

— Bine, poate nu o crimă, dar o infracțiune?

Și-a pus palmele pe tejghea și s-a aplecat către mine.

— Nu.

Tonul a trecut de la amuzat la insultat.

— Asta e bine. E bine de știut.

M-am reșezat pe scaun și am simțit cum pielea de pe coapse mi se lipise de vinilin. Transpiram. Dacă regula numărul unu în flirt era fără liste, eram aproape sigură că regula numărul doi era fără transpirație. M-am uitat pe lista mea.

— Știi cumva dacă Patch a avut vreodată un ordin de restricție?

Dacă a urmărit vreodată pe cineva? Are o iubită?

Simțeam că barmanul nu mă privea cu ochi buni și m-am hotărât să pun toate întrebările într-un ultim efort, înainte să mă alunge de la bar sau, mai rău, să mă dea afară din restaurant pentru hărțuire și comportament dubios.

— Du-te și întreabă-l, mi-a aruncat.

— Nu lucrează în seara asta, am sărit eu.

La rânjetul viclean al barmanului, am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Nu lucrează în seara asta... nu? am întrebat eu, iar vocea mi s-a ridicat cu o octavă. Marțea are zi liberă!

— Da, de obicei. Dar îi ține locul lui Benito. Benito e la spital, i s-a perforat apendicele.

— Vrei să spui că Patch e aici? Chiar acum? Am privit peste umăr, aranjându-mi peruca peste față în timp ce scanam zona meselor, după el.

— Pot să verific la bucătărie.

Deja mă dădeam jos de pe scaun.

— Cred că am lăsat motorul pornit. Dar mi-a făcut plăcere să vorbim! l-am salutat alergând spre toaletă. Am încuiat ușa după mine, am respirat adânc, cu spatele lipit de ușă, apoi am mers la chiuvetă și m-am spălat cu apă rece pe față. Patch va afla că l-am spionat. Show-ul meu memorabil garanta lucrul ăsta. La prima vedere era rău pentru că era... umilitor. Dar la o privire mai atentă trebuia să recunosc că Patch era foarte secretos. Oamenilor secretoși nu le place să-ți bagi nasul în viața lor. Cum va reacționa când va afla că l-am analizat cu lupa?

Mă întrebam de ce am mai venit aici, din moment ce în sinea mea nu credeam că Patch era bărbatul cu cagula. Poate că avea secrete întunecate, dar umblatul cu o mască pe față nu era unul dintre ele.

Am închis robinetul și, când am privit în sus, chipul lui Patch se reflecta în oglinda din spatele meu. Am țipat și m-am întors. Nu zâmbea și nu părea amuzat. Cel mult, curios.

— Ce faci aici? m-am înecat eu.

— Lucrez aici.

— Vreau să spun aici. Nu știi să citești? Semnul de pe ușă...

— Încep să cred că mă urmărești. Pe unde mă duc, hop și tu.

— Am scos-o pe Vee în oraș, i-am explicat. A fost în spital.

Suna ca și cum m-aș fi apărât. Eram sigură că asta mă făcea să par și mai vinovată.

— Nici nu m-am gândit c-o să te întâlnesc. Asta trebuia să fie seara ta liberă. Și ce vorbești? Pe unde mă duc, tu ești mereu prezent.

Ochii lui Patch erau tăioși, intimidanți, iscoditori. Îmi calculau fiecare cuvânt, fiecare mișcare.

— Ce e cu peruca asta ieftină? m-a interogat.

Mi-am smuls peruca de pe cap și am aruncat-o pe masă.

— Îmi spui unde ai fost? N-ai dat pe la școală în ultimele două zile.

Eram aproape sigură că Patch nu va recunoaște pe unde a hoinărit, dar el a răspuns:

— Am jucat paintball. Ce făceai la bar?

— Vorbeam cu barmanul. Nu am voie?

M-am sprijinit cu o mână de masă și mi-am ridicat piciorul să-mi desfac un pantof. În timp ce mă aplecam, lista cu întrebările mi-a căzut din decolteu pe podea.

Am îngenuncheat să o iau, dar Patch a fost mai rapid. O ținea deasupra capului în timp ce eu săream după ea.

— Dă-mi-o înapoi! am exclamat.

— Patch are un ordin de restricție?" citea el.

— E Patch un infractor?"

— Dă-mi-o! am șuierat furioasă.

Patch a râs ușor și mi-am dat seama că a văzut întrebarea următoare.

— Patch are o iubită?"

Patch a pus hârtia în buzunarul de la spate. Eram tentată să o iau, în ciuda locului în care se afla.

— Întrebările alea, am făcut semn spre locul în care le ascunsese, sunt o glumă. Vee le-a scris, am spus într-un moment de inspirație. E vina ei.

— Îți cunosc scrisul, Nora.

— OK, bine, am început eu, căutând o replică inteligentă. Dar a durat prea mult și mi-am pierdut șansa.

— Nici un ordin de restricție, a spus. Nici o infracțiune.

Mi-am ridicat bărbia.

— O iubită?

Mi-am spus că nu-mi pasă ce răspunde. Îmi era egal.

— Asta nu e treaba ta.

— Ai încercat să mă săruți, i-am amintit. A devenit treaba mea.

Fantoma unui zâmbet de pirat îi pândea în colțul gurii. Mi s-a părut că-și reamintea fiecare detaliu al aceluia sărut, inclusiv oftatul meu erotic.

— Fostă prietenă, a recunoscut după un moment.

M-a trecut un fior pe măsură ce piesele se legau între ele. Avea o fostă iubită. Domnișoara Greene avea dreptate.

— Dar nu e aici, a continuat Patch.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai e aici. Nu se mai întoarce niciodată.

— Vrei să spui că... e moartă? am întrebat îngrozită.

Patch n-a negat.

Ușa toaletei a zăngănit. Cineva încerca să intre. Uitasem că am încuiat-o.

— Trebuie să mă întorc la lucru, a încheiat Patch.

M-a mai privit o dată, zăbovind cu privirea un pic mai jos de șolduri.

— Super fusta! Mortale picioare!

Înainte să apuc să am un gând coerent, a ieșit pe ușă.

Femeia mai în vârstă care aștepta să intre s-a uitat la mine, apoi s-a uitat peste umăr după Patch, care dispărea pe hol.

— Scumpo, m-a avertizat, e alunecos ca săpunul.

— Bună descriere, am bolborosit eu.

Și-a înfocat părul scurt și creț, încărunțit.

— Te-ai putea bălăci cu un săpun ca ăsta.

După ce mi-am schimbat pantofii, m-am întors la masă și m-am așezat lângă Vee. Elliot s-a uitat la ceas și a ridicat din sprâncene.

— Scuze că am stat atât de mult, am spus. Am pierdut ceva?

— Nu, m-a liniștit Vee. Nimic nou. Mi-a lovit genunchiul și întrebarea care se subînțelegea era: „Ei bine?”

Înainte să-i pot întoarce ghiontul, Elliot a intervenit:

— Cum e margarita?

Un zâmbet sinistru i se ițea în colțurile gurii.

Am prins imediat ocazia.

— Nu prea bună.

Am reușit să fac o față dezgustată, care nu era chiar izbutită.

— Cred că am făcut boala lui Jules.

— Of... te simți bine? a spus Vee.

Am clătinat din cap că nu.

— Îl caut pe chelner și-i spun să ne pună mâncarea la pachet, s-a oferit Vee, căutând în geantă după chei.

— Și cu mine cum rămâne? a întrebat Elliot, doar pe jumătate în glumă.

— O lăsăm pe altă dată, l-a asigurat Vee.

„Bingo”, m-am gândit eu.

Capitolul 14

M-am întors acasă înainte de ora opt. Am băgat cheia în broască și am împins ușa cu șoldul. O sunasem pe mama cu câteva ore înainte de cină, era încă la birou, avea de rezolvat niște lucruri și nu știa când va veni acasă; mă așteptam să găsesc casa în tăcere, întuneric și frig.

La a treia încercare ușa s-a deschis și mi-am aruncat geanta înăuntru, apoi m-am luptat cu cheia care era încă blocată în broască. Din seara cu Patch broasca devenise năzuroasă.

— Dă-mi nenorocita de cheie, m-am răstit zgâlțâind-o ca s-o scot.

Ceasul antic de pe hol a bătut ora exactă și un dang! Puternic a spart liniștea. Mă îndreptam spre sufragerie, să aprind focul în șemineu, când am auzit un foșnet și un scârțâit ușor din zona canapelei, aflată în partea cealaltă a camerei.

Am țipat.

— Nora! a spus mama, aruncând pătura și ridicându-se. Ce s-a întâmplat?

— M-ai speriat!

— Am adormit. Dacă aș fi auzit că intri, aș fi zis ceva.

Și-a dat la o parte părul de pe față și a clipit ca o bufniță.

— Cât e ceasul?

M-am prăbușit în cel mai apropiat fotoliu și am încercat să-mi recapăt pulsul. Imaginația mea vizualizase o pereche de ochi necruțători în spatele unei cagule. Am crezut că a aflat unde locuiam și că a reușit să intre.

— Opt, am răspuns.

— Cum a fost la cină? a întrebat mama.

— Bine, am dat din cap, cu respirația încă întretăiată.

— Și Vee? Cum e?

— Mai bine. Are voie să se întoarcă la școală mâine.

Mama a zâmbit șmecherește:

— Are voie sau se duce oricum?

— Ha-ha. Mă duc să fac ciocolată caldă. M-am ridicat și am făcut semn spre bucătărie.

— Vrei?

— Aprind focul.

După o scurtă plimbare după câni, zahăr și cutia de cacao, m-am întors în sufragerie. Mama pusese un ibric cu apă pe sobă. M-am așezat pe brațul canapelei și i-am dat o cană.

— Cum ți-ai dat seama că ești îndrăgostită de tata? am întrebat, încercând să par relaxată.

Era posibil ca discuția despre tata să aducă o furtună de lacrimi, ceea ce speram să evit. Mama s-a așezat pe canapea și și-a ridicat picioarele pe măsuța de cafea.

— N-am știut până după câțiva ani de căsătorie.

Nu era răspunsul la care mă așteptam.

— Atunci... de ce te-ai căsătorit cu el?

— Pentru că am crezut că sunt îndrăgostită. Și când crezi că ești îndrăgostit ești dispus să lupți și să faci lucrurile să meargă până când devine dragoste.

— Ți-a fost frică?

— Să mă mărit cu el?

A răs.

— Asta era partea cea mai interesantă. Să-mi cumpăr rochia, să fac rezervare la biserică, să port inelul de logodnă... iubirea însă...

A zâmbit cu nostalgie, dar zâmbetul părea ușor șters. Ca și cum ar fi fost închisă într-un lift, între etaje, pentru prea mult timp.

— Să te îndrăgostești înseamnă să te predai. E un mare sacrificiu. Poate fi foarte înfricoșător.

Mi-a venit în minte zâmbetul neobrăzat al lui Patch.

— Ți-a fost vreodată frică de tata?

— De fiecare dată când New England Patriots ajungeau în Super Bowl și pierdeau.

De fiecare dată când Patriots pierdeau, tata mergea în garaj și lua ferăstrăul. Acum două veri a cărat ferăstrăul în pădurea din spatele casei, a tăiat zece copaci și i-a făcut lemne de foc. Încă mai avem peste jumătate de stivă de ars.

Mama a bătut ușor cu palma canapeaua și eu m-am ghemuit lângă ea, sprijinindu-mi capul de umărul ei.

— Mi-e dor de el.

— Și mie.

— Mi-e teamă că o să uit cum arăta. Nu în fotografii; cum arăta sâmbătă dimineața în boxeri cu pătrățele și tricou, făcând ouă prăjite.

Mama și-a trecut degetele printre ale mele și mi-a întors mâna să se vadă semnul.

— Avea un semn exact ca al tău, a spus, trecând cu degetul peste semnul meu.

M-am ridicat.

— Da? Cum de nu l-am văzut niciodată?

— Era într-un loc mult mai intim.

— OK, prea multe informații.

A scos un oftat, undeva între regret și resemnare.

— Întotdeauna am crezut că semnul era o legătură între voi. Ai semănat mai mult cu el decât cu mine, chiar de la început.

— Serios? Cum adică?

— El era un elev strălucit, foarte inteligent. Nu era ostentativ sau direct, dar oamenii îl respectau.

— A fost vreodată... misterios?

Mama părea să-l analizeze în gând.

— Oamenii misterioși au multe secrete. Tatăl tău era foarte deschis.

— A fost vreodată rebel?

A râs scurt.

— Tu l-ai văzut așa? Dr. Bowman Grey, doctor în antropologie... rebel?

A inspirat teatral.

— Doamne ferește! A purtat părul lung o perioadă. Era blond și creț, ca al unui surfer. Bineînțeles că ochelarii stricau tot lookul.

Deci... cine e norocosul care ne-a adus la subiectul ăsta?

Nu aveam nici o idee despre cum să i-l descriu mamei pe Patch. Probabil că se aștepta la o descriere care includea numele părinților, notele pe care le avea, ce sporturi practica și la ce facultate plănuia să meargă. Nu voiam să o alarmez spunându-i că eram gata să pariez toți banii din pușculiță pe faptul că Patch avea cazier.

— Deci? E în clubul de șah? În consiliul elevilor? Echipa de tenis?

— Îi place la piscină, i-am spus cu optimism.

— Un înotător! E la fel de drăguț ca Michael Phelps? Sigur, mie mi-a plăcut întotdeauna de Ian Thorpe la fizic.

A sunat telefonul și mama s-a răsucit pe canapea ca să răspundă.

— Era Kenzie, mi-a spus după ce a închis.

— Tocmai au adus Mean Irene în port. Au prins mai mulți homari decât au sperat și dacă mergem până acolo ne putem lua ce vrem. Ce zici? Mâncăm homari la cină mâine seară?

— Mai am încă o grămadă de teme.

— Atunci mă întorc în mai puțin de două ore. S-a ridicat în picioare și și-a bătut buzunarele în căutarea cheilor.

După ce am rămas cu toată casa la dispoziție, am luat vasele de pe masa din bucătărie și am făcut loc pentru manuale: Engleză, Istoria lumii, Biologie. Cu un creion nR. Doi nou-nouț am deschis prima carte și am trecut la treabă.

O jumătate de oră mai târziu creierul meu s-a revoltat, refuzând să mai rețină încă un paragraf despre sistemele feudale din Europa. Mă întrebam ce făcea Patch după ce ieșea de la lucru. Teme? Greu de crezut. Mânca pizza și se uita la baschet la televizor? Poate, dar parcă nu era genul lui. Punea pariuri și juca biliard la Sala lui Bo? Părea varianta corectă. Simțeam o dorință inexplicabilă să merg la Sala lui Bo și să-mi justific comportamentul de mai devreme, dar m-a adus cu picioarele pe pământ simplul fapt că nu aveam un mijloc de transport. Ca să nu mai zic că Patch nu era genul de tip după care să merg pur și simplu și să-l caut. Până acum întâlnirile noastre au avut loc după programul lui, nu al meu. Întotdeauna. Și apoi am făcut pe detectivul destul într-o singură seară... probabil.

Dar aș putea împrumuta mașina lui Vee.

Am hotărât că, dacă era să ies, ar trebui să mă spăl pe dinți și să petrec măcar câteva minute în fața oglinzii. Mi-am spus că nu avea de-a face cu Patch. Nu era ca și cum aș fi făcut un duș, doar îmi dădeam cu puțin luciu de buze.

Am urcat scările, am deschis ușa dormitorului și am făcut trei pași înăuntru înainte să mă opresc. Sertarele șifonierului erau trase afară și hainele împrăștiate peste tot pe podea. Patul era deranjat. Ușile dulapului erau deschise, atârând strâmb de balamale. Podeaua era acoperită de cărți și de rame de tablouri.

Am zărit reflexia unei mișcări în fereastra camerei și m-am întors. Era în picioare în spatele meu, îmbrăcat din cap până în picioare în negru și purtând o cagulă. Creierul meu era în ceață; abia începuse să le transmită picioarelor comanda Fugi! când el s-a repezit spre fereastră, a deschis-o și s-a strecurat afară.

Am coborât scările câte trei odată. M-am năpustit pe lângă balustradă, pe hol spre bucătărie și am format 911.

Douăzeci de minute mai târziu o mașină de poliție a intrat pe alee. Am descuiat ușa tremurând și i-am lăsat să intre pe cei doi polițiști. Amândoi erau înalți și zvelți, dar unul avea păr creț castaniu, în timp ce părul celuilalt era

aproape la fel de închis ca al lui Patch, dar tăiat la nivelul urechilor. S-au prezentat: brunetul era detectivul Basso, iar partenerul lui era detectivul Holstijie.

— Spune-ne ce s-a întâmplat? a întrebat detectivul Holstijie, încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de perete în timp ce detectivul Basso făcea câțiva pași prin casă și arunca o privire în jur.

— Am venit acasă la opt și mi-am făcut temele, am spus. Când am urcat în dormitor l-am văzut. Era un haos total, mi-a distrus complet camera.

— L-ai recunoscut?

— Purta o mască. Și era întuneric.

— Vreun semn distinctiv? Tatuaje?

— Nu.

— Înălțimea? Greutatea?

Am căutat fără tragere de inimă în memoria de scurtă durată. Nu voiam să re trăiesc momentul, dar era important să-mi amintesc orice indiciu.

— Înălțime și greutate medie. Cred.

— Ai văzut ceva?

Am clătinat din cap în semn că nu.

Detectivul Basso a reapărut și a spus partenerului său:

— Totul e în regulă.

Apoi a urcat la etaj. Dușumelele scârțâiau deasupra noastră în timp ce el mergea pe hol, deschizând și închizând uși.

Detectivul Holstijie a deschis ușa de la intrare, să cerceteze încuietoarea.

— Încuietoarea era descuiată sau stricată când ai ajuns acasă? a întrebat.

— Nu. Mi-am folosit cheia ca să intru.

Detectivul Basso a apărut în capul scârilor.

— Ne poți arăta care sunt pagubele? m-a întrebat.

Am urcat scările împreună cu detectivul Holstijie și am luat-o înainte pe hol spre dormitor, unde detectivul Basso stătea în picioare cu mâinile în șolduri, inspectând camera.

Am rămas perfect nemișcată, simțind un fior de frică. Patul era aranjat. Pijamalele stăteau într-o grămăjoară pe pernă, exact așa cum le lăsasem de dimineață. Ușile dulapului erau închise, fotografiile aranjate frumos deasupra. Cufărul de la picioarele patului era închis. Podeaua era goală. Perdelele atârnavă în falduri lungi și netede, câte una de fiecare parte a ferestrei închise.

— Ai spus că l-ai văzut pe intrus, a insistat detectivul Basso.

Mă privea cu niște ochi necruțători, cărora nu le scăpa nimic.

Ochi care erau experți la depistarea minciunilor.

Am pășit în cameră, dar lipsea nota de familiaritate și de confort. Era o urmă ascunsă de invaziune și de amenințare. Am arătat înspre fereastră, încercând să-mi țin mâna dreaptă.

— Când am intrat, a sărit pe fereastră.

Detectivul Basso a privit în jos pe fereastră.

— E mult până jos, a observat el.
A încercat să deschidă fereastra:
— Ai încuiat-o după ce a plecat?
— Nu. Am fugit jos și am sunat la 911.
— Cineva a încuiat-o.
Detectivul Basso mă privea cu ochi suspicioși, cu gura strânsă.
— Nu cred că cineva ar putea să scape după o asemenea săritură, a spus detectivul Holstijie, venind la fereastră lângă partenerul său.
— Ar fi norocos dacă ar scăpa cu un picior rupt.
— Nu a sărit, a coborât pe copac, am spus.
Detectivul Basso a clătinat din cap:
— Până la urmă cum e: a sărit sau a coborât?
— A coborât. Asta am vrut să spun când am spus că a sărit. Mi s-a încurcat limba în gură. A scăpat pe fereastră.
— Putea să treacă pe lângă tine și să fugă pe ușă, a spus detectivul Basso. Așa ar fi logic. Eu așa aș fi făcut.
— Păi el nu a făcut așa, am ripostat.
— Te mai întreb o dată. Gândește-te bine! Chiar ai văzut pe cineva în camera ta în seara asta?
Nu mă credea. Era sigur că am inventat totul.
Detectivul Holstijie a spart tăcerea spunând:
— Când se întorc părinții acasă?
— Locuiesc cu mama.
— Trebuie să-ți punem câteva întrebări, Nora, a continuat. Mi-a făcut semn să mă așez pe pat, dar am refuzat, dând din cap amortită.
— Te-ai despărțit recent de un prieten?
— Nu.
— Ai avut probleme cu drogurile, acum sau mai demult?
— Nu.
— Ai spus că locuiești cu mama. Unde e tata?
— E o greșeală, am spus. Îmi pare rău. Nu trebuia să vă chem. Cei doi polițiști au schimbat o privire. Detectivul Holstijie a închis ochii și s-a ciupit de rădăcina nasului. Detectivul Basso arăta de parcă a pierdut destul timp și era gata s-o lase baltă.
— Avem treabă, a încheiat el. Ești sigură că o să fii bine până când se întoarce mama?
Abia dacă l-am auzit; nu-mi puteam dezlipi ochii de pe fereastră. Cum reușea? Douăzeci de minute. A avut la dispoziție douăzeci de minute să intre la loc și să aranjeze camera înainte să vină polițiștii.
Detectivul Holstijie mi-a întins cartea de vizită.
— Îi spui mamei să ne sune?
— Ieșim singuri, a încheiat detectivul Basso. Era deja pe la jumătatea holului.

— Crezi că Elliot a ucis pe cineva?

— Sșșșt! am făcut către Vee, uitându-mă în jur să mă asigur că n-a auzit-o cineva.

— Nu te supăra, dragă, dar devine ridicol. Mai întâi m-a atacat pe mine. Acum e un ucigaș. Scuză-mă, dar Elliot? Un criminal? E cel mai drăguț tip pe care l-am întâlnit. Când s-a întâmplat ultima dată să uite să-ți deschidă ușa? A, da, ai dreptate... niciodată.

Eram împreună cu Vee la ora de biologie, iar ea era întinsă pe pupitru. Aveam un curs practic de tensiune arterială, iar Vee trebuia să stea liniștită cinci minute. În mod normal, ar fi trebuit să lucrez cu Patch, dar antrenorul ne-a dat o zi liberă, ceea ce însemna că ne puteam alege liber partenerii. Vee și cu mine eram în spatele clasei, Patch lucra cu un sportiv pe nume Thomas Rookery în față.

— N-am spus că a ucis pe cineva, am șoptit, simțind ochii antrenorului asupra noastră.

Am mâzgălit câteva rânduri pe foia de curs: Subiectul e calm și relaxat. Subiectul s-a abținut să vorbească trei minute și jumătate.

— Am spus că a fost interogată în cadrul unei anchete pentru o crimă.

— Și ești sigură că e același Elliot?

— Câți Elliot Saunders crezi că erau la Kinghorn în februarie?

Vee și-a răsfirat degetele pe burtă.

— Îmi pare foarte, foarte greu de crezut. Și oricum, ce dacă a fost interogată? Important e că a fost eliberat. Nu l-au găsit vinovat.

— Pentru că poliția a găsit un bilet scris de Halverson.

— Cine e Halverson?

— Kjørsten Halverson, am spus nerăbdătoare. Fata care se presupune că s-a spânzurat.

— Poate chiar s-a spânzurat. Dacă și-a spus într-o seară, viața e de rahat” și s-a spânzurat de un copac? E posibil.

— Nu ți se pare că e prea mare coincidența că apartamentul ei a fost tâlhărit când au descoperit biletul?

— Locuia în oraș. Se mai întâmplă jafuri.

— Eu cred că cineva a pus acolo biletul. Cineva care voia ca Elliot să scape.

— Cine ar vrea ca Elliot să scape? a întrebat Vee.

Am privit-o cu cea mai elocventă expresie.

Vee s-a ridicat sprijinindu-se în coate.

— Vrei să spui că Elliot a tras-o pe Kjørsten în copac, i-a pus o frânghie la gât, a împins-o de pe creangă, apoi a intrat în apartamentul ei și a pus dovezi care să indice o sinucidere?

— De ce nu?

Vee m-a privit la fel de elocvent.

— Pentru că poliștii au analizat deja totul. Nu te supăra, dragă, dar dacă ei zic că a fost sinucidere, așa cred și eu.

— Ce zici de asta: la numai câteva săptămâni după ce a fost eliberat, Elliot s-a transferat. De ce ar lăsa cineva renumita școală Kinghorn Pep pentru BHS?

— Aici ai dreptate.

— Prima zi a lui Elliot la BHS a fost în dimineața următoare serii în care am lovit tipul cu Neonul.

Abia acum îmi dădeam seama de ciudata potriveală. Era prea mare coincidența. Am început să mă îndoiesc că întâlnirea noastră la bistroul lui Enzo în dimineața următoare a fost atât de întâmplătoare pe cât părea.

Vee și-a pus palmele pe ochi și a scos un oftat de durere, care voia să spună „O luăm de la capăt”.

— Pot să fac o observație? Era foarte multă ceață în seara aia. Ceața îți joacă feste, creează efectul ăla de fum în oglindă. Poate că o veveriță s-a transformat într-o căprioară... o căprioară s-a transformat într-un bărbat mascat...

— Tot nu mă crezi.

— Ceața, Nora. Nu-ți place. Mie nu-mi place. O consider vinovată că ți-a redus vizibilitatea.

— Dar dacă ți-aș spune că bărbatul cu mască a intrat aseară la mine în casă? am provocat-o.

— Prima dată te-aș întreba dacă era ceață. Apoi ți-aș spune să te duci la un psihiatru.

— Mulțumesc frumos.

— Cu plăcere. Și gratis.

— Ceea ce trebuie să fac e să mă duc la Kinghorn și să pun niște întrebări, am concluzionat cu voce tare. Februarie a fost luna trecută, asta înseamnă că moartea lui Kjirsten ar trebui să fie încă proaspătă în memoria oamenilor.

— Nu cred, drăguț. Am niște presimțiri rele în legătură cu o operațiune de spionaj la Kinghorn. Adică, ai de gând să întrebi anume despre Elliot? Dacă află? Ce-o să creadă?

— Nu trebuie să-și facă griji decât dacă e vinovat.

— Și atunci o să te ucidă ca să te facă să taci.

Vee a rânjit cu gura până la urechi. Eu nu.

— Și încă un lucru, am adăugat. Nu crezi că e ciudat că de fiecare dată când suntem cu Jules și Elliot, Jules dispare?

— Ce vrei să spui?

— În seara în care am fost la Delphic, Jules a plecat aproape imediat la baie. Din câte îmi amintesc, nu s-a mai întors.

— Poate avea probleme cu instalația internă...

— Și aseară a sunat și a spus că e bolnav.

Mi-am frecat vârful nasului cu radiera de la creion.

— Se pare că e des bolnav.

— Analizezi prea mult, drăguț. Poate... poate că are SCI.

— SCI?

— Sindromul colonului iritabil.

Am respins sugestia lui Vee pentru a prinde o idee care era la îndemână. Kinghorn Prep era la o oră de mers cu mașina. Dacă școala era atât de strictă din punct de vedere academic precum pretindea Elliot, cum se face că Jules avea timp să vină la Bridgewater în vizită? Îl vedeam aproape în fiecare dimineață în drum spre școală la bistroul lui Enzo, cu Elliot. Mai mult, l-a dus pe Elliot acasă cu mașina după ore. Ai fi zis că Jules îi mănâncă din palmă lui Elliot. Jules Complicele a devenit dintr-odată Jules Servitorul cel supus.

Dar asta nu era totul. Mi-am frecat mai tare radiera de nas.

Ce-mi scăpa?

— De ce-ar ucide-o Elliot pe Kjirsten? m-am întrebat cu voce tare. Poate că a început să iasă cu altcineva și a intrat într-o criză de gelozie. Sau poate că l-a văzut făcând ceva ilegal și el nu-și putea permite să lase în viață un martor.

Vee a oftat adânc.

— Drăguțo... începi să intri în Țara lui Fără-Rost.

— Mai e ceva. Ceva ce nu vedem.

Vee arăta de parcă rezista impulsului de a-și da ochii peste cap.

— Tu vezi prea multe.

— Înapoi la seara în care am lovit bărbatul cu cagulă.

— Veverița, a spus Vee ca pentru sine. Dar cum vrei tu.

— Știa că urma să merg acasă cu mașina. Mă aștepta și a sărit în fața mașinii ca să mă oprească.

— Devine sinistru, a oftat Vee. Te rog, nu-mi spune că l-ai omorât și l-ai pus într-un mormânt îngust... cum ar fi portbagajul meu.

— Dar nu cred că a vrut să-mi facă ceva rău, am meditat. Părea că se distrează. Voia să mă sperie.

Vee și-a ridicat mâinile în sus.

— Oamenii nu sar în fața mașinilor. Săritul în fața mașinilor = moarte. Oricine cu vârsta peste doi ani știe asta.

— Conduceam suficient de rapid încât să fi murit, am spus.

Nu-mi plăcea să-mi aduc aminte, dar aveam nevoie de ajutorul lui Vee. Privisem întâmplarea din toate unghiurile posibile și aveam nevoie de o perspectivă nouă.

— A încercat să rupă portiera mașinii. Când n-a mers, a spart geamul. Nu ca să ajungă la mine, ci ca să mă îngrozească.

— Imposibil. Aș fi observat dacă geamul ar fi fost ciobulețe.

— Când am parcat pe alee era ciobulețe.

— Vrei să spui că cineva a schimbat mașina?

— Așa am crezut și eu la început.

— Sunt numai urechi. Explică-mi!

Vee m-a privit de parcă logica mi-ar fi plecat la plimbare.

Și dintr-odată mi-am dat seama ce-mi scăpa. M-a sâcâit toată ziua, strigând din adâncul memoriei, dar am fost prea copleșită de toate că să-i dau atenție.

Detectivul Basso m-a întrebat dacă lipsea ceva. Abia acum mi-am dat seama că lipsea. Pusesem articolul despre Elliot deasupra șifonierului luni seara. Dar în dimineața asta – mi-am verificat memoria ca să fiu sigură – nu mai era acolo. În mod sigur nu mai era acolo.

— Oh, Doamne! am exclamat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat antrenorul, oprindu-se lângă mine.

— Da, ce s-a întâmplat? s-a băgat și Vee, arătând cu degetul și râzând de mine din spatele antrenorului.

— Subiectul pare să nu mai aibă puls, am trântit pișcând-o puternic pe Vee de încheietură.

În timp ce antrenorul căuta pulsul lui Vee, ea se prefăcea că leșină și-și făcea vânt. Antrenorul și-a întors privirea spre mine, uitându-se pe deasupra ochelarilor.

— Uite aici, Nora! Tare și puternic. Ești sigură că subiectul s-a abținut de la activitate, inclusiv vorbit, pentru cinci minute? Pulsul ăsta nu e atât de slab pe cât m-aș fi așteptat.

— Subiectul a avut probleme cu partea asta, a intervenit Vee. Subiectului îi e greu să se relaxeze pe o masă tare de biologie. Subiectul ar vrea să propună schimbarea locurilor și Nora să fie noul subiect.

Vee s-a ridicat și și-a legănat picioarele peste masă.

— Nu mă faceți să regret că v-am lăsat să vă alegeți partenerii, ne-a spus antrenorul amenințător.

— Nu mă faceți să regret că am venit azi la școală, a replicat Vee cu dulceață.

Antrenorul i-a aruncat o privire de avertizare, apoi a luat foaia de curs, cercetând pagina aproape goală.

— Subiectului i se pare laboratorul de biologie asemenea unei doze prea mari de sedative, a spus Vee.

Antrenorul a fluierat și toți ochii din clasă s-au îndreptat asupra noastră.

— Patch? Vrei să vii aici? Se pare că am dat de o problemă de parteneri.

— Ți-o arăt dacă ne lași să rămânem parteneri, i-a spus Vee cu un rânjet.

Antrenorul și-a scos ochelarii și și-a pus mâinile în șolduri.

— Poftim?

— A zis că vă arată imediat cum schimbăm partenerii, am spus eu repede și am împins-o pe Vee în față.

O clipă mai târziu Patch s-a așezat pe masă. Și-a strâns mâinile între genunchi, fără să-și ia ochii de la mine.

— Ce e? am întrebat, tulburată de intensitatea privirii lui.

A zâmbit.

— Îmi aminteam de pantofii din piele de rechin de aseară.

Am simțit obișnuitul fior în stomac și, ca de obicei, nu-mi puteam da seama dacă era un lucru bun sau rău.

— Cum a fost seara ta? am întrebat calmă, încercând să sparg gheața, ținând cont de ultimele mele aventuri de spionaj.

— Plictisitoare. A ta?

— Nu chiar.

— Temele au fost grele, nu?

Își bătea joc de mine.

— Nu mi-am făcut temele.

Avea un zâmbet de vulpoi.

— Atunci ce ai făcut?

Am rămas fără cuvinte o clipă. Stăteam în picioare, cu gura ușor deschisă.

— E o aluzie?

— Sunt doar curios ce contracandidați am.

— Maturizează-te!

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Relaxează-te.

— Deja sunt în vizorul antrenorului, așa că fă-mi o favoare și hai să ne concentrăm asupra cursului. N-am chef să joc rolul subiectului, deci... Am privit aluziv spre pupitru.

— Nu pot. Nu am inimă. Nu am inimă, deci nu am puls.

Eram destul de sigură că nu vorbea serios... destul de sigură.

— Bine, fie cum vrei tu, am spus cu cea mai exasperată voce cu putință.

M-am lăsat pe masă și mi-am așezat mâinile pe stomac.

— Să-mi spui când trec cinci minute.

Am închis ochii, preferând să nu văd privirea întunecată a lui Patch, care mă analiza. Câteva minute mai târziu am deschis ușor un ochi.

— Timpul a expirat, a spus. Mi-am ținut o încheietură îndoarsă în sus, ca să-mi ia pulsul. Patch mi-a luat mâna, iar un curent fierbinte mi-a traversat brațul și s-a încheiat cu o strângere de stomac.

— Pulsul subiectului s-a mărit la contact.

— Nu scrie asta!

Trebuia să sune a indignare. Dar a sunat ca și cum mi-aș fi reprimat un zâmbet.

— Antrenorul vrea să fim conștiincioși.

— Dar tu ce vrei? l-am întrebat.

Ochii lui Patch au privit într-ai mei. Pe dinăuntru rânjea, îmi puteam da seama.

— În afară de „știi-tu-ce”, am precizat.

După ore am ciocănit la ușa domnișoarei Greene.

— Cu ce pot să te ajut, Nora? m-a întâmpinat ea.

— Aveți un minut liber?

— Sigur.

S-a dat înapoi și mi-a făcut loc să intru, iar pantofii ei roz de lac au scârțâit. M-am așezat pe marginea aceluiasi scaun tapițat, iar domnișoara Greene pe scaunul ei de la birou, în fața mea.

— Care e problema? m-a întrebat, privindu-mă peste ochelarii ei turcoaz.

— Am chemat poliția aseară.

Un fel de excitație nervoasă îmi curgea prin vene. Aveam dovezi destul de clare că lucrurile care mi se întâmplau erau mai mult decât ciudățeniile urbane. Mai mult decât imaginația mea. Aveam suficiente dovezi ca să-l consider pe Elliot cauza tuturor.

Domnișoara Greene a ridicat din sprâncene.

— Fata blondă?

Am dat din cap în semn că nu.

— Cineva a intrat în casă. Era un bărbat.

Sprâncenele domnișoarei Greene s-au ridicat și mai mult.

— Ești teafără? Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am scos-o pe Vee în oraș.

Nu-mi puteam ține mâinile liniștite. Vorbeam cu ele la fel de mult ca și cu vorbele.

— Când am ajuns acasă, un bărbat mascat a sărit de pe fereastra dormitorului meu. A furat un articol pe care l-am copiat la bibliotecă luni. Credea că n-o să-l recunosc din cauza măștii, dar știu cine e.

— Ce fel de articol?

— Unul despre ancheta unei crime, în care era implicat un elev de aici de la școală. Îmi dădeam seama că aveam o notă de triumf în voce. Mergea mână-n mână cu excitația nervoasă, care îmi crescuse de zece ori.

Domnișoara Greene a respirat profund.

— Te referi la Elliot Saunders?

Am clipit.

— De unde știți?

— Știm despre investigație. Elliot s-a transferat aici ca să evite persecuția la fosta școală.

— Pentru că e vinovat!

— Caută un nou început.

— De ce ar intra la mine în casă dacă e nevinovat?

— Poliția a închis cazul, Nora, m-a informat ea cu o notă de încheiere.

— Dar...

Și-a ridicat mâna.

— Ai de ales: răspândești vestea despre anchetă în toată școala și distrugi viața unui tânăr sau te pui în locul lui. El vrea aceleași lucruri ca și tine: o șansă de succes... prieteni.

— Dar a intrat la mine în casă aseară, am insistat eu.

— Poliția ce a spus?

Am încercat să-mi ascund înfrângerea. Mi-am ridicat bărbia mai sus.

— Mi-au spus că n-a fost o spargere. Mi-au spus că mi-am închipuit totul.

Domnișoara Greene s-a lăsat pe spate în scaun și și-a întins un braț, agitată.

— Nu înțeleg. Ți-ai închipuit? Cum?

— Elliot mi-a răscolit camera. Dar când a venit poliția, totul era pus la loc în ordine.

— Să vedem dacă am înțeles, a reluat ea. Crezi că cineva a intrat în casă, dar poliția n-a găsit nici o dovadă?

— Știu că cineva a intrat în casă.

— E posibil să-ți fi imaginat?

— Nu.

— Ți s-a mai întâmplat vreodată ceva asemănător?

Am deschis gura, apoi am închis-o.

— Arhanghelul, mi-a amintit cu blândețe domnișoara Greene. Centura de siguranță.

Am simțit că îmi arde fața. „Spune-i despre tipul pe care l-ai lovit”, îmi șoptea o voce enervantă. „Spune-i despre dovezile care au dispărut.” Am încercat să alung vocea, dar continua să vină înapoi.

„Spune-i cum vorbește Patch în mintea ta.”

— Cineva a fost în camera mea aseară, am repetat eu convinsă. N-a fost o închipuire.

— Am putea încerca terapia prin hipnoză. Ne-ar putea ajuta să deosebim amintirile reale de cele false. Poate că nu-ți imaginezi lucruri. Poate că pur și simplu nu ți le amintești corect.

— Ce vrei să spunei?

— E posibil ca problema să nu apară în momentul exact al întâmplării. Poate apărea câteva minute sau câteva ore mai târziu. De exemplu, poate că nu ai văzut centura desfăcându-se când erai în montagne-rousse. Poate că ți-ai amintit că ți s-a desfăcut centura mai târziu, când te-ai gândit la cursă, deși ea nu s-a desfăcut.

Am clătinat din cap.

— Nu. S-a întâmplat în timpul cursei.

— De unde știi? Momentul a trecut. E pierdut pentru totdeauna.

Memoria ta e singura pe care te poți baza acum.

A făcut o pauză.

— Să-ți explic de ce cred că hipnoza ar putea merge. Conștiința noastră are tendința de a lua lucrurile foarte literal. Se bazează pe cele cinci simțuri pentru a ne oferi informația și o interpretează într-o manieră de tipul „unește punctele”. Treaba ei e să înțeleagă ceea ce ni se întâmplă. Pe de altă parte, subconștientul nostru e mult mai flexibil. Într-un fel, subconștientul nostru e mai cinstit.

Probabil că era oarecare circumspecție în expresia mea, pentru că domnișoara Greene a adăugat:

— Genul de hipnoză pe care o sugerez nu e același lucru cu ce te gândești tu. Când oamenii aud cuvântul „hipnoză” se gândesc la un spectacol de magie. Eu nu fac nici un truc. Dacă te hotărăști să încerci hipnoza, tot ce vom face e să-i dăm voie subconștientului tău să fie mai puternic decât conștiința. E ca atunci când visezi cu ochii deschiși. Mai târziu, îți vei aminti tot ce s-a întâmplat în timpul ședinței și, dacă la un moment dat nu te simți bine, îmi spui și ne oprim. Ai înțeles?

Mă simțeam împărțită între aversiunea puternică față de hipnoză și nevoia de a afla adevărul.

— Da, am spus eu, dar vocea mea nu era convingătoare.

— Trebuie să te relaxezi. Lasă-te pe spate și închide ochii! Concentrează-te asupra respirației; inspiri pe nas, o ții, apoi expiri.

Ascultam instrucțiunile domnișoarei Greene și simțeam cum cedam tot mai mult cu fiecare respirație. Era calmă, liniștită, deconectată. Greutatea uriașă care mă apăsa părea că mi se ridică de pe umeri și m-am simțit transportată.

— La început îți voi pune întrebări simple, a spus domnișoara Greene. Fiecare întrebare ne va conduce mai adânc în subconștientul tău. Încearcă să dai primul răspuns care-ți vine. De obicei, e cel mai exact.

— Bine, am murmurat.

— Spune-mi cine e Patch, a spus domnișoara Greene.

— Patch e partenerul meu de la biologie.

— Ce se întâmplă între tine și Patch?

— E partenerul meu de la biologie, am repetat.

— Negi că ai o relație mai... intimă cu el?

M-am luptat să mă trezesc puțin, dar corpul meu a refuzat. Simțeam o căldură în tot corpul. O căldură care-ți provoca furnicături, relaxantă și fără limite.

— Ce să am?

— O relație mai intimă. Iubire.

— Nu am o asemenea relație cu el.

Gura părea că mi s-a desprins de restul trupului. Am pierdut controlul asupra ei.

— Serios?

— Abia dacă-l cunosc, am șoptit.

— Crezi că se simte atras de tine?

„Spune-i, îmi spunea vocea din cap. E ridicol să tot minți. Spune-i că a încercat să te sărute.”

— M-a sărutat, am șoptit. Cred că mi-a plăcut.

Domnișoara Greene nu a răspuns imediat.

— Concentrează-te, Nora! Te voi duce într-o stare mai profundă. Rămâi cu mine, ține-te de vocea mea.

— Nu. Vreau să mă întorc.

— Mai rămâi câteva minute. Relaxează-te! Golește-ți mintea, mi-a comandat cu o voce calmă și autoritară. Așa e mai bine. Mult mai bine... Vreau să te întorci la seara de la Delphic, seara în care Patch te-a provocat să te urci în Arhanghel. Poți?

Parcă mă acoperea un vâl negru, înăbușind lumina. Eram la Delphic, cu Patch. Stăteam aproape unul de altul, forțați de înghesuiala de trupuri din jur. Patch mirosea a combinație înțepătoare de săpun, apă sărată și transpirație. M-a ajutat să mă urc într-o mașinuță în față.

Mașina a pornit brusc și a luat viteză, urcând tot mai repede primul deal. Am încercat să-mi leg centura, dar dispăruse. Râsul lui Patch îmi răsuna în urechi.

— Ți-e frică de înălțimi? m-a întrebat.

M-a luat prin surprindere tonul lui arogant.

— Știai? am spus.

— N-o să rezisti toată cursa fără să strigi.

Am simțit o înțepătură de mândrie.

— Poate că o să rezist.

— O să am grijă să nu se întâmple așa.

Am strâns bara de metal din fața mașinii.

— Ce vrei să spui?

— Vei afla.

Nu voiam să aflu. Lovind cu pumnii în pereții visului, am încercat să trec înapoi în realitate. Domnișoara Greene era undeva dedesubt, strigându-mi niște instrucțiuni. Ea știa drumul spre noi, dar vocea lui Patch a acoperit-o pe a ei.

Eram aproape de vârful dealului.

— Gata? a spus Patch.

Mașina s-a înclinat în față, gonind în jos pe partea cealaltă a dealului. Am început să aud clopote de alarmă când mașinuța a scăpat de pe șine și a alunecat prin aer.

Am zărit o mișcare, m-am întors și l-am văzut pe Patch ținând centura mea de siguranță peste marginea mașinii. Când m-am întins să o iau, a aruncat-o peste margine.

— Ajutor! am strigat către domnișoara Greene.

Am deschis ochii și m-am aruncat în față, cu mâinile întinse.

Domnișoara Greene mă ținea de umeri, scuturându-mă.

— Trezește-te, Nora!

— Ce s-a întâmplat? am găfâit eu.

— Nu... nu știu.

Ochii îi erau măriți, aproape scoși din orbite.

— Am încercat să te scot. Trebuia să ieși la comanda mea. Era ca și cum o altă forță te ținea. Ce s-a întâmplat în vis, Nora? m-a întrebat. Cine te ținea?

Capitolul 16

Vee stătea rezemată de dulapul meu, pilindu-și unghiile.

— Salut, mi-a aruncat, când m-am apropiat. Pe unde ai fost? Te-am căutat în sala de la eZine și în bibliotecă.

— Am făcut pe cobaiul la terapia prin hipnoză.

Am spus-o foarte indiferentă, dar pe dinăuntru încă tremuram.

— Hmm?

— Mă poți duce până la bibliotecă?

— Da, sigur. Vrei să-mi explici faza cu hipnoterapia?

Am format combinația de la dulap și am schimbat cărțile.

— Tocmai mi-am petrecut ultima jumătate de oră prizonieră într-un vis. Hipnoterapie, i-am explicat.

— Ce fel de vis?

— Un vis cu Patch.

Vee și-a ridicat sprâncenele.

— Pare genul meu de terapie. A încercat să te sărute?

— A încercat să mă omoare.

— Hmmm...

Mi-am sprijinit fruntea de dulap. Metalul era rece, dar mirosea a rugină și a murdărie veche de ani de zile. Nu era prea diferit de mirosul din Arhanghel. M-am tras înapoi.

— Poate că subconștientul tău încearcă să-ți spună ceva, a sugerat Vee.

— Poate că ar fi mai bine dacă ar spune-o cu voce tare. Și mai bine, dacă ar striga cu voce tare. Nu prea îmi plac toate revelațiile astea misterioase.

— Dar ți-o spune cu voce tare. Patch e un tip înfricoșător și ai dreptate să-ți fie frică de el.

Am ieșit din clădire, am traversat terenul și Vee și-a descuiat Neonul.

— Aș veni cu tine la bibliotecă, dar o dată pe săptămână e destul pentru mine.

— N-ai fost la bibliotecă săptămâna asta, am observat eu.

— Mda, dar s-ar putea să trebuiască să merg mâine.

— Mâine e vineri. Ai învățat vreodată în viața ta vinerea?

Vee și-a mușcat buzele și a luat o expresie gânditoare.

— Am învățat eu vreodată joia?

— Din câte-mi amintesc eu, nu.

— Ei, vezi? Nu pot merge. Ar fi împotriva tradiției.

Vee m-a lăsat la bibliotecă. În timp ce urcam scările care duceau spre intrarea principală, Neonul a luat viteză, cu Cardigans auzindu-se tare pe geam.

La bibliotecă am lăsat temele pe mai târziu și m-a dus direct în laboratorul media, unde am răscolit internetul încercând să aflu mai multe informații despre crima de la Kinghom. N-am găsit prea multe. La început au fost multe știri, dar după ce s-a descoperit biletul sinucigașei și Elliot a fost eliberat, s-a trecut la alte subiecte.

Pentru că nu voiam să plec fără să epuizez toate posibilitățile am căutat pe Google „Patch Cipriano”. Nimic. Nici un link. Era ca și cum n-ar fi existat.

Am închis computerul și am sunat-o pe mama.

— La ce oră trebuie să fiu acasă în seara asta?

— La nouă. Ca de obicei. De ce?

— Mă gândeam să iau autobuzul până în Portland, am încercat, cu optimism.

A izbucnit într-unul dintre râsetele ei care însemna „mă crezi idioată?”

— Nu.

— Trebuie să iau un interviu câtorva elevi de la Kinghorn Prep, am insistat. E pentru un proiect la care lucrez.

Nu era o minciună. Era adevărat... oarecum.

— În primul rând, nu te poți duce în oraș singură. În al doilea rând, e o zi de școală. În al treilea rând, se întunecă în curând. Și oricum, până ajungi acolo, elevii au plecat.

Avea dreptate.

Am oftat înăuntrul meu.

— Bine, ajung acasă în curând.

— Te poate aduce Vee? Nu pot pleca de la birou. Am auzit-o cum răsfoia niște hârtii și eram sigură că avea telefonul sub bărbie, cu firul înfășurat în jurul ei de câteva ori.

Am sunat-o pe Vee, dar nu răspundea. Nici o problemă, mi-am spus. Era o vreme răcoroasă, aveam geacă și două picioare. Puteam merge pe jos.

Aproape ieșisem pe ușa bibliotecii când m-am auzit strigată pe nume. Întorcându-mă, am văzut-o pe Marcie Molnar apropiindu-se.

— Am auzit ce-a pățit Vee. E chiar trist. Adică, cine ar ataca-o? Poate că a fost autoapărare. Am auzit că era întuneric și ploua. Ar fi ușor s-o confunzi pe Vee cu un elan. Sau cu un urs ori un bivol. Cu orice animal mare, de fapt.

— Mi-a părut bine să vorbim, dar am o mulțime de lucruri pe care aș prefera să le fac. Cum ar fi să-mi bag mâna într-un coș de gunoi.

Mi-am continuat drumul spre ieșire.

— Sper că nu s-a atins de mâncărurile alea din spital, a insistat Marcie, ținându-se pe urmele mele. Am auzit că sunt bogate în grăsimi. Nu-și poate permite să se îngrașe prea mult.

M-am întors.

— Până aici. Încă un cuvânt și o să...

Amândouă știam că era o amenințare goală.

Marcie s-a hlizit.

— O să ce?

— Curvo, i-am aruncat.

— Tocilaro!

— Nemernico!

— Ciudato!

— Scroafă anorexică!

— Uau, a spus Marcie, clătinându-se teatral cu o mână pe inimă. Ar trebui să mă simt jignită? „Încearc-o pe asta dacă ți se potrivește.” E răsuflată. Cel puțin, eu am oarece autocontrol!

Gardianul care stătea lângă ușă și-a dres glasul.

— Terminați! Duceți-vă și certați-vă afară, altfel va trebui să vă duc în biroul meu și să vă sun părinții.

— Vorbiți cu ea, a aruncat Marcie, arătând spre mine. Eu am încercat să fiu amabilă. Ea m-a atacat verbal. Eu doar i-am transmis condoleanțe pentru prietena ei grasă.

— Am spus „afară”.

— Vă stă bine în uniformă, i-a zis Marcie, privindu-l din cap până-n picioare.

Gardianul a făcut semn din cap spre ușă.

— Plecați de aici!

Dar n-a mai sunat nici pe jumătate atât de arțăgos.

Marcie s-a legănat spre ușă.

— Îmi puteți deschide ușa? Am mâinile ocupate.

Ținea în mână o singură carte. Una cu coperte necartonate.

Gardianul a apăsat butonul de urgență și ușa s-a deschis automat.

— Vai, mulțumesc, s-a pisicit ea, trimitându-i un sărut.

N-am ieșit după Marcie. Nu știam ce s-ar fi întâmplat dacă ieșeam, dar aveam suficiente emoții negative încât să fac ceva ce aș fi regretat. Certurile și injuriile erau sub demnitatea mea, doar dacă nu aveam de-a face cu Marcie Molnar.

M-am întors în bibliotecă. Am pășit în cușca de metal a liftului și am apăsat butonul pentru subsol. Cu cinci ani în urmă, primăria aprobase mutarea bibliotecii publice într-o clădire istorică din centrul orașului vechi. Clădirea din cărămidă roșie data din 1850 și era dotată cu o cupolă romantică și un culoar de unde se puteau vedea navele de pe mare. Din nefericire, clădirea nu avea și o parcare, prin urmare, s-a construit un tunel pentru a lega biblioteca de garajul subteran al judecătoriei de vizavi. Garajul funcționa acum pentru ambele clădiri.

Liftul s-a oprit și am ieșit. Tunelul era luminat cu becuri fluorescente care străluceau într-un portocaliu puternic. Am pornit prin tunel, ascultând sunetul ușor al pașilor mei pe asfalt. Schimbând rucsacul pe umărul stâng, am calculat cât aveam de mers pe jos până acasă și dacă aveam chef să iau scurtătura peste calea ferată acum, că se întunecase.

Am ajuns la capătul tunelului și am zărit drept în față o siluetă întunecată, rezemată de un stâlp de beton.

M-am oprit brusc și inima mi-a bătut un pic mai repede. Patch purta un hanorac negru, jeansi largi, pantofi sport albi. Ochi îndrăzneți. Și un zâmbet care era un pic prea viclean ca să mă simt bine.

— Ce faci aici? am întrebat, dându-mi la o parte părul ciufulit de pe față și uitându-mă pe furiș după o ieșire. Câteva becuri erau arse și făceau dificilă

vederea în spatele garajului. Dacă Patch avea în gând violul, crima sau alte activități criminale, era locul perfect pentru așa ceva.

În timp ce venea spre mine, am pășit înapoi. Aproape că m-am lovit de o mașină și atunci am profitat de ocazie. M-am învârtit în jurul ei, așezându-mă în fața lui Patch, cu mașina între noi.

El mă privea pe deasupra capotei. A ridicat din sprâncene.

— Am întrebări, l-am anunțat. Multe.

— Despre?

— Despre toate.

Gura i s-a crispat și eram aproape sigură că se împotriva unui zâmbet.

— Și dacă răspunsurile mele nu te mulțumesc ai de gând să fugi? a arătat cu capul în direcția ieșirii.

Ăsta era planul. Mai mult sau mai puțin. Plus sau minus câteva scăpări evidente, cum ar fi faptul că el era mult mai rapid decât mine.

— Să auzim întrebările, a spus.

— De unde ai știut că voi fi la bibliotecă în seara asta?

— Te am pe radar.

— Vreau un răspuns adevărat.

— E un răspuns adevărat.

Ochii lui străluceau ca obsidianul.

— Vrei să te mint? O simplă coincidență, Nora. Toate aceste întâlniri întâmplătoare dintre noi nu sunt decât noroc. Nimic mai mult.

De fapt, preferam minciuna. Pentru că adevărul era mult mai înfricoșător. Patch putea ști... unde mă aflam?

Mai aveam o ultimă speranță și mi-am exprimat-o.

— Vrei să spui că m-ai urmărit până aici.

— Nu asta am spus.

Patch s-a repezit spre stânga. I-am contracarat mișcarea, fugind spre spatele mașinii. Când s-a oprit, m-am oprit și eu. Era în fața mașinii, iar eu în spate.

— Unde ai fost duminică seara? am întrebat. M-ai urmărit când m-am dus la cumpărături cu Vee?

Poate că bărbatul mascat nu era Patch, dar nu eliminase implicarea lui în lanțul ultimelor evenimente. Patch îmi ascundea ceva. Îmi ascundea ceva din clipa în care ne-am cunoscut. Era o coincidență că ultima zi normală din viața mea a fost chiar înainte de acea zi fatidică? Nu prea cred.

— Nu. Apropo, cum a mers? Ți-ai cumpărat ceva?

— Poate, am spus, prinsă cu garda jos.

— Cum ar fi?

Mi-am reamintit. N-am ajuns decât la Victoria's Secret cu Vee. Am cheltuit treizeci de dolari pe un sutien negru din dantelă, dar nu mă interesa asta. În schimb, mi-am reamintit toată seara, începând cu senzația că eram urmărită și terminând cu Vee la marginea drumului, victimă a unui jaf brutal.

— Ei bine? am întrebat. Ai ceva de zis?

— Nu.

— Nu ai nici o idee despre ce i s-a întâmplat lui Vee?

— Nu.

— Nu te cred.

— Pentru că nu ai încredere.

Și-a sprijinit ambele mâini pe mașină, aplecându-se peste capotă.

— Am mai vorbit despre asta.

Am simțit că-mi sare țandăra. Patch a întors din nou discuția, în loc să-l lumineze pe el, luminile scenei erau îndreptate iar spre mine. Nu-mi plăcea mai ales să-mi amintească faptul că știa tot felul de lucruri despre mine. Chestii personale, cum ar fi lipsa mea de încredere.

El s-a repezit în sensul acelor de ceasornic. Fugeam de el, oprindu-mă de câte ori stătea pe loc. Când ne-am oprit, ochii lui s-au fixat într-ai mei, ca și cum ar fi încercat să-mi ghicească următoarea mișcare.

— Ce s-a întâmplat în Arhanghel? M-ai salvat? am întrebat.

— Dacă te-aș fi salvat, n-am mai fi aici, având discuția asta.

— Vrei să spui, dacă nu m-ai fi salvat n-am mai fi aici.

— Nu asta am spus.

Habar n-aveam ce voia să spună, dar aveam impresia că vorbele lui ascundeau ceva important.

— De ce n-am fi aici?

— Tu ai fi aici.

A făcut o pauză.

— Eu nu.

S-a repezit din nou la mine, de data asta atacând din stânga. Confuză pe moment, am cedat din distanța care era între noi.

În loc să se oprească, Patch a alergat în jurul mașinii. Am încercat să fug direct spre ieșirea din garaj.

Am ajuns pe la a treia mașină când Patch m-a prins de mână. M-a întors și m-a pus cu spatele la un stâlp de beton.

— S-a zis cu planul tău, a rostit el.

I-am aruncat o privire tăioasă. Însă era multă panică în ea. Mi-a zâmbit întunecat, confirmându-mi că aveam toate motivele să transpir.

— Ce se întâmplă? am întrebat, încercând din răspuțeri să par ostilă. De ce ai zis că ai venit la școală pentru mine? De ce l-ai făcut pe antrenor să ne așeze împreună?

— Am obosit să-ți admir picioarele de la distanță.

— Vreau adevărul, am înghițit cu greutate. Merit să-mi spui tot adevărul.

— Tot adevărul, a repetat el cu un rânjel viclean. Are legătură cu promisiunea pe care mi-ai făcut-o că o să mă demaști? Despre ce vorbim, de fapt?

Nu-mi puteam aminti despre ce vorbeam. Tot ce știam era că privirea lui era ca de foc. A trebuit să mă uit în altă parte și mi-am lipit mâinile de ochi. Erau umede de transpirație, așa că le-am ascuns la spate.

— Trebuie să plec, am bâiguit cu o voce tremurândă. Am teme de făcut.

— Ce s-a întâmplat aici? Și-a îndreptat bărbia spre lift.

— Nimic.

Înainte să-l pot opri mi-a apăsat palma de a lui, formând o cupolă din mâinile noastre. Și-a strecurat degetele printre ale mele, înlănțuindu-mă de el.

— Ai încheieturile albe, a spus, trecând cu gura peste ele. Și când ai ieșit păreai nervoasă.

— Lasă-mă! Nu sunt nervoasă. Acum am teme de făcut...

— Nora.

Patch mi-a rostit numele cu blândețe, dar cu intenția de a obține ce voia.

— M-am certat cu Marcie Molnar.

Nu știam de unde a apărut mărturisirea. Ultimul lucru pe care îl voiam era să-i ofer lui Patch mai multe informații despre mine.

— Bine? am spus. Mulțumit? Acum mă lași să plec?

— Marcie Molnar?

Am încercat să-mi desfac degetele, dar Patch avea o altă idee.

— N-o cunoști pe Marcie Molnar? am întrebat eu cu cinism. Greu de crezut, în primul rând pentru că ești la Bridgewater High și în al doilea rând pentru că ai un cromozom Y.

— Spune-mi de ce v-ați certat, a continuat el.

— A făcut-o grasă pe Vee.

— Și?

— Eu am făcut-o scroafă anorexică.

Patch părea că își înfrâna un zâmbet.

— Atât? Fără pumni, mușcături sau tras de păr?

M-am uitat urât printre gene la el.

— Va trebui să te învățăm să te bați, Bombonico?

— Știu să mă bat.

Mi-am ridicat bărbia mai sus, deși mințeam. De data asta nu s-a mai obosit să-și ascundă rânjetul.

— De fapt, am luat lecții de box.

Nu convingeam pe nimeni. Mi-am mușcat buzele, căutând o trecere spontană către alt – orice alt – subiect.

Patch și-a ridicat mâna drept țintă.

— Lovește-mă! Cât de tare poți.

— Nu îmi place violența inutilă.

— Suntem singuri aici.

Pantofii lui erau la același nivel cu ai mei.

— Un tip ca mine ar putea profita de o fată ca tine. Mai bine îmi arăți ce poți.

M-am dat înapoi și i-am văzut motocicletă.

— Te duc acasă, s-a oferit el.

— Pot foarte bine să merg pe jos.

— Mda, dar e târziu. Ca să nu mai zic de întuneric. Înfruntă-mă... pe mine sau pe oricine altcineva se ascunde în întuneric.

Avea dreptate. Fie că-mi plăcea, fie că nu.

— Mi se pare că singurul motiv pentru care te tot oferi să mă duci acasă e că știi cât de puțin îmi place chestia asta. Am scos un oftat nervos, apoi m-am urcat în spate. Nu era cu totul vina mea că eram ghemuită aproape de el. Locul nu era tocmai spațios.

Patch a scos un sunet ușor de amuzament.

— Eu mă pot gândi la alte motive.

I-am aruncat cea mai urâtă privire de care eram în stare, dar mi-am dat seama că nu prea mi-a ieșit.

Patch a accelerat spre ieșirea din garaj, a luat o curbă strânsă spre stânga și a țâșnit spre ieșire. O barieră cu alb și roșu și un automat de bilete blocau trecerea. Tocmai mă întrebam dacă va încetini suficient cât să introducă banii, când a oprit brusc motocicletă, ceea ce m-a adus și mai aproape de el. A pus banii în aparat, apoi a urcat motocicletă spre strada de deasupra noastră.

A încetinit pe aleea din fața casei și m-am sprijinit de el ca să-mi păstrez echilibrul până am coborât. I-am dat înapoi casca.

— Mulțumesc că m-ai adus, am zis.

— Ce faci sâmbătă seara?

Un moment de pauză.

— Am o întâlnire, ca de obicei.

Asta părea că i-a stârnit interesul.

— Ca de obicei?

— Cu teme.

Patch mai avea puțin și zâmbea.

— Anulează-o!

Am oftat teatral.

— Nu știi ce să zic. Temele au probleme. Probleme de control. Dețin monopol asupra weekendurilor mele și n-ar vrea ca lucrurile să se schimbe.

— Teme... sau încă o tură cu motocicletă?

— Doamne, grea decizie!

Am zâmbit și am suflat în mâini să le încălzesc.

— E ce cred eu că e? Adică... e cuvântul care începe cu „î”?

— Vin să te iau la cinci.

Capitolul 17

A plouat toată seara, iar eu stăteam lângă fereastră, privind picăturile cum curg în băltoacele din gazon. Aveam un Hamlet în poală, un creion după ureche și o cană de ciocolată caldă goală la picioare. Carnețelul de pe marginea mesei era alb, curat, fără pată. Ceea ce era întotdeauna un semn rău.

Când ceasul antic de pe hol a bătut de cinci ori, am aruncat bucuroasă cărțile la o parte și am alergat sus în dormitor.

Mi-am petrecut aproape toată ziua cu teme și treburi prin casă și asta mi-a ținut mintea ocupată cu altceva decât cu întâlnirea din seara asta. Dar acum, că se apropia cu pași repezi, agitația anticipării domina orice altceva.

Unde mi-a fost mintea când am acceptat?

„Treburile neterminate, a șoptit partea aventuroasă din mine. Ultimul sărut a fost întrerupt. Trebuie să-l închei. Și mama e plecată clin oraș. Nu trebuie să ratez șansa asta sub nici o formă.”

M-am așezat în fața oglinzii și am făcut inventarul. Machiajul era minimal, limitat la o tușă de mascara. Prea mult păr răvășit, dar asta nu era nici o noutate. Buzele aveau nevoie de puțin luciu. Mi-am lins buza de jos, dându-i mai multă strălucire. Asta m-a făcut să mă gândesc și mai mult la sărutul meu neterminat cu Patch. M-a trecut un val de căldură. Dacă un sărut neterminat putea face așa ceva, mă întrebam ce putea face un sărut adevărat. Reflexia mea din oglindă zâmbea.

„Nu mare lucru”, mi-am spus, în timp ce îmi puneam cerceii. Erau mari, rotunzi și turcoaz... și erau prea mult. I-am pus deoparte și am încercat o pereche topaz, în formă de lacrimă. Era mai bine. Mă întrebam ce a pregătit Patch. O cină? Un film?

— Seamănă cu o întâlnire de învățat la biologie, i-am spus cu nonșalanță reflexiei mele. Doar că... fără studiu și fără biologie.

Mi-am tras pe mine o pereche de Levi's închiși la culoare și am încălțat o pereche de balerini. Mi-am înfășurat o eșarfă albastru-deschis în jurul taliei, în sus pe corp și am legat capetele după gât, ca și cum ar fi fost o bluză. Mi-am înfășurat părul. Fără îndoială: prea mult păr răvășit. S-a auzit o bătaie la ușă.

— Vin acum! am strigat pe scări.

M-am mai privit o dată în oglinda de pe hol, apoi am deschis ușa și am văzut doi bărbați în pardesie negre pe verandă.

— Nora Grey, a spus detectivul Basso, ținându-și insigna ridicată. Ne întâlnim din nou.

A durat o clipă până mi-am recăpătat vocea.

— Ce faceți aici?

A arătat cu capul într-o parte.

— Ți-l amintești pe partenerul meu, detectivul Holstijie. Putem intra să-ți punem câteva întrebări?

Nu suna ca o întrebare. De fapt, suna ca o amenințare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, privindu-i.

— Mama ta e acasă? a întrebat detectivul Basso.

— E la serviciu.

Am încercat să-mi păstrez vocea calmă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

S-au șters pe picioare și au pășit înăuntru.

— Ne spui ce s-a întâmplat joi seară la bibliotecă între tine și Marcie Molnar? a întrebat detectivul Holstijie, așezându-se pe canapea.

Detectivul Basso a rămas în picioare, trăgând cu ochiul la fotografiile de familie aranjate pe șemineu. A durat o clipă până am înțeles cuvintele lui. Biblioteca. Joi seara. Marcie Molnar.

— Marcie a pățit ceva? am întrebat. Nu era un secret că nu aveam sentimente de afecțiune pentru Marcie. Dar asta nu însemna că voiam să aibă probleme ori să fie în pericol. Nu voiam deloc să aibă probleme, mai ales dacă păreau să mă privească pe mine.

Detectivul Basso a întrebat:

— Ce te face să crezi că a pățit ceva?

— Nu i-am făcut nimic lui Marcie.

— De ce v-ați certat? a intervenit detectivul Holstijie. Gardianul de la bibliotecă ne-a spus că lucrurile s-au încins.

— N-a fost așa...

— Cum a fost?

— Ne-am insultat una pe alta, am precizat, sperând să ne oprim aici.

— Ce fel de insulte?

— Stupide, am spus eu, rememorându-le.

— Va trebui să-mi spui ce insulte, Nora.

— Le-ai spus joi seara, deci care e problema acum? m-a întrebat detectivul Holstijie cu dispreț.

— Am făcut-o scroafă anorexică.

Vocea îmi era joasă și umilită. Dacă situația n-ar fi fost atât de gravă, poate mi-aș fi dorit să fi inventat ceva mult mai crud și mai înjositor. Ca să nu mai zic ceva mai inteligent.

Detectivii au schimbat o privire între ei.

— Ai amenințat-o? a întrebat detectivul Holstijie.

— Nu.

— Unde te-ai dus de la bibliotecă?

— Acasă.

— Ai urmărit-o pe Marcie?

— Nu. Cum am zis, am venit acasă. Îmi spuneți ce s-a întâmplat cu Marcie?

— Poate confirma cineva? a întrebat detectivul Holstijie.

— Partenerul meu de la biologie. M-a văzut la bibliotecă și s-a oferit să mă aducă acasă.

Detectivul Basso s-a apropiat și, sprijinindu-și mâinile pe coapse, s-a aplecat în față, sfredelindu-mă cu privirea.

— L-ai pus pe prietenul tău s-o bată pe Marcie Molnar? Ai vrut să-i arăți ce se întâmplă când o fată ca ea nu-și ține gura? Te-ai gândit că merita să fie scuturată puțin? Am cunoscut fete ca Marcie când eram la școală. O caută cu lumânarea, nu? Marcie o căuta cu lumânarea, Nora? Cineva a bătut-o destul de rău și cred că tu ești implicată.

Mă chinuiam să-mi înăbuș gândurile, de frică să nu mi se citească pe față. Patch i-a făcut o vizită lui Marcie Molnar după ce m-a lăsat acasă?

„Crezi că e o coincidență faptul că în aceeași seară în care i te-ai plâns lui Patch ea a fost bătută?” a sărit vocea cinică din creierul meu.

— Va trebui să vorbim cu iubitul tău, a spus detectivul Holstijie.

— Nu e iubitul meu. E partenerul meu de la ora de biologie.

— E în drum spre tine acum?

Știam că ar trebui să fiu sinceră. Dacă Patch i-a făcut ceva lui Marcie, trebuia să plătească. Dar totuși, din motive prea complicate de descâlcit pe moment, am spus:

— Nu.

— Te-ai gândit ca să petreci seara de sâmbătă în casă? a remarcat detectivul Holstijie.

A scos un carnețel din buzunarul hainei, l-a deschis și și-a pregătit pixul.

— Va trebui să ne dai numele și numărul lui de telefon.

La zece minute după ce polițiștii au plecat, un jeep negru a apărut după colț. Patch a alergat prin ploaie spre verandă, îmbrăcat în jeans și într-un tricou gri.

— O mașină nouă? l-am întrebat după ce am deschis ușa.

Mi-a zâmbit misterios.

— Am câștigat-o acum câteva seri la o partidă de biliard.

— Cineva a pariat cu mașina?

— N-a fost fericit. Încerc să nu merg pe alei întunecoase un timp. Ești gata?

— Unde te-ai dus joi seara după ce m-ai lăsat acasă?

Am sperat că întrebarea îl va lua prin surprindere.

— La Delphic.

Răspunsul lui a venit cu rapiditate și am concluzionat ca probabil spunea adevărul. Din păcate, când era vorba de minciuni, Patch nu mi se părea un amator.

— Te-ai oprit undeva pe drum? am continuat eu.

Dacă Patch a simțit îngrijorarea din vocea mea, n-a arătat-o. S-a sprijinit de balustrada verandei și și-a frecat gânditor bărbia.

— Unde vrei să ajungi?

— Răspunde-mi la întrebare!

— M-am oprit la Quick Mart să fac plinul.

M-am întrebat din nou dacă credeam că minte. Dar depistarea minciunilor nu era punctul meu forte. Nu aveam prea multă experiență. De obicei, stăteam pe lângă oameni în care aveam încredere. De obicei.

— De ce te-ai dus la Delphic? am întrebat.

— Nu pot să-ți spun.

Pulsul mi s-a accelerat.

— Pentru că ai făcut ceva ilegal?

Patch s-a ridicat de pe balustradă.

— M-ai prins. Acum putem merge?

Am apucat cu amândouă mâinile clanța ușii din spatele meu. Nu-mi venea să cred că e atât de arogant.

— Ce ai făcut? am întrebat aproape panicată.

— Am depășit viteza legală. Ai de gând să mă denunți?

— Atât? m-am bâlbâit. Ai depășit viteza?

— Am avut gânduri indecente în legătură cu tine, dar, din câte știu, n-o să merg la închisoare pentru asta.

Am rămas fără cuvinte. Patch s-a îndreptat spre capătul verandei, unde o rafală de ploaie cădea de pe acoperiș pe trotuar.

— Ne-am lămurit?

— Ai fost la Delphic joi seara și nicăieri altundeva, am confirmat eu.

— Da.

— Și singurul lucru ilegal a fost că ai depășit viteza.

— Da.

Dacă îl credeam însemna că altcineva o atacase pe Marcie și nu mai era problema mea. Am dat foarte ușor din cap.

— Bine, am spus.

Patch a parcat jeepul lângă Sala lui Bo. Când am ajuns în fața cozii, casierul s-a uitat întâi la Patch, apoi la mine. Privirea lui trecea de la unul la celălalt, încercând să facă legătura.

— Ce mai faci, a zis Patch și a pus pe tejghea trei bancnote de zece dolari.

Fără să-și ia ochii de la mine, casierul a strâns banii și i-a pus în casa de marcat.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de la tatuajele verde-cerneală care-i acopereau fiecare centimetru al pielii de pe brațe. A mutat bucata de gumă? tabac? în cealaltă parte a gurii și a zis:

— Cauți ceva?

— Îmi plac tatu... am început eu.

Și-a dezvelit niște dinți ascuțiți.

— E cineva la bar? l-a întrebat Patch.

Privirea atentă a casierului a rămas fixată asupra mea.

— Servește-te!

În timp ce ne îndepărtam, am aruncat o privire peste umăr. Casierul și-a dezvelit dinții din nou, cu nămile fremătând.

— Cred că nu-i place de mine, am șoptit când am ajuns la o distanță suficient de mare.

— Lui Bo nu-i place nimeni.

— El e Bo de la Sala lui Bo?

— El e Bo Junior de la Sala lui Bo. Bo Senior a murit acum câțiva ani.

— Cum? am întrebat, gândindu-mă imediat la o bătaie și simțind o dorință coplesitoare de a fugi înapoi la jeep și de a o șterge din parcare.

— Cancer la plămâni.

L-am urmat pe Patch în jos pe scări. Sala de biliard arăta exact la fel ca în prima seară în care am venit. Pereți din BCA zugrăviți în negru, mese cu

postav roșu împrăștiate pe margine, becuri slabe care formau o hiperbolă pe tavan. Mirosul înecăcios de fum de țigară care apăsa aerul.

Patch a ales masa cea mai depărtată de scări. A luat două sticle de seven-up de la bar și le-a desfăcut pe marginea tejghelei.

— N-am mai jucat biliard până acum, am mărturisit.

— Alege un tac!

S-a îndreptat spre raftul cu tacuri de biliard de pe perete. Am luat unul și l-am adus la masa de biliard.

— Bombonico!

M-am uitat la Patch ca și cum aș fi vrut să spun „Poftim”?

— Nu poți înscrie la biliard.

Am încuviințat.

— Fără înscrieri. Am înțeles.

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet.

— Îl ții ca pe o bătă de baseball.

Am privit în jos spre mâini. Avea dreptate. Într-adevăr, îl țineam ca pe o bătă de baseball.

— Mi-e mai ușor așa.

Și-a acoperit gura cu o mână ca să-și ascundă un zâmbet. Apoi a venit în spatele meu, și-a pus mâinile pe șoldurile mele și m-a așezat în fața mesei. Și-a strecurat mâinile pe lângă mine și a luat tacul.

— Așa, mi-a arătat, reșezându-mi mâna dreaptă câțiva centimetri mai sus. Și așa, a continuat, luându-mi mâna stângă și formând un cerc cu degetul mare și arătătorul. Apoi mi-a așezat mâna stângă pe tac, ca pe un trepid. A împins vârful tacului prin cerc și peste încheietura degetului mijlociu.

— Îndoiaie-te de la mijloc!

M-am aplecat peste masa de biliard, simțind pe gât respirația caldă a lui Patch. El a tras tacul înapoi prin cerc.

— Ce minge vrei să lovești? a întrebat, arătând cu bărbia spre triunghiul de bile aranjate la capătul îndepărtat al mesei. Bila galbenă din față ar fi o alegere bună.

— Culoarea mea preferată e roșu.

— Roșu să fie.

Patch a trecut tacul înainte și înapoi prin cerc, țintind bila, exersând lovitura.

Am privit chiorâș spre bilă, apoi spre triunghiul de pe masă.

— Ești un pic deviat, am spus.

— Cât pariezi?

— Cinci dolari.

Am simțit că dă ușor din cap.

— Geaca ta.

— Vrei geaca mea?

— Vreau s-o dai jos.

Mâna mi-a pornit brusc în față, iar tacul a lovit printre degetele mele, izbind bila țintită. La rândul ei, bila a lovit mai departe, s-a ciocnit cu cea roșie și a dispersat triunghiul, ricoșând bilele în toate părțile.

— Bine, am spus dându-mi jos geaca, poate că sunt un pic impresionată.

Patch mi-a analizat eșarfa-bluză fără cuvinte. Apoi s-a învârtit în jurul mesei, analizând poziția bilelor.

— Pe cinci dolari că nu poți lovi bila cu dungi albastre, am spus, alegând o intenționat pentru că era acoperită de un grup de bile colorate.

— Nu vreau banii tăi, a refuzat el. Ochii ni s-au întâlnit și gura i s-a arcuit într-un zâmbet viclean.

Temperatura mea interioară a mai crescut cu un grad.

Patch și-a lăsat tacul pe masă, a exersat o lovitură și a lovit bila țintă. Viteza ei s-a transferat bilei verzi, apoi celei negre și a trimis bila cu dungi albastre într-un buzunar.

Am izbucnit într-un răs nervos și am încercat să-l acopăr pocnindu-mi încheieturile – un obicei urât, pe care nu l-am avut niciodată.

— OK, poate că sunt impresionată.

Patch era încă aplecat deasupra mesei și m-a privit printre gene.

— N-am căzut de acord asupra pariului, am zis, rezistând nevoii de a-mi schimba greutatea pe celălalt picior. Tacul era puțin umed și mi-am șters discret mâna pe coapsă.

De parcă nu transpiram încă suficient, Patch a spus:

— Îmi ești datoare. Cu cât se adună mai mult, cu atât crește dobânda. Am răs, dar era un răs cam fals.

— Ai vrea tu.

S-au auzit pași pe scările din partea cealaltă a camerei. Un băiat înalt, musculos, cu trăsături strâmbe și păr negru-albăstrui a apărut la capătul scărilor. Pielea lui părea că nu prea văzuse soarele. Și-a deschis larg brațele și a spus cu un puternic accent irlandez:

— Meei, meei, pe cine avem noi aici?

Ochii lui m-au cercetat cu atenție și, ajungând, se pare, la o concluzie pozitivă, s-a întins și a dat pe gât sticla mea de suc, pe care o lăsasem la marginea mesei de biliard.

— Scuză-mă, dar e..., am început eu.

— Nu mi-ai spus că e atât de plăcută privirilor, i s-a adresat el lui Patch, ștergându-se la gură cu dosul mâinii.

— Nu i-am zis nici ei cât de puțin plăcut ești tu, i-a întors-o Patch.

Băiatul și-a pus o palmă pe inimă și s-a dat un pas înapoi pe picioarele-i lungi.

— Au, băiete!

Apoi s-a așezat pe masa de biliard lângă mine și și-a întins mâna într-o parte.

— Rixon mă cheamă.

Mi-am strecurat mâna într-a lui, fără tragere de inimă.

— Nora.

— V-am întrerupt? a întrebat privindu-ne pe rând pe mine și pe Patch.

— Nu, am spus eu în același moment în care Patch spunea „da”.

Dintr-odată, Rixon s-a repezit la Patch și s-au rostogolit amândoi pe podea, dându-și pumni unul altuia. Auzeam sunetul oaselor ce loveau carnea. Rixon l-a izbit pe Patch în coaste. Patch i-a răspuns cu o lovitură în falcă lui Rixon. Măinile se încleștau, se auzeau pârâituri de haine rupte și spatele gol al lui Patch a rămas la vedere. Am tresărit. Două cicatrici groase îl brăzdau. Porneau de lângă rinichi și se terminau pe omoplați, mărindu-se pentru a forma un V întors pe dos.

— Au, ridică-te de pe mine! a implorat Rixon.

Patch s-a răsucit și când s-a ridicat în picioare tricoul rupt flutura pe lângă el. Și l-a dat jos și l-a aruncat în coșul de gunoi din colț.

— Dă-mi tricoul tău, i-a cerut lui Rixon.

— Sigur, băiete, cum zici tu, a aprobat acesta, făcându-mi cu ochiul.

Patch s-a repezit spre el și Rixon și-a ridicat mâinile.

— Gata, gata! Ușurel!

Și-a scos primul strat de haine, rămânând într-un tricou alb, strâmt.

În timp ce Patch își trăgea pe el tricoul lui Rixon, acesta s-a întors spre mine.

— Ți-a spus de unde are porecla?

— Poftim?

— Înainte ca amicul nostru Patch să se apuce de biliard, băiatului îi plăcea boxul irlandez cu mâinile goale. Nu prea se pricepea.

A clătinat din cap.

— Adevărul e că era de-a dreptul jalnic. Îl pansam aproape în fiecare seară. I-am spus să renunțe, dar n-a vrut să asculte.

Într-un fel, boxul irlandez nu părea prea departe de caracterul lui Patch.

— Dacă Patch e porecla, care e numele lui adevărat?

— Dario.

Patch a arătat cu capul în direcția scărilor și mi-a întins mâna. M-am desprins bucuroasă de Rixon, care stătea prea aproape de mine, și l-am luat de mână pe Patch.

— Noroc cu ăsta, drăguțo! mi-a strigat Rixon cu un hohot de râs, în timp ce urcam scările împreună cu Patch.

Capitolul 18

La întoarcere, Patch a luat-o prin Topsham și a parcat lângă istorica fabrică de hârtie Topsham, de pe râul Androscoggin. La un moment dat fabrica era folosită pentru transformarea lemnului în hârtie. Acum era un semn mare pe o parte a clădirii pe care era scris Sea Dog Brewing Co.

Ploua încă puternic și se lăsa întunericul. Era foarte important să ajung acasă înaintea mamei, sau mă puteam considera pedepsită pentru o perioadă interminabilă de timp.

— Putem lua ceva la pachet? am întrebat.

Patch a deschis portiera din partea șoferului.

— Ai vreo preferință?

— Un sandwich cu curcan. Dar fără murături. A, și fără maioneză.

Mi-am dat seama că îmi câștigasem unul dintre zâmbetele lui care nu se dezvăluiau niciodată întru totul. Se pare că am câștigat destul de multe astfel de zâmbete. Dar acum nu-mi dădeam seama ce spusese.

— O să văd ce pot să fac, m-a asigurat el.

De cealaltă parte a parbrizului, cerul era întunecat și ploua torențial. Era sfârșitul lui martie, început de primăvară și asta însemna ploaie. Multă ploaie.

Patch a lăsat cheile în contact și încălzirea pornită. În primele minute am revăzut în minte seara. Și apoi mi-am dat seama că eram singură în jeepul lui. Spațiul lui privat.

Dacă-aș fi în locul lui Patch și aș vrea să ascund ceva, nu l-aș ascunde în camera mea, în dulapul de la școală sau în rucsac, care ar putea fi controlate sau confiscate. L-aș ascunde în jeepul meu negru și lucios, cu alarmă sofisticată.

Mi-am desfăcut centura de siguranță și am cotrobăit prin grămada de manuale de la picioarele mele, cu un zâmbet misterios în colțul gurii la gândul descoperirii secretelor lui Patch. Nu căutam nimic în mod special; m-aș fi mulțumit cu combinația de la dulapul de la școală sau cu telefonul. Călcând peste teme vechi cu urme de panofi murdari pe ele, am găsit un aromatizator de cameră cu aromă de pin, un CD de la AC/DC, Highway to Hell, capete de creioane și o chitanță de la Quick Mart datată joi, ora 22:18.

Am deschis torpedoul și m-am uitat prin cartea mașinii și alte documente oficiale. Am zărit o strălucire cromată și degetele mele au atins ceva metalic. Am scos o lanternă și am aprins-o, dar nu s-a întâmplat nimic. Am desfăcut plăcuța din spate, gândindu-mă că părea prea ușoară, și într-adevăr nu avea baterii. M-am întrebat de ce ținea Patch în torpedou o lanternă care nu funcționa. A fost ultimul lucru la care m-am gândit înainte ca privirea să-mi fie atrasă de lichidul ruginiu care se uscaseră la un capăt al lanternei.

Sânge.

Cu mare atenție, am pus la loc lanterna în torpedou. Mi-am spus că multe lucruri puteau cauza sânge pe o lanternă. Dacă o ții cu o mână rănită, dacă o folosești să împingi un animal mort spre marginea drumului... dacă lovești cu forță un corp... dacă lovești iar și iar până când pielea plesnește...

Cu inima bubuind, am tras singura concluzie logică. Patch a atacat-o pe Marcie. M-a lăsat acasă joi seara, apoi s-a dus s-o caute. Sau poate că s-au întâlnit întâmplător și a acționat sub impulsul momentului.

Oricum ar fi fost, Marcie a fost atacată, era implicată poliția și Patch era vinovat.

Strălucirea unui fulger îndepărtat a luminat orizontul. Patch a ieșit din restaurant și a alergat prin parcare cu o pungă maro strânsă la gât într-o mână și două sucuri în cealaltă. S-a dus pe partea șoferului și a intrat în jeep. Și-a

ridicat șapca și și-a scuturat ploaia din păr. Bucle negre s-au revărsat peste tot. Mi-a dat punga.

— Un sandwich cu curcan, minus maioneză și murături și ceva de băut. N-am luat sticla de 7Up întinsă.

— Ai atacat-o pe Marcie Molnar? am întrebat încet.

Patch și-a luat sticla de la gură. Ochii îi erau fixați în față, privind prin parbriz.

— Poftim?

— Lanterna din torpedou. Explică-mi!

— Mi-ai umblat prin torpedou?

Nu părea enervat, dar nici încântat nu era.

— Lanterna are sânge uscat pe ea.

Patch a râs ușor, deloc amuzat.

— Crezi că am folosit-o ca s-o bat pe Marcie.

— Recunoști?

Mi-a trecut prin minte că poate ar fi trebuit să aleg un loc mai public înainte să-l înfrunt. Geamurile jeepului erau aburite, noaptea se lăsa rapid și mașina era în spatele parcării.

— Nu e sânge, a spus. E vopsea.

S-a întins în spatele meu și a scos o armă lungă. Am țipat.

— Șșșșșt, m-a atenționat el, acoperindu-mi gura cu mâna.

Tremura de râs reținut. Când m-am oprit din țipat a spus:

— Armă de paintball.

M-am uitat la Patch și la armă, simțind că mi se albesc ochii.

— Am jucat paintball la începutul săptămânii, a spus. Credeam că am vorbit despre asta.

— Asta nu explică lanterna.

— Am jucat „Prinde Steagul”.

Am privit din nou spre torpedoul în care se afla lanterna. Steagul...

M-a lovit un val de ușurare.

— Ah, am făcut.

— Arăți de parcă ți-ar veni să vomități, Bombonico.

Mi-a deschis punga. Am luat-o și i-am aruncat-o înapoi.

Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de spătarul scaunului, și am închis ochii, lăsând să-mi scape un oftat adânc. Era o coincidență că Marcie a fost atacată în aceeași seară în care mi-am exprimat aversiunea față de ea. Am meditat puțin la această idee, întrebându-mă dacă chiar o credeam.

Patch părea că-mi citește gândurile.

— Din descrierea ta se pare că Marcie și-a făcut destul de mulți dușmani.

— Sunt convinsă că Vee și cu mine suntem în capul listei.

Patch a pus jeepul în mișcare.

— Poate ar trebui s-o verifici pe Vee.

A tras mașina în fața casei și a oprit motorul. Brațele îi erau așezate lejer pe volan, șapca trasă peste ochii care în seara asta erau de un negru de catifea.

Gura ascundea promisiunea unui surâs. Buzele păreau moi și netede și îmi era greu să-mi întorc privirea.

„N-o face, m-a avertizat partea logică a creierului meu. Nici să nu te gândești să faci ce știu că te gândești.”

— Va trebui să mai exersăm jocul tău de biliard, Bombonico, a spus Patch.

— Apropo de biliard.

Mi-am dres glasul.

— Aș vrea să știu cum ai de gând să încasezi... chestia pe care ți-o datorez.

Patch a râs încet și misterios. Ce Dumnezeu însemna asta?

Mi-am lins buzele.

— Am ceva pentru tine, a spus el.

S-a întins în spatele scaunului și a scos o pungă albă cu ardei iuți desenați pe ea. O pungă de împachetat de la Borderline. A așezat-o între noi.

— Cu ce ocazie? am întrebat, aruncând o privire înăuntru, neavând nici cea mai mică idee despre ce putea fi acolo.

— De ziua ta. N-am fost atunci.

Am privit în sus.

— Nu ne întâlniserăm încă.

— Deschide-o.

Am scos o cutie de carton din pungă și am ridicat capacul, înăuntru era un glob de cristal cu o miniatură după parcul de distracții Delphic. Fire vechi de alamă erau îndoite într-un cerc pentru a forma Roata Mare, buclele montagne-rousse-ului, și foite de metal ruginit pentru covorul fermecat.

— E frumos, am exclamat, puțin uimită că s-a gândit la mine, nemaipunând la socoteală faptul că s-a deranjat să-mi cumpere un cadou.

— De asta te-ai dus la Delphic joi seara? Ca să-l cumperi pentru mine? Mulțumesc. Serios. Îmi place foarte mult.

A atins sticla bombată:

— Uite Arhanghelul! Ți amintești când ne-am dat în el?

În spatele Roții Mari, un fir subțire se înnodea ca să formeze dealurile și văile montagne-rousse-ului. Un înger cu aripile rupte stătea în vârf, aplecându-și capul și privind în jos fără ochi.

— Ce s-a întâmplat în seara aia? am întrebat.

Un zâmbet răutăcios i-a apărut pe buze.

— Poate că ți-am desfăcut centura.

— Aș fi văzut.

— Poate că am vrut să țiți, a adăugat. Poate că nu voiam să-l rog pe antrenor să schimbe locurile.

Am întors cuvintele pe o parte și pe alta. Un fior neplăcut mi-a trecut pe șira spinării.

— Vrei să spui că... mi-ai desfăcut centura atât de repede că nu am observat?

— Țsta e cel mai înfricoșător lucru la care te poți gândi?
Am rămas perfect nemișcată, ca atunci când mă trezeam dintr-un coșmar, nesigură încă dacă sunt sau nu în siguranță. Ce încerca să-mi spună?
— Nu suntem singuri, m-a avertizat Patch.
Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe mama stând în prag. Spre groaza mea, a ieșit afară și a venit spre jeep.
— Lasă-mă pe mine să vorbesc, am spus, băgând globul la loc în cutie. Să nu scoți nici un cuvânt, nici un cuvânt!
Patch a sărit afară din mașină și a venit să-mi deschidă portiera. Ne-am întâlnit cu mama la jumătatea aleii.
— Nu știam că ai ieșit în oraș, mi-a spus ea zâmbind, dar nu era un zâmbet relaxat. Era un zâmbet care spunea: „Vorbim noi mai târziu”.
— A fost ceva spontan, am explicat eu.
— Am terminat treaba mai repede, a spus mama. Restul se subînțelegea: „Din fericire pentru mine, din nefericire pentru tine”.
Și-a îndreptat atenția asupra lui Patch.
— Mă bucur să te cunosc în sfârșit. Fiică-mea se pare că este o mare fană a ta.
Am deschis gura să-i fac o prezentare extrem de scurtă lui Patch, dar mama mi-a luat-o înainte.
— Eu sunt mama Norei. Blythe Grey.
— El e Patch, am spus, storcându-mi creierul să spun ceva care să oprească brusc schimbul de amabilități. Dar singurele lucruri care-mi veneau în minte erau să strig „Arde!” ori să mă prefac că leșin. Ambele păreau cumva mai umilitoare decât să fac față unei conversații dintre mama și Patch.
— Nora mi-a spus că ești înotător, a spus mama.
Patch și-a pus palma în spatele gâtului meu.
— Înotător? a întrebat.
— Ești în echipa de înot a școlii sau într-una de performanță?
— Mai mult... de plăcere, a spus Patch.
— E bine și de plăcere. Te menține sănătos.
— N-am de unde să știu. O fac mai mult pentru peisaj.
M-a strâns ușor de ceafă, dându-mi fiori până-n vârful degetelor de la picioare.
— Pentru peisaj? a repetat mama.
Temându-mă dintr-odată ca discuția să nu ajungă la subiectul bikini sau, mai rău, plaje de nudiști, am spus:
— Patch trebuie să plece. Du-te! i-am sugerat din vârful buzelor.
— Ai un jeep foarte frumos, a spus mama. Ți l-au cumpărat părinții?
— Mi l-am cumpărat singur.
— Înseamnă că ai o slujbă.
— Curăț mesele la Borderline.
Mama s-a încruntat.
— Sper că serviciul nu te împiedică să-ți vezi de școală.

— N-a fost o problemă.
— Pot să te întreb ce note ai? Ți se pare nepoliticos?
— 5-6, a spus Patch.
Mama s-a uitat lung la el.
— Glumește, am spus eu repede.
L-am împins discret pe Patch în direcția jeepului.
— Patch are treabă. Are de jucat biliard, de pus pariuri.
Mi-am dat cu palma peste gură. Îl simțeam cum râde lângă mine.
— Pariuri? a întrebat mama încurcată.
— La Sala lui Bo, a explicat el.
— N-am fost niciodată acolo, a comentat mama, care arăta de parcă ar fi încercat încă să-și dea seama ce îi scăpa.
— Probabil că nici n-ar trebui.
Tăcere.
— Vrei să intri la o înghețată? a întrebat mama, ușor enervată, prinsă între politețe și dorința de a mă trage în casă și de a pune zăvorul.
— Avem numai de vanilie, a adăugat apoi, ca să strice oferta. E de câteva săptămâni.
Patch a clătinat din cap.
— Trebuie să plec. Poate data viitoare.
Am profitat de pauza din conversație și am tras-o pe mama în fața ușii de la intrare, ușurată că lucrurile n-au mers mai rău. Deodată, mama s-a întors.
— Sper că tu și Nora v-ați distrat. Unde ați fost? l-a întrebat. Patch și-a tras un zâmbet de pirat:
— La Sala lui Bo.
Capitolul 19
Am lăsat globul de cristal în cutia lui și am ascuns-o în dulap, după niște pulovere cu romburi pe care le-am sustras de la tata. Când am deschis cadoul în fața lui Patch parcul părea strălucitor și frumos, firele de cupru reflectând lumini de curcubeu. Dar în dormitorul meu Delphicul părea bântuit. Un loc ideal pentru spirite imateriale. Și nu eram sută la sută sigură că nu era dotat cu o cameră ascunsă.
După ce m-am schimbat într-o cămașă de noapte și pantaloni de pijama, am sunat-o pe Vee.
— Și? a sărit ea. Cum a fost? Evident, nu te-a omorât, ceea ce ne duce la întrebarea numărul doi. Ți-a dat o mozoleală bună?
Vee și-a țocăit buzele în telefon.
— Ce ar putea cauza niște cicatrici în formă de V pe spatele cuiva? am întrebat-o.
— Acest cineva fiind Patch?
Am tăcut o clipă.
— Da.
— Depinde. Un V mare sau unul mic?
— Mare.

— Cu capul în jos sau în picioare? a vrut Vee să știe.

— Cu capul în jos.

— O să-mi dau cu presupusul și o să spun... o luptă între găști? Cicatrici de la închisoare? Julituri de la o încăierare?

O parte a creierului meu urmărea conversația cu Vee, dar jumătatea subconștientă se îndepărtase. „Aripi, am auzit o voce șoptindu-mi. Cicatrici de aripi.”

— Scuză-mă, ce ai spus? am întrebat-o pe Vee când mi-am dat seama că ea mersese mai departe cu discuția și acum aștepta răspunsul meu.

— CE AȚI FĂCUT? a repetat, pronunțând tare fiecare cuvânt. Pământul către Nora.

„Avea aripi, a șoptit vocea. Poate au fost tăiate. Sau smulse.”

— Ăăă..., am îngăimat eu, jonglând cu discuția până am prins firul. Am jucat biliard.

— Ție nu-ți place biliardul.

„Oamenii nu au aripi. Dar alte creaturi au.”

— Știu, i-am zis lui Vee. Mi-a dat câteva indicații. Acuma, că știu ce trebuie să fac, nu mai e așa de rău.

— Pun pariu că ți-ar putea da niște indicații și în alte lucruri.

„Închipuieșteți-l pe Patch... cu aripi, îmi spunea vocea. Aripi mari, după mărimea cicatricilor. Ce vezi?”

Am clipit să dispară imaginea. Nu-mi plăcea tabloul pe care mi-l evoca creierul. Era tulburător și înfricoșător.

— A fost un îngerăș? a vrut să afle Vee.

Aproape că am scăpat telefonul din mână.

— Sscuze... ce ai spus?

— S-a comportat ca un îngerăș sau și-a confirmat reputația de băiat rău? Pentru că, sincer, nu cred toată povestea asta cu „n-a încercat nimic”.

— Vee? Trebuie să plec.

Vocea parcă îmi era acoperită de pânze de păianjen.

— Înțeleg. Ai de gând să închizi înainte să aflu detalii despre pecetluiala de la finalul întâlnirii.

— N-a fost nici un sărut. Mama era în pragul ușii.

— Nu se poate!

— Nu cred că-l place pe Patch.

— Nu se poate, a repetat Vee sec.

— Te sun mâine, bine?

— Somn ușor!

Vezi să nu, m-am gândit eu.

După ce am vorbit cu Vee m-am dus în biroul temporar al mamei și am deschis computerul nostru vechi. Camera era îngustă, cu tavan înclinat, mai mult un fronton decât o cameră. O fereastră acoperită cu hârtie cerată, cu perdele portocaliu decolorat din anii '70, dădea spre curtea laterală. Puteam sta

în picioare în aproximativ 30% din cameră; în restul de 70% vârful capului îmi atinge stâlpii grinzii. Aici atârna un singur bec, fără lustră.

După douăzeci de minute computerul s-a conectat la internet prin dial-up și am tastat pe bara de căutare Google „cicatrice de aripi de înger”. Am rămas un pic cu degetul deasupra tastei „enter”, speriată de faptul că, dacă o apăsam, trebuia să recunosc că luam în considerare posibilitatea ca Patch să nu fie... hmm... om.

„E o nebunie, s-a plâns partea logică a minții mele. E o pierdere de timp și o insultă la adresa inteligenței tale.” „Asta ar putea fi șansa ta, a șoptit partea aventuroasă a minții mele. Poți afla ce se ascunde în spatele misterului lui Patch.”

Am apăsat pe enter și am dat click pe primul link înainte să mă răzgândesc. Discuție biblică despre îngerii căzuți, era titlul articolului.

„Râzi”, a spus partea logică a creierului. Dar n-am râs. Simțeam cum crește în mine un sentiment foarte neplăcut și o dorință subtilă să citesc mai departe. La fel de mult simțeam dorința să închid computerul și să mă duc să alerg până obosesc.

După ce Adam și Eva au fost alungați din Grădina Raiului, au fost trimiși pe pământ îngerii care să vegheze asupra oamenilor. În curând, unii îngerii au văzut ocazii de a câștiga bani și putere. Mulți și-au părăsit îndatoririle ca să trăiască printre oameni. Atunci și-au pierdut aripile, fiind exilați pe pământ până la Judecata de Apoi.

Am trecut mai jos cu câteva paragrafe:

Iuda 1:6 „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința. „

Ca pedeapsă pentru trădarea și revolta lor, sufletele acestor îngerii căzuți au fost scoase din corpurile lor. Nu și-au păstrat starea inițială sau trupurile și au fost lăsați să rătăcească pe pământ ca spirite decăzute.

Pare logică ipoteza că acești îngerii căzuți își caută trupurile pierdute. Lanțurile veșnice despre care se vorbește în Epistola lui Iuda s-ar putea referi la marea pierdere pe care o simt îngerii căzuți pentru că le-au fost luate trupurile. Mulți cercetători ai Bibliei cred că îngerii căzuți sunt unii și aceiași cu spiritele răului sau cu demonii care posedă trupurile oamenilor și-i mână înspre rău. Noul Testament descrie cum îngerii căzuți ne ispitesc, transmițându-ne gânduri și imagini direct în minte. Dacă suntem receptivi și ne deschidem sufletele răului, îngerii căzuți pot intra în corpurile noastre. Singurul scop al îngerilor căzuți este să ducă oamenii spre rău, spre a le putea lua și folosi corpurile ca fiind ale lor.

Cercetătorii mai radicali afirmă că luna Heșvan are legătură cu îngerii căzuți și cu posedarea oamenilor. Heșvan, care cade în octombrie și noiembrie, e cunoscută drept „luna amară”, pentru că e singura lună fără nici o sărbătoare evreiască sau post, ceea ce o face, într-un fel, o lună nesfântă. Cercetătorii mai sceptici cred că legătura dintre Heșvan și îngerii căzuți e un mit.

Îngerii căzuți sunt greu de depistat printre oameni; forma lor spirituală e o replică exactă a fostelor trupuri și puterea lor de înșelare sunt suficient de mari cât să-i facă aproape și pe cei mai credincioși să vadă un corp omenesc acolo unde acesta nu există.

Am rămas cu privirea agățată de monitor câteva minute după ce am terminat de citit. Nu mă gândeam la nimic. La nimic. Simțeam doar un amestec de emoții care se încâlceau. Răceală, uimire amestecată cu panică și, printre ele, presimțiri.

O tresărire involuntară m-a făcut să-mi vin în fire. Mi-am amintit momentele în care am fost sigură că Patch a depășit metodele normale de comunicare și a vorbit direct cu mintea mea.

Hai să fim serioși, a spus partea logică a creierului meu. „Un înger căzut? Glumești. Doar nu crezi asta... nu?”

N-am răspuns imediat.

„Are un corp, pentru numele lui Dumnezeu! Îngeri căzuți care se învârt pe pământ, înșelându-ne că sunt oameni? Ceva mai SF n-ai găsit?”

Am citit rapid restul articolului, oprindu-mă când am găsit ceva și mai ciudat:

Facerea 6:4 „În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime. „

Îngerii căzuți care au relații sexuale cu oameni: nasc urmași numiți nephilimi. Rasa nephilimilor e o rasă rea și nu a făcut niciodată parte din planul de populare a pământului. Deși mulți sunt de părere că potopul din vremea lui Noe era menit să curețe pământul de nephilimi, nu avem cum să știm dacă această rasă hibridă a dispărut sau dacă îngerii căzuți au continuat să se reproducă cu pământenele de atunci încoace. Pare logic că au continuat, ceea ce înseamnă că rasa nephilimilor e posibil să existe și azi pe pământ.

M-am ridicat de la birou. Am așezat tot ce am citit într-un dosar mintal și l-am arhivat. Și am notat „înfricoșător” pe copertă, îl verific mai târziu. Poate.

A sunat telefonul și am tresărit.

— Avocado e verde sau galben? a întrebat Vee. Eu mi-am completat deja toate locurile pentru fructe verzi pe ziua de azi, dar dacă-mi spui că avocado e galben, atunci sunt în cărți...

— Crezi în supereroi?

— După ce l-am văzut pe Toby Maguire în Spiderman, da. Și mai e și Christian Bale. Mai bătrân, dar foarte sexy. L-aș lăsa să mă salveze de pe o clădire în flăcări.

— Eu vorbesc serios.

— Și eu.

— Tu crezi în extraterestri? am continuat.

— Niște tipi mici și verzi cu ochi de ciclop? Nici vorbă. E anormal, ca să nu mai zic dezgustător. Chiar și Christian Bale ar arăta dezgustător cu un singur ochi. Și asta spune multe.

— Crezi c-ar putea exista și alte rase pe pământ, pe lângă oameni?

— Unde vrei să ajungi?

Am auzit-o spărgând un balon de gumă.

— Ai câștigat extragerea aia de pe site-ul lui Toby Maguire? Că dacă primești un DVD gratis cu autograf o să mă supăr foarte tare. Am participat de vreo două sute de ori. Și a trebuit să-mi fac o adresă de mail nouă de fiecare dată. N-a fost tocmai o chestie rapidă și plăcută.

— Când ai fost ultima dată la biserică?

— Duminică.

— Crezi că Biblia e exactă?

— Măiculiță! Chiar ești drogată. Nora Grey s-a dereglat.

— Crezi sau nu că Biblia e reală? am insistat eu.

— Cred că predicatorul Calvin e sexy. Într-un fel de patruzeci de ani.

Cam aici se opresc credințele mele religioase.

După ce am închis, m-am dus în cameră și m-am băgat sub pătură. De frig, am mai pus o pătură. Nu eram sigură dacă în cameră era frig sau dacă senzația de rece venea dinăuntru meu. Am adormit urmărită de cuvinte neplăcute precum îngeri căzuți, posedare și Heșvan.

Capitolul 20

M-am perpelit în pat toată noaptea. Vântul bătea în rafale peste câmpia care mărginea ferma, aruncând pietriș în ferestre. M-am trezit de mai multe ori, auzind șindrilele desprinzându-se de pe acoperiș și căzând peste margine. Orice zgomot, cât de mic, de la zornăitul ferestrelor până la arcurile scârțâitoare ale patului, mă făcea să sar din somn.

Pe la vreo șase am renunțat, m-am ridicat din pat și m-am împleticit pe hol în drum spre un duș fierbinte. Apoi am făcut curățenie în cameră; dulapul meu arăta gol și, după cum era de așteptat, am umplut coșul de rufe cu trei rânduri de haine.

Cam pe la șapte, primele raze de lumină au pătruns prin draperii. Era ciudat pentru mine să mă trezesc înainte de răsărit duminica și, când am tras draperiile, am văzut un corp cu o pungă de plastic pe cap atârând calm, spânzurat de una dintre crengile mai înalte.

M-am dat înapoi, împiedicându-mă de pat. Era Marcie. Marcie atârna de gât în fața ferestrei mele. Nu-i puteam vedea fața, dar era îmbrăcată în uniforma de majoretă, cu pampoanele lipite de mâini.

Târându-mă înapoi spre pat, am fugit jos. Unde era mama? Era acasă? Era plecată din oraș? Nu-mi puteam aminti. Am încercat s-o strig, dar a ieșit doar un sunet înăbușit. Prin ceața care îmi apăsa mintea, știam că trebuia să sun la poliție. Trebuia s-o dau jos pe Marcie. Unde este telefonul?

O bătaie s-a auzit în ușa dinspre sufragerie. M-am întors și am văzut fața lui Elliot lipită de geam, cu mâinile făcute pâlnie la ochi.

Un strigăt întârziat mi-a sugrumat gâtul.

Elliot mi-a făcut semn să deschid ușa.

— Nu! m-am opus.

A mimat un răspuns, dar buzele i se mișcau prea repede și creierul meu prea încet. Am aruncat o privire disperată prin bucătărie, încercând să găsesc telefonul fără fir.

Întâi aprilie.

De data asta, vocea lui Elliot s-a auzit prin geam.

— Glumă, mi-a strigat. Cadavrul. Mi-a făcut semn în sus. El stătea exact sub copacul din fața ferestrei mele.

— G-L-U-M-Ă.

— Nu e un cadavru adevărat? m-am bâlbâit eu.

Elliot a mimat deschiderea ușii, apoi a arătat înspre mine, arătându-mi că vrea să-l las înăuntru. Deoarece eu am rămas pironită locului, și-a lipit palmele, și-a aplecat capul și m-a privit cu ochi de cățeluș.

— Te rog? a rostit.

— Nu e amuzant! am spus. Gluma ta idioată nu e amuzantă!

Elliot a ridicat din umeri pocăit.

— Pleacă sau chem poliția!

Zâmbetul lui de remușcare a dispărut și m-a privit de parcă ar fi spus „N-ai curajul”.

Am luat telefonul de pe masă și l-am ținut sus să poată vedea numerele. Am apăsat nouă. Apoi unu. „N-ai curajul?” am mimat eu înapoi.

Răspunsul lui nu s-a auzit prin sticlă. Am întredeschis o fereastră aflată la câțiva metri de ușă:

— Nu te aud, i-am zis. Dar nu-mi pasă. Vreau să pleci. Acum!

A venit într-o clipă la fereastră, strecurându-și degetele sub pervaz, crezând în mod greșit că asta m-ar împiedica să închid fereastra.

— Am spus să taci. O trezești pe maică-ta.

Mintea mi s-a limpezit și mi-am amintit că mama este acasă. Nu mai avea altă licitație până mai târziu. Am lăsat la o parte isteria și am coborât vocea.

— Dă jos corpul și apoi pleacă!

Și-a ridicat mâinile în semn de nevinovăție.

— Bine, bine, îl dau jos. Dar calmează-te, da? Ai o scară și un briceag? E umplut cu paie. M-am dus la Goodwill și am luat uniforma, am umplut-o și l-am spânzurat. Doamne! N-am crezut c-o să te sperii atât de rău.

M-am uitat urât la el. Dar pe dinăuntru eram gata să plâng. Mai întâi crima de la Kinghorn, iar acum asta. Cele două erau legate între ele de ceva mai mult decât o coincidență.

Din bucătărie l-am urmărit pe Elliot urcând scara și dispărând deasupra. La câteva minute după ce a plecat cărând corpul, s-a auzit o bătaie la ușa din față.

— Ce vrei? am întrebat prin ușă.

— Deschide! Vreau să vorbim, a spus Elliot.

— N-am ce să vorbesc cu tine.

Elliot a răsufolat. Un oftat prelung, care părea că încerca să transforme totul într-o neînțelegere.

— Jules e foarte stresat la școală. Are examene, consiliul elevilor, formulare de burse, formulare pentru facultate... M-am gândit că i-ar prinde bine să iasă.

— Dacă crezi că mă interesează detaliile vieții tale personale sau a lui Jules, te înșeli. Am terminat. Pleacă de-aici.

— Stai puțin, mi-a cerut el.

Mi-am dat seama după felul cum rostea cuvintele că era lipit de ușa, sprijinindu-se de ea cu putere.

— Am o presimțire în legătură cu Jules. Parcă nu e el. Ar trebui să mergem toți patru în excursie în vacanța de primăvară. Plecăm luni cu Indian Rivers și ne întoarcem joi. Jules va putea să se relaxeze.

— Ai înnebunit? Nu merg nicăieri cu tine. Ai agățat un cadavru de copacul meu! Și nu-mi pasă că era fals! Am lovit ușa ca să dau greutate vorbelor mele.

— Calmează-te...

— Nu-mi spune mie să mă calmez!

— Uită de cadavru! Uită de farsă! A fost o idioțenie și-mi pare rău. Lasă-mă să mă revanșez. Organizez toată excursia. Fac rost de corturi, de mâncare...

— În caz că n-ai auzit, nu!

— Doamne!

Am detectat prima notă de supărare.

— De câte ori trebuie să spun că-mi pare rău?

— De prea multe ori ca să le numeri.

— Vee merge, a adăugat el după un moment.

„Poftim? a exclamat jumătatea logică a creierului meu. Nu poate fi adevărat.”

— Jules a întrebat-o aseară, continua Elliot.

Mi s-a părut mie sau era o notă de satisfacție în tonul lui?

Am dat la o parte lacătul și am deschis ușa.

— Nu te apropia de casa mea, am zis cât de amenințător am putut. Nu te apropia de mine! Nu te apropia de prietenii mei!

A ridicat și din umeri, și din sprâncene.

— Lui Vee i s-a pus pata rău pe Jules. Fără supărare, dar cred că el poate fi mai convingător decât tine.

De ce credea toată lumea că nu sunt convingătoare? Puteam fi convingătoare. L-am lovit în fluierul piciorului.

— Pleacă!

— Ei drăcie! a strigat el sărind pe un picior, ținându-se de el. Care-i problema ta?

Eram pregătită să închid ușa. Dar mai întâi aveam ceva de spus:

— Un sfat: limitează-te la un cort de două persoane. Pentru că veți fi doar tu și Jules săptămâna viitoare. Am trântit ușa și a zăngănit în balamale. Ochii

au început să mă usture. M-am lăsat să alunec cu spatele lipit de ușă și m-am așezat pe podeaua îndoită de lemn, încercând să rezist impulsului de a izbucni în plâns.

Mama apărut în capul scărilor, legându-și capotul în talie.

— Nora? Ce-ai pățit? Cine era la ușă?

Am clipit să-mi alung lacrimile.

— Un coleg.

Nu-mi puteam stăpâni tremurul vocii.

— El a... el a...

Aveam deja destule probleme din cauza întâlnirii cu Patch. Dacă-i spuneam că Elliot a agățat un cadavru de copacul din fața ferestrei mele, m-ar pedepsi pentru cine știe cât timp.

— A aruncat un balon cu apă în fereastra mea și m-a trezit, i-am spus hotărâtă. O farsă de întâi aprilie.

A venit lângă mine, mângâindu-mi părul umed de la dușul de mai devreme.

— Scumpo, așa fac băieții. Li se pare că farsele sunt amuzante, încearcă să-ți atragă atenția. Pot să-i sun părinții dacă vrei.

Am dat din cap în semn că nu.

— Mă duc să pregătesc micul dejun, a spus mama. Ouă ochiuri. Du-te și îmbracă-te! Până termini e gata totul.

Stăteam în fața dulapului când a sunat telefonul.

— Mergem toți patru în excursie în vacanța de primăvară! a spus Vee, părând ciudat de veselă.

Prin haosul din capul meu am reușit să spun:

— Elliot a legat un cadavru de copacul din fața ferestrei mele.

— Mda, am auzit. M-a sunat Jules. Mi-a spus că te-ai speriat. A zis că Elliot se teme că acum îl urăști.

Tăcere. Ce puteam să răspund la așa ceva? Vee știa? Și a fost de acord să meargă?

— Aaa, stai așa, a continuat Vee. Nu te gândești să-i porți pică, nu? Adică vii, nu?

— Tu nu auzi? A legat un cadavru de copacul meu. Unde am mai auzit noi așa ceva?

— Suntem în America, dragă. Nevinovat până la proba contrarie. Probabil că e o coincidență. Ar trebui să ne fie milă de Elliot. Și-a pierdut iubita, care s-a sinucis. Și el a fost obligat să schimbe școala pentru că toți îl credeau vinovat.

— Există un motiv pentru care toți îl credeau vinovat! Nu merg în excursie, am spus neînduplecată.

— Cum adică nu mergi în excursie? Glumești, nu? Adică, în sfârșit putem face și noi ceva interesant în vacanța de primăvară și tu spui nu? Știi că mama n-o să mă lase niciodată să merg singură. Fac orice. Serios. Îți fac teme o săptămână. Haide, Nora! Un cuvântel. Spune-l! Începe cu litera „d”.

Vocea i s-a ridicat foarte mult.

— Dacă îmi faci tu temele iau notă mică.

— Bine. Îți spăl hainele. Acum... spune cuvântul cu „d”.

— Oricât de mult aş vrea să am pete de clor pe hainele mele, voi spune nu.

— N-a fost foarte drăguț din partea ta. Încerc să ajung la un compromis și tu îmi critici talentele.

— Spălatul hainelor nu e talentul tău. Și nici temele.

— Da? Atunci care e talentul meu?

— Nu știu.

Mâna cu care țineam mobilul îmi tremura și am ținut-o și cu cealaltă, ca s-o opresc.

— Te sun eu mai târziu. Talentul tău e să crezi diversiuni. Cred.

— Sper că știi cât de supărată sunt. Supărată e un cuvânt insuficient ca să descrie cum mă simt. Mi-e greață. Dacă aş ști că tu crezi cu adevărat că Elliot e un criminal în serie, aş înțelege. Dar știm amândouă că nu e așa. Nnnț, nu. Ești invidioasă pe mine și pe Jules.

— Invidioasă? Vee, nu fi stupidă! Chiar cred că e ceva foarte periculos în legătură cu Elliot.

— N-ai de gând să te răzgândești, așa-i?

— Nu.

— De ce mi se întâmplă tocmai mie? a gemut Vee în fundal. Nu fac niciodată nimic interesant.

După o clipă a scos un oftat de înfrângere.

— Ce faci azi?

Mi-am scos capul pe ușă, ascultând ce face mama. Din bucătărie se auzea zgomotul unui tel care bătea ouăle.

— Mă duc în Portland după ce pleacă mama la lucru. De fapt, mă întrebam dacă aş putea împrumuta Neonul.

Am spus-o cu un ton de „te rog frumos”.

— Of, of! Te duci să-l spionezi pe Elliot, nu? Vrei să faci pe detectivul în Kinghorn.

— Vreau să fac niște cumpărături și să iau masa, am spus învârtind umerășele din dulap. Am scos o bluză cu mânecă lungă, niște blugi și o căciuliță cu dungi alb și roz pe care o păstram pentru weekenduri și pentru zilele în care nu-mi stătea părul cum trebuie.

— Și să iei masa înseamnă să te oprești la un anumit local situat la câteva blocuri de Kinghorn Prep? Un local unde lucra Kjirsten nu-mai-știucum?

— Nu e o idee rea, i-am spus. Poate o să mă opresc acolo.

— Și chiar ai de gând să mănânci sau doar să-i interoghezi pe cei care lucrează acolo?

— S-ar putea să pun niște întrebări, am spus cu inocență. Îmi împrumuți Neonul sau nu?

— Sigur că mi-l împrumuți, a spus Vee copiindu-mi tonul. La ce sunt buni prietenii? Ba chiar am să vin cu tine în plimbarea asta sortită eșecului. Dar mai întâi trebuie să-mi promiți că vii în excursie.

M-am dat cu capul de trei ori de perete.

— Poate-ar fi mai bine să iau atobuzul.

— Te iei de cine nu trebuie! a strigat Vee în telefon înainte să închid.

Fusesem în Portland de câteva ori, dar nu cunoșteam bine orașul. Am coborât din autobuz înarmată cu telefonul mobil, o hartă și simțul orientării. Clădirile erau din cărămidă roșie, înalte și subțiri, blocând soarele care era pe cale să fie acoperit de o perdea groasă de nori de furtună, care aruncau străzile într-un con de umbră. Magazinele aveau toate verandă și firme ciudate care se întindeau dincolo de uși. Străzile erau luminate de lămpi negre ca niște pălării de vrăjitoare. După câteva blocuri, străzile aglomerate au făcut loc unei zone împădurite și am văzut indicatorul spre Kinghorn Prep. Turla unei biserici și un turn cu ceas priveau peste vârful copacilor.

Am rămas pe trotuar și am dat colțul pe Strada 32. Portul era la doar câteva clădiri distanță și am zărit o navă trecând prin spatele magazinelor. La jumătatea Străzii 32 am văzut firma restaurantului Beerstool.

Ușa a scârțâit când am intrat.

Podeaua era din gresie albă cu galben, iar tapițeria banchetelor era de un albastru marin. Pe pereți atârnavă la întâmplare tablouri reprezentând portul. M-am așezat pe o banchetă aproape de ușă și mi-am scos haina.

O chelneriță cu un șorț alb decolorat a apărut lângă mine.

— Whitney mă cheamă, mi-a spus cu tot atâta căldură câtă era la Polul Nord. Specialitatea zilei e sendvișul cu ton. Supa zilei e supa de moluște.

Pixul îi era pregătit să-mi ia comanda.

— De fapt, am câteva întrebări despre Kjirsten Halverson. A lucrat aici.

Și-a băgat carnețelul de comandă în buzunarul din față al șorțului și și-a încrucișat mâinile.

— Deci? Mă întrebi sau nu? Să-ți spun un secret: dacă nu lucrez, nu sunt plătită. Dacă nu sunt plătită, nu pot să-mi achit chiria.

— Kjirsten se întâlnea cu cineva înainte să moară?

Whitney a dat din cap. Într-un fel concis și militaros.

— Cu băiatul ăla, Elliot Saunders. Țăla din ziare. Era aici tot timpul, o conducea acasă după ce i se termina tura.

— La ce liceu mergea Kjirsten?

— Liceu? a pufnit ea. A terminat anul trecut. Zicea că lucrează ca să strângă bani pentru facultate, dar așa zicem toate.

M-am luptat să-mi păstrez expresia de reporter. Regula principală a ziaristului: nu-ți arăta niciodată deschis emoțiile.

— Stai puțin, Kjirsten a terminat liceul și se întâlnea cu Elliot? El nu are numai șaisprezece ani?

— Pe mine n-o să mă prinzi niciodată cu un preadolescent, a murmurat ea ca o paranteză.

Dorindu-mi să fi avut un carnetel și un stilou să iau notițe, am potrivit răspunsurile ei cu întrebările pe care mai voiam să le pun, nevrând să uit niciuna.

— Crezi că Kjirsten s-a sinucis?

— De unde să știu eu? Ți se pare că arăt ca un glob de cristal?

— Am citit în ziar că a fost găsit un bilet de sinucidere în apartamentul lui Kjirsten, dar că erau și dovezi că apartamentul a fost tâlhărit.

— Și eu am citit. Crezi că Elliot l-a pus acolo?

Ochii i s-au îngustat asupra unui obiect nevăzut din spatele meu, în timp ce se gândea la acest lucru.

— Ar avea sens, dacă el a ucis-o, a spus într-un final. Probabil a angajat un nenorocit să pună biletul. Așa merge când ai bani. Plătești un nenorocit să-ți facă treaba.

— Nu cred că Elliot are mulți bani.

Mi s-a părut întotdeauna că Jules era cel bogat.

— Cred că a ajuns la Kinghorn cu o bursă.

— Bursă? a spus Whitney cu un sarcasm ascuțit în voce. Pe ce lume trăiești? Dacă Elliot nu are o grămadă de bani, cum de i-a cumpărat un apartament lui Kjirsten? Spune-mi tu!

Fața de reporter a cedat. Luasem o expresie de surpriză clară, ținând cont de faptul că rămăsesem cu gura larg deschisă.

— I-a cumpărat un apartament?

Whitney a dat din umăr.

— Așa zicea Kjirsten. Povestea oricui o asculta. Mie nu-mi păsa. Mie nu. Dar Kjirsten îi tot dădea înainte. Aproape că m-a înnebunit de cap.

— De ce i-a cumpărat un apartament? am întrebat, încă șocată.

Whitney s-a holbat la mine.

— Spune-mi că nu ești chiar atât de proastă.

Ah. Intimitate. Am înțeles.

— Nu știi de ce s-a transferat Elliot de la Kinghorn? am spus.

— Nu știam că s-a transferat.

— Își aducea vreodată prieteni aici? Alții decât Kjirsten?

— De unde să-mi aduc aminte?

Și-a dat ochii peste cap.

— Ți se pare că am memorie fotografică din aia?

— Un tip înalt? Foarte înalt. Păr blond închis, atrăgător, haine făcute la comandă.

Și-a rupt o unghie zdrențuită cu dinții din față și a scuipat-o în același buzunar în care a pus carnetelul de comandă.

— Da, îmi amintesc tipul. Fițos și tăcut. A venit o dată sau de două ori. Nu de mult. Cam când a murit Kjirsten. Îmi aduc aminte pentru că aveam burgeri cu carne de cârțiță de Ziua Cârțiței și nu l-am putut convinge să comande unul. Doar s-a uitat urât la mine, ca și cum s-ar fi întins peste masă

și mi-ar fi tăiat gâtul cu cuțitul de unt dacă mai stăteam să-i citesc specialitățile zilei. Dar a dat un bacșiș bun. Douăzeci de dolari la o cafea.

— Ai auzit ce vorbeau?

— Tu chiar crezi că am superputeri. Uite ce-i: cred că-mi amintesc ceva. Nu sunt băgăreață, dar am două urechi. Câteodată n-am cum să nu aud chestii. Ultima dată când au venit, Elliot și tipul înalt erau cocoșați deasupra mesei, vorbind despre un test.

— Un test de la școală?

— De unde să știu eu? După cât se părea, tipul înalt a picat un test, iar Elliot nu era prea încântat de treaba asta. Și-a împins scaunul în spate și a ieșit ca o furtună. Nici măcar nu și-a terminat sendvișul cu cârțiță.

— Au spus ceva de Kjirsten?

— Tipul înalt a ajuns primul și a întrebat dacă lucrează Kjirsten. I-am spus că nu și el și-a scos telefonul mobil. După zece minute a apărut Elliot. Kjirsten servea întotdeauna la masa lui Elliot, dar, cum am spus, ea nu era, așa că am servit eu. Dacă au vorbit despre Kjirsten, eu n-am auzit. Mi s-a părut că tipul înalt nu voia să fie Kjirsten prin preajmă.

— Îți mai amintești și altceva?

Și-a pus mâinile în șolduri.

— Comanzi sau ce?

— Cred că o să iau o felie de plăcintă.

— Plăcintă? Ți-am acordat cinci minute din timpul meu prețios și comanzi numai plăcintă? Ți se pare că n-am altceva mai bun de făcut?

Am privit în jur prin restaurant. Era gol.

— Bine.

Am scanat meniul.

— Un sendviș cu brânză topită.

— Îți trebuie și un suc de zmeură la el.

A mâzgălit în carnețel.

— Și rondele de ceapă.

Altă mâzgăleală.

— Aștept un bacșiș de douăzeci la sută pentru astea.

Mi-a aruncat o privire sașie, apoi și-a băgat carnețelul în șorț și s-a legănat înapoi spre bucătărie.

Capitolul 21

Afară se făcuse rece și ploua. Becurile de pe stâlpi dădeau o lumină palidă, ciudată, insuficientă în ceața deasă care se lăsa pe străzi. Am ieșit repede din Beerstool cu geanta deasupra capului, ocolind bălțile formate de o altă furtună. Trecând prin fața vitrinelor am văzut grupuri care se adunau în baruri.

Eram la câteva blocuri de stația de autobuz, când o senzație ca de gheață m-a săgetat în ceafă. M-am aplecat, prefăcându-mă că scot o pietricică din pantof, și am aruncat în jur o privire furișă. Ambele trotuare ale străzii erau goale.

Semaforul s-a schimbat și am coborât de pe bordură. Mi-am băgat geanta sub braț și am sperat că autobuzul va veni la timp. Am luat-o pe o alee din spatele unui bar, am trecut pe lângă un grup de fumători și am ieșit pe următoarea stradă. Alergând pe lângă un bloc, am cotit-o pe o altă alee și m-am întors înconjurând blocul. La fiecare câteva secunde mă uitam în spate.

Am auzit zgomotul autobuzului și după o clipă a apărut după colț, apărând din ceață. A încetinit lângă bordură și am urcat. Eram singurul pasager.

Așezându-mă cu câteva rânduri în spatele șoferului, m-am cocoșat ca să nu mă vadă. A tras de manetă ca să închidă ușile. Eram pe punctul de a scoate un oftat de ușurare, când am primit un mesaj text de la Vee.

Unde ești? voia Vee să știe.

În Portland, i-am scris înapoi. Tu?

Petrecere cu Jules și Elliot. Tot în Portland. Ne întâlnim? a sugerat ea.

Ești în Portland? am început să tastez, dar am renunțat și am sunat-o direct. Să vorbesc era mai repede. Și chestia asta era urgentă.

— Deci? Vii? a întrebat Vee.

— Mama ta știe că ești în Portland?

— Începi să fii nevrotică, dragă.

— Nu-mi vine să cred că ești în Portland cu Elliot! am spus. El știe că vorbești la telefon cu mine?

— Ca să vină să teucidă? Nu. El și Jules s-au dus la Kinghorn Prep să ia ceva și eu sunt singură. Mi-ar prinde bine o complice. Hei! a strigat Vee în fundal.

— Mâinile jos, da? J-O-S. Nora? Nu mă aflu chiar în cea mai grozavă zonă. Timpul e foarte important.

— Unde ești?

— Stai un pic... pe clădirea de peste drum scrie unu-șapte-doi-șapte. E strada Highsmith.

— Ajung cât de repede pot. Dar nu rămân. Merg acasă și tu vii cu mine. Opriți! am strigat către șofer.

A apăsat pe frână și am fost aruncată pe scaunul din fața mea.

— Îmi puteți spune pe unde s-o iau spre strada Highsmith? am întrebat după ce am ajuns în fața culoarului.

Mi-a făcut semn spre fereastra din partea dreaptă a autobuzului.

— O iei spre vest. Vrei să mergi pe jos? m-a cântărit el. Pentru că, trebuie să te avertizez, e un cartier rău famat.

Super!

N-a trebuit să merg decât câteva blocuri pentru ca profetia șoferului să se împlinească. Peisajul s-a schimbat drastic. Fațadele cu firme ciudate au fost înlocuite cu clădiri pictate cu grafitti. Ferestrele erau întunecate, cu grilaje de fier. Trotuarele erau poteci pustii acoperite de ceață.

Un zornăit slab s-a auzit prin ceață și a apărut o femeie împingând un cărucior cu pungi de gunoi. Ochii ei erau ca două stafide, rotunzi și întunecați, și mă priveau într-o evaluare aproape animalică.

— Ce avem noi aici? a spus ea cu o gură știrbă.

Am pășit discret înapoi și mi-am strâns geanta lângă mine.

— O haină, mănuși și o căciulă de lână drăguță, a spus ea. Întotdeauna mi-am dorit o căciulă drăguță. A pronunțat „dra-gu-ții”.

— Bună ziua, am spus dregându-mi vocea și încercând să par prietenoasă. Îmi puteți spune, vă rog, cât mai e până pe strada Highsmith?
A chicotit.

— Un șofer de autobuz m-a îndreptat în direcția asta, am spus cu mai puțină încredere.

— Ți-a spus că Highsmith e pe aici? a spus, părând iritată. Cunosce drumul spre Highsmith și nu e asta.

Am așteptat, dar nu a dezvoltat ideea.

— Ați putea să-mi spuneți direcția?

— Știu direcția.

Și-a bătut fruntea cu un deget care semăna foarte tare cu o crenguță răsucită.

— Păstrez totul aici, da.

— În ce direcție e Highsmith? am încurajat-o eu.

— Nu pot să-ți spun pe gratis, a spus pe un ton reprobator. O să te coste. Trebuie să trăiesc cumva. Nu ți-a spus nimeni că în viață nimic nu e gratis?

— Nu am bani.

— Ai o haină bună și călduroasă, nu?

Am privit în jos spre haina mea matlasată. Un vânt rece mi-a zburlit părul și ideea de a-mi da jos haina mi-a făcut pielea de găină pe brațe.

— Tocmai am primit haina asta de Crăciun.

— Îmi îngheață dosul aicea, s-a răstit ea. Vrei să-ți spun direcția sau nu? Mi-am dezbrăcat haina și am privit cum femeia îi încheia fermoarul.

Respirația îmi ieșea ca un fum. Mi-am strâns brațele în jurul corpului și am bătut din picioare, păstrând căldura corpului.

— Îmi puteți spune, vă rog, drumul spre Highsmith?

— Vrei drumul lung sau scurt?

— Ssscurt, am clănțănit din dinți.

— O să te coste și asta. Drumul mai scurt are o taxă suplimentară.

Mereu mi-am dorit o căciulă de lână.

Mi-am tras căciula din cap.

— Highsmith? am întrebat, încercând să-mi păstrez tonul prietenos în timp ce-i dădeam căciula.

— Vezi aleea aia? a spus, arătând în spatele meu.

M-am întors. Aleea era la o jumătate de bloc distanță în urmă.

— O iei pe aleea aia și ieși pe Highsmith pe partea cealaltă.

— Asta e tot? am întrebat neîncrezătoare.

— Vestea bună e că drumul e scurt. Vestea proastă e că pe vremea asta nici un drum nu e scurt. Sigur, mie mi-e bine și cald acum cu haina și căciula. Dă-mi mănușile alea și te conduc până acolo.

Am privit spre mănuși. Măcar la mâini îmi era cald.

— Mă descurc.

A ridicat din umeri și și-a împins căruciorul spre clădire, unde și-a luat în primire postul, cu spatele la cărămizi. Aleea era întunecoasă și plină cu lăzi de gunoi, cutii ude și o grămadă neidentificabilă care ar fi putut fi un boiler aruncat. Dar putea fi la fel de bine un covor cu un cadavru înfășurat în el. Un gard înalt, din zale se întindea până la jumătatea aleii. Abia mă puteam cățara pe un gard de un metru într-o zi bună, ce să mai vorbesc despre unul de trei metri. Eram înconjurată din ambele părți de clădiri din cărămidă. Toate ferestrele erau acoperite cu hârtie cerată și prevăzute cu bare de fier. Călcând peste lăzi și saci de gunoi, am pășit cu atenție pe alee. Niște sticlă spartă a scârțâit sub picioarele mele.

O săgeată albă a țâșnit printre picioarele mele, tăindu-mi respirația. O pisică. Doar o pisică ce se pierdea în întunericul din față.

M-am căutat în buzunar să-i trimit un mesaj lui Vee, să-i spun că mă apropiam și să se uite după mine, când mi-am amintit că mi-am lăsat mobilul în buzunarul hainei. „Bravo, m-am gândit. Care sunt șansele ca tanti cerșetoarea să-ți dea înapoi telefonul? În mod clar, de la slabe la zero.”

Am hotărât că merita să încerc și, când m-am întors, un sedan negru a trecut în viteză pe alee. Farurile au luminat brusc, cu o strălucire roșie.

Din motive pe care nu le puteam explica m-am tras în umbră.

Portiera s-a deschis și s-a auzit pocnetul unei arme de foc. Două focuri. Portiera s-a închis și sedanul s-a îndepărtat. Îmi auzeam inima bubuind în piept și sunetul unor picioare care alergau. O clipă mai târziu mi-am dat seama că erau picioarele mele și că alergam spre intrarea pe alee. Am dat colțul și m-am oprit.

Trupul femeii era făcut grămadă pe trotuar.

Am alergat și m-am lăsat în genunchi lângă ea.

— Vă simțiți bine? am spus înnebunită, rostogolind-o pe spate. Avea gura ușor deschisă, ochii goi. Un lichid închis la culoare se ițea prin haina matlasată.

Mi-a venit să mă trag înapoi, dar m-am forțat să bag mâna în buzunarele hainei. Mobilul meu nu era acolo.

Era o cabină telefonică peste drum. Am alergat și am format 911. În timp ce așteptam ca operatorul să răspundă, am privit înapoi spre corpul femeii și atunci am simțit cum se scurge sângele din mine. Corpul dispăruse. Cu o mână tremurândă am pus receptorul la loc. Sunetul unor pași care se apropiau îmi răsuna în urechi, dar nu-mi dădeam seama dacă erau departe sau aproape.

Clip, clip, clip.

„E aici”, m-am gândit. Bărbatul cu cagula.

Am vârât câteva monede și am prins receptorul cu ambele mâini. Am încercat să-mi amintesc numărul de telefon al lui Patch. Cu ochii strânși încercam să vizualizez cele șapte cifre pe care le scrisese cu cerneală roșie în prima zi în care ne-am întâlnit, înainte să-mi pun la îndoială memoria, am format numărul.

— Da? a răspuns Patch.

Aproape că am oftat la auzul vocii lui. Auzeam în fundal sunetul bilelor lovindu-se pe o masă de biliard și mi-am dat seama că era la sala de jocuri a lui Bo. Ar putea ajunge aici în cincisprezece, poate douăzeci de minute.

— Eu sunt.

N-am îndrăznit să vorbesc decât în șoaptă.

— Nora?

Am dat din cap.

— Unde ești?

— În P-Portland. La intersecția dintre Hempshire și Nantucket. Poți să vii să mă iei? E urgent.

Stăteam ghemuită în cabina telefonică, numărând încet până la o sută, încercând să rămân calmă, când un Jeep Commander negru s-a oprit lângă bordură. Patch a deschis ușa cabinei și s-a aplecat spre intrare. A zâmbit ușor, dar nu părea amuzat. Părea un tic nervos care nu dispărea nici în cele mai amenințătoare momente.

— Cred c-o să mi se facă rău, am spus slăbită. Lumea se învârtea în fața mea, cu tot cu Patch. Am nevoie de pastilele de fier.

Patch și-a dat jos bluza de deasupra, un tricou negru cu mâneca lungă, rămânând într-un maiou alb. Mi-a potrivit gura tricoului peste cap și o clipă mai târziu mi-a băgat mâinile pe mâneci. Tricoul mă făcea să arăt și mai mică, iar mânecile îmi atârnavă mult peste vârfurile degetelor. Mirosea a fum, a apă sărată și a săpun de mentă. Ceva în legătură cu el mi-a umplut toate golurile din suflet și m-a făcut să mă simt în siguranță.

— Hai să te duc în mașină, mi-a zis Patch. M-a ridicat în brațe, iar eu mi-am pus mâinile în jurul gâtului lui și mi-am îngropat fața în fața lui.

— Șșș, m-a liniștit, ținându-mă strâns. O să fie bine. Sunt aici.

Am reușit să dau ușor din cap.

— Hai să plecăm de aici.

Am clătinat din nou din cap.

— Trebuie s-o luăm pe Vee, l-am lămurit. E la o petrecere pe Highsmith.

În timp ce Patch conducea mașina, am încercat să fac conversație. Conversația era bună. Îmi abătea gândurile de la ce se întâmplase.

— Erai în mijlocul unei partide de biliard? am întrebat, amintindu-mi de sunetul de bile ciocnindu-se pe fundalul scurtei noastre convorbiri.

— Tocmai câștigam un apartament.

Am sughit.

— Un apartament?

— Unul dintre alea de fițe de pe lac. Nu mi-ar fi plăcut. Asta e Highsmith. Ai o adresă?

— Nu, am răspuns, ridicându-mă mai sus ca să văd mai bine pe fereastră. Toate clădirile păreau abandonate. Nu era nici urmă de vreo petrecere. Nu era nici o urmă de viață. Punct.

— Ai telefonul mobil la tine? l-am întrebat pe Patch.

A scos Blackberry-ul din buzunar.

— E slabă bateria. Nu știu dacă poți suna.

I-am trimis un mesaj lui Vee: Unde ești?

Schimbare de planuri, mi-a scris ea. Cred că JșiE n-au găsit ce căutau. Ne întoarcem la Bridgewater. Tu ești bine?

Nu, am început să scriu, dar ecranul s-a înnegrit.

— S-a închis, i-am spus lui Patch, dându-i telefonul înapoi. Ai încărcătorul?

— E acasă.

— Vee se întoarce la Bridgewater. Mă poți lăsa acasă la ea?

Câteva minute mai târziu eram pe autostrada de pe țărm, chiar lângă o stâncă deasupra oceanului. Mai fusesem pe aici și, când soarele apunea, apa era gri-închis, cu bucăți de verde în zonele în care reflecta planele verzi. Acum era seară, iar oceanul era negru și neted ca smoala.

— Îmi spui ce s-a întâmplat? a întrebat Patch.

Încă deliberam dacă să-i povestesc sau nu ceva. „O cerșetoare m-a păcălit să-i dau haina și a fost împușcată, spunea partea emoțională a creierului meu. Spune-i că tu crezi că glonțul era pentru tine.”

„Asta era un argument.

„Încearcă să-i explici cum a dispărut corpul cerșetoarei, spunea partea logică a creierului meu. Ți aduci aminte de detectivul Basso? Ți aduci aminte de privirea pe care ți-a aruncat-o? Chiar vrei ca Patch să te privească așa?”

Am hotărât să fiu de partea logică a creierului meu. N-aveam chef să se uite lung la mine și să râdă de mine. Nu Patch. Nu acum.

— M-am rătăcit și m-a încolțit o cerșetoare, am spus. M-a convins să-i dau haina...

Mi-am șters nasul cu dosul mâinii.

— Mi-a luat și căciula.

— Ce făceai pe-aici? a întrebat Patch.

— Mă întâlneam cu Vee la o petrecere.

Eram supărată că, pentru o clipă, m-am lăsat ispitită să cred că Vee m-a atras într-o capcană. Telefonul ei m-a ținut în Portland, până la urmă. Și indicațiile ei m-au dus într-o zonă rău famată a orașului. M-am întrebat dacă Vee era în stare să mă atragă în pericol.

„E cu Elliot, șoptea partea emoțională a creierului meu. Poate el a pus-o...” „Destul!” am țipat. Eram obosită să mai analizez. Eram sătulă de vocile din capul meu. Vee nu făcea parte dintr-un complot pus la cale să mă ucidă. Era prietena mea cea mai bună. Punct.

Eram la jumătatea drumului dintre Portland și Bridgewater, pe o autostradă fără multă vegetație, când, dintr-odată, a ieșit fum de sub capota jeepului. Patch a frânat, oprind mașina pe marginea drumului.

— Stai așa, a aruncat, în timp ce ieșea din mașină.

A ridicat capota și a dispărut din raza mea vizuală.

După un minut a lăsat capota jos. Ștergându-și mâinile de pantaloni, a venit la geamul din partea mea și mi-a făcut semn să-l las jos. Câteva picături de ploaie i-au căzut din păr înăuntrul jeepului.

— Vești proaste, a spus. E motorul.

Am încercat să par informată și inteligentă, dar cred că expresia mea era pur și simplu opacă.

Patch a ridicat o sprânceană și a spus:

— Odihnească-se în pace!

— Nu se mișcă?

— Numai dacă împingem.

Dintre toate mașinile, trebuia să câștige tocmai un rebut.

— Ai mobilul la tine? m-a întrebat.

— L-am pierdut.

Patch a rânjit.

— Să ghicesc: era în buzunarul hainei. A avut ceva noroc cerșetoarea, nu?

A scrutat orizontul.

— Avem două soluții: putem opri o mașină sau putem merge pe jos până la următoarea intrare pe autostradă și să căutăm un telefon.

— Păi, e ușor, am hotărât, desfăcându-mi centura. Am ieșit afară, trântind portiera cu putere după mine. Am dat cu piciorul în cauciucul din față. Știam că foloseam furia ca să maschez frica față de ce se întâmplase în seara asta. Imediat ce aș fi rămas singură aș fi început să plâng.

— Cred că e un motel la următoarea intrarea pe autostradă. Mă duc să che-chem un taxi, am spus, cu dinții clănțănind. T-t-tu așteaptă aici.

Patch era cât pe ce să zâmbească.

— Nu te scap din ochi. Arăți un pic dusă, Bombonico.

L-am înfruntat cu brațele încrucișate. Încălțată cu balerini, ochii mei ajungeau la nivelul umerilor lui. A trebuit să-mi las capul pe spate ca să-i întâlnesc privirea.

— Nu merg la nici un motel cu tine.

— Crezi că noi doi și un motel dărăpănat reprezentăm o combinație periculoasă?

— Da.

Patch s-a sprijinit cu spatele de jeep.

— Putem să stăm aici și să ne certăm pe chestia asta.

A privit în sus spre cerul zgomotos.

— Dar furtuna asta e pe cale să se dezlănțuie a doua oară.

Ca și cum Mama Natură voia să aibă ceva de spus referitor la verdict, cerul s-a deschis și a revărsat o combinație de ploaie și de lapoviță.

I-am aruncat lui Patch cea mai rece privire. Apoi am scos un oftat furios.

Ca de obicei, avea dreptate.

Capitolul 22

După vreo jumătate de oră, Patch și cu mine ne scuturam la intrarea într-un motel ieftin. Nu i-am adresat nici un cuvânt în timp ce mergeam prin ploaie, iar acum eram nu numai udă, ci și foarte tulburată.

Ușa a scârțâit când am intrat, iar recepționarul s-a ridicat brusc, scuturându-și firimituri de Cheetos din poală.

— Cum doriți? a spus el sugându-și degetele. Numai voi doi?

— V-v-vrem să dăm un telefon, m-am bălbâit eu.

— Nu se poate. Din cauza furtunii.

— Cum a-a-adică nu f-f-funcționează? Nu aveți un mobil?

Recepționarul s-a uitat spre Patch.

— Vrea o cameră de nefumători, i-a explicat Patch.

Recepționarul s-a răsucit spre computer și a apăsat câteva taste.

— Se pare că avem... numai puțin... Bingo! O cameră cu pat dublu la nefumători.

— N-n-nu!

— O luăm, a hotărât Patch.

Luminile au pâlpâit, aruncând holul în întuneric. Am rămas cu toții tăcuți o clipă, înainte ca recepționarul să băjbâie în jur și să aprindă o lanternă uriașă.

— Am fost cercetaș în tinerețe, ne-a informat. Fii pregătit!

— Atunci s-s-sigur aveți un telefon mobil, am spus, optimistă.

— Nu mai am minute. Șaizeci de minute pe lună, vă vine să credeți?

A ridicat din umeri.

— Ce să zic, mama e zgârcită.

Locuia cu maică-sa? Avea în jur de patruzeci de ani. Dar nu era treaba mea. Eram mai îngrijorată de ce va face mama mea când va veni acasă de la licitație și eu voi fi... dispărută.

— Cum vreți să plătiți? a întrebat recepționarul.

— Cash, a spus Patch.

Recepționarul a zâmbit siropos:

— E o formă de plată populară la noi.

S-a aplecat în față și a spus pe un ton confidențial:

— Avem o mulțime de clienți care nu vor ca activitățile lor extracuriculare să se afle, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Jumătatea logică a creierului meu striga: „Chiar te gândești să-ți petreci noaptea aici cu Patch?” Jumătatea spontană și nesăbuită șoptea: „Ar putea fi distractiv... într-un fel înspăimântător. Și apoi, ai de ales?”

— E o n-n-nebunie, m-am adresat lui Patch. Nu iau o c-c-cameră cu t-t-tine.

Altă expresie întrebătoare pe fața recepționarului.

— Vrea să știe cât ține lanterna, a tradus Patch.

Recepționarul s-a aplecat sub tejghea.

— Lumânări pentru supraviețuire, a spus, așezând două lumânări în fața noastră. A aprins una cu un chibrit.

— Sunt din partea casei. Puneți una în baie și alta în dormitor și nici n-o să vă dați seama de diferență. Vă dau și cutia de chibrituri. Dacă nu vă folosește la altceva, va fi o amintire drăguță.

— N-n-nu ne l-l-luăm o c-c-cameră!

— A zis mulțumesc și să aveți o seară plăcută, a zâmbit Patch, luându-mă de cot și trăgându-mă pe hol.

Am mers în camera 106, unde Patch a încuiat ușa după noi. A pus lumânarea în baie, apoi a folosit-o ca s-o aprindă pe cealaltă. Și-a scos șapca și și-a scuturat părul ud ca un cățel.

— Ai nevoie de un duș fierbinte, a spus.

A făcut câțiva pași înapoi și și-a băgat capul în baie.

— Avem săpun și un prosop.

Avea prosopul în mână. Cu o mișcare rapidă l-a rupt în două.

Am strâns ochii o secundă.

— Nu mă poți f-f-forța să rămân aici. Am fost de acord să vin numai pentru că nu voiam să rămân în ploaie, în primul rând, și speram să găsim un telefon, în al doilea.

Și-a ridicat privirea de pe prosop.

— A sunat mai mult a întrebare decât a afirmație.

— Atunci ră-ră-răspunde!

M-a privit cu atenție și i-a apărut zâmbetul lui de pungaș.

— E greu să mă concentrez la răspunsuri când arăți așa.

Am privit în jos la bluza mea de poplin, udă și lipită de corp. Apucând o jumătate de prosop, am trecut pe lângă Patch și am închis ușa de la baie.

Am dat drumul la apa fierbinte și mi-am scos hainele. Un fir lung de păr negru era lipit de perete; l-am luat cu o bucată de hârtie igienică înainte să-l arunc în vasul wc-ului. Apoi am intrat după perdeaua dușului, privindu-mi pielea cum lucește de la căldură.

Frecându-mă cu săpunul pe gât și pe umeri, mi-am spus că îl uram pe Patch. Uram faptul că trebuia să-mi petrec noaptea împreună cu el. Jumătatea logică a creierului mă susținea. Jumătatea spontană și nesăbuită râdea de mine. Știam ce credea. Mai devreme m-am simțit atrasă de Patch cu o forță misterioasă. Acum mă simțeam atrasă de el prin ceva cu totul diferit. Și care implica ceva foarte fierbinte. Era inevitabilă o întâlnire în seara asta. Pe o scară de la unu la zece, asta mă îngrozea cam de opt. Și mă entuziasma cam de nouă.

Am închis robinetele, am ieșit de la duș și m-am șters. O privire scurtă la hainele mele ude a fost suficientă ca să știu că nu voiam să le îmbrac la loc.

Poate că era vreun uscător cu plată prin preajmă... unul care nu necesita curent electric. Am oftat.

— Patch? am șoptit prin ușă.

— Gata?

Înfășurându-mă în prosopul rupt am spus:

— Stinge lumânarea.

— Gata, mi-a șoptit și el prin ușă.

Râsul lui a fost atât de încet încât părea și el o șoptă.

Suflând în lumânarea din baie, am ieșit într-un întuneric total, îl puteam auzi pe Patch cum respira chiar în fața mea. Nu voiam să mă gândesc la ce purta sau nu purta și mi-am scuturat capul ca să alung imaginea din minte.

— Hainele mele sunt ude. Nu am ce să iau pe mine.

Am auzit sunetul unui material ud care-i aluneca pe piele ca un ștergător.

— E bine de știut.

Cămașa lui a aterizat într-o grămadă udă la picioarele noastre.

— E foarte stânjenitor, i-am șoptit.

— Nu e stânjenitor.

Îl simțeam că râde.

— E nedrept.

Mi-a smuls prosopul și l-a aruncat pe podea.

— Patch!

M-am aplecat și m-am acoperit cu prosopul.

Stătea mult, mult prea aproape.

— Ar trebui să faci un duș, am sugerat. Chiar acum.

— Miros așa de rău?

De fapt, mirosea atât de bine. Fumul nu se mai simțea, doar menta.

Patch a dispărut în baie. A aprins din nou lumânarea, a lăsat ușa întredeschisă, iar o rază de lumină se întindea pe podea și pe perete.

M-am lăsat să alunec cu spatele lipit de perete până când am ajuns pe podea, apoi mi-am lăsat capul în spate rezemat de perete. Trebuia să plec acasă. În seara asta. Nu puteam să dorm știind că Vee e cu Elliot, în pericol, pe când eu eram în siguranță. După ce m-am gândit o clipă, am ajuns la concluzia că trebuia să reformulez. „în siguranță” era un termen relativ. Atâta timp cât Patch era prin preajmă nu eram în pericol să fiu împușcată, dar asta nu însemna că mă gândeam că se va purta ca și cum ar fi îngerul meu păzitor. Mai ales când era cu mine într-o cameră de motel.

Ca lucrurile să fie și mai complicate, nu mi se părea că Patch era agitat în legătură cu felul în care urma să dormim. De fapt, eram foarte sigură că abia aștepta. Aș fi fugit chiar acum, dar nu aveam haine. Blugii și bluza mea zăceau pe podeaua din baie. Ceea ce însemna că trebuia să fiu... creativă.

Apa s-a oprit, iar eu mi-am aranjat prosopul, asigurându-mă că eram acoperită când Patch a ieșit din baie. A lăsat lumânarea aprinsă și ușa deschisă. O lumină caldă a strălucit în cameră.

— Pe care parte a patului vrei să dormi? a întrebat.

— Aaa...

Un zâmbet de vulpoi.

— Nu e o întrebare capcană.

— Uite ce e...

— Ești agitată?

— Nu, am susținut, încercând să par cât de încrezătoare puteam fi în situația dată. Iar adevărul era că mințeam.

— Nu știi să minți, a zâmbit el. Deloc.

Mi-am pus mâinile în șaolduri transmițându-i un „Poftim?” fără cuvinte.

— N-am de gând să te atac, a adăugat.

Am făcut singurul lucru cuminte care se putea face. Am schimbat subiectul.

— Aș putea să iau ceva de mâncare. De ce-ai avea poftă?

Alt zâmbet larg de vulpoi.

— Mai întrebi?

Am avut dreptate în legătură cu un lucru. Cu Patch nu avea să fie ușor să mă furișez. Camera de motel avea cam șase metri pe patru, un hol îngust, un dulap fără uși, o baie și ieșirea. Iar Patch stătea între mine și ieșire.

Am desfăcut patul și mi-am tras cuvertura până la bărbie.

Patch avea prosopul înfășurat în jurul taliei și s-a așezat lângă mine pe pat. Salteaua s-a lăsat sub greutatea lui.

— Pari îngrijorată, a remarcat.

— Suntem prinși într-un motel împreună.

— Și?

— Pe o scară de la unu la zece, chestia asta mă face să fiu agitată cam de nouă și jumătate.

— Încă te fac să fii agitată? a zâmbit. De ce? Am motive ascunse?

Încă mai încercam să-mi dau seama de asta și eram aproape sigură că știam deja răspunsul. Am încercat să-l alung din minte, pentru că nu era loc pentru curaj și catastrofă iminentă în același timp. Nu voiam să mă gândesc la ce plănuiise el pentru următoarele douăzeci, treizeci, patruzeci de minute.

Voiam să-i distrag atenția. Pentru că asta părea un început bun ca să plec de aici. Și eram aproape sigură că asta voiam... aproape sigură.

Patch s-a întins să aprindă din nou lumânarea de pe noptieră și cele două cicatrici de pe spate au ieșit la iveală, strălucind pe piele. Le-am privit o clipă, cu ochii fixați într-o contemplație îngrozită.

Partea logică a creierului mi-a venit în ajutor. „Sigur că nu sunt cicatrici de aripi. Sigur că e om. Sigur că are un corp. E atât de prezent fizic! Îl poți mirosi. Îi poți simți chiar și căldura corpului.”

Fără să mă gândesc, m-am întins și am atins una.

Patch a înghețat sub atingerea mea. Îmi țineam vârful degetului pe pielea lui, tremurând. A durat ceva până când mi-am dat seama că nu degetul meu se mișca, ci eu. Eu toată.

Am fost trasă într-un vârtej moale și întunecos și n-am mai văzut nimic.

Capitolul 23

Mă aflam la subsolul Sălii lui Bo, cu spatele la zid și cu fața la mesele de biliard. Camera era la subsol, ferestrele acoperite și nu știam dacă era zi sau noapte. Se auzea Fleetwood Mac la difuzoare; cântecul era despre porumbelul cu aripa albă și despre cum e să împlinești șaptesprezece ani. Nimeni nu părea surprins de apariția mea din senin.

Și atunci mi-am amintit că nu purtam nimic altceva decât o jumătate de prosop. Nu sunt chiar atât de vanitoasă, dar stăteam în mijlocul unui grup format în întregime din sexul opus, abia acoperită în punctele esențiale și nimeni nu-mi dădea nici o atenție? Ceva nu era... în regulă. M-am ciupit. Eram perfect trează, din câte îmi dădeam seama.

Dând din mână ca să împrăștii fumul de țigară, l-am observat pe Patch în partea cealaltă a camerei. Stătea la o masă de poker, lăsat pe spate, ținând câteva cărți de joc la piept.

Am traversat camera, având grijă să rămân acoperită.

— Putem vorbi? l-am întrebat. Vocea îmi suna tulburată. Ceea ce era de înțeles, din moment ce n-aveam idee cum am ajuns la Sala lui Bo. Cu o clipă în urmă eram la motel și acum aici.

Patch a împins câteva fise de poker în grămada din mijlocul mesei.

— Cum ar fi acum? am insistat. E urgent...

M-am oprit când am văzut calendarul de pe perete. Era cu opt luni în urmă, în luna august a anului trecut. Chiar înainte să încep anul al doilea de liceu. Cu aproape șase luni înainte să-l cunosc pe Patch. Mi-am spus că era o greșeală, că tipul responsabil cu calendarul a rămas în urmă, dar în același timp am luat în calcul posibilitatea că acel calendar era exact unde trebuia să fie. Eu nu eram.

Am tras un scaun de la masa vecină și m-am așezat lângă Patch.

— Are un cinci de pică, un nouă de pică, asul de inimă roșie...

M-am oprit când mi-am dat seama că nimeni nu-mi dădea atenție. Nu, nu era asta. Nimeni nu mă putea auzi.

Au răsunit pași pe scara din partea opusă a camerei și la capătul scărilor a apărut același casier care m-a amenințat că mă dă afară când am intrat prima dată în sală.

— E cineva sus care vrea să vorbească cu tine, l-a anunțat pe Patch.

El a ridicat din sprâncene, într-o întrebare mută.

— Nu vrea să spună cine e, a răspuns casierul, scuzându-se. Am întrebat de mai multe ori. Pot să fac scandal dacă vrei.

— Nu. Trimite-o jos!

Patch a strâns cărțile și s-a ridicat de pe scaun.

— Eu ies din joc.

S-a îndreptat spre masa de biliard cea mai apropiată de scări, s-a rezemat de ea și și-a băgat mâinile în buzunare.

M-am ținut după el. Am pocnit din degete în fața lui. L-am lovit pe pantofi. L-am lovit în piept. N-a clipit, nu s-a mișcat.

Pe scări s-au auzit apropiindu-se pași ușori și când a coborât de pe scara întunecoasă am avut un moment de confuzie. Părul blond și lins îi ajungea până în talie. Purta blugi cu imprimeu, un top roz și era desculță. N-o mai văzusem de atât de aproape, dar știam că era ea. Blonda de la Delphic și de la Victoria's Secret.

Fața lui Patch era întotdeauna o mască și nu știam niciodată ce gândește. Dar imediat ce a dat cu ochii de blondă mi-am dat seama că era surprins. Foarte surprins. Și-a revenit repede și orice emoție a dispărut, în timp ce ochii i-au devenit circumspecți și precauți.

— Dabria?

Bătăile inimii mi s-au accelerat. Am încercat să-mi adun gândurile, dar tot ce puteam gândi era: „Se cunosc”.

— Ce mai faci? a întrebat Dabria. Avea un ușor accent, pe care nu știam de unde să-l iau.

— Ce faci aici?

Ochii lui Patch erau în continuare prudenți, ca și cum n-ar fi crezut că zicala „Ce-i în gușă, și-n căpușă” se aplica în cazul Dabriei.

— Am evadat.

A zâmbit nervos.

— M-am strecurat afară.

Ochii lui Patch au căpătat o nuanță nouă, analizându-i fiecare mișcare.

— Nu am prea mult timp, a continuat ea.

Pauză.

— Știu că a trecut ceva timp, dar mă așteptam la o primire mai prietenoasă, a spus ea, frângându-și mâinile și părând tulburată. Patch încă nu contribuia la conversație.

— M-am gândit mereu la tine.

Dabria a vorbit mai încet și a venit mai aproape, crescând intimitatea.

— N-a fost ușor să vin aici. Lucianna inventează motive pentru faptul că sunt aici. Risc și viitorul meu, și pe al ei. Nu vrei să știi măcar ce am de spus?

— Te ascult.

Cuvintele lui Patch ascundeau o totală lipsă de încredere.

— N-am renunțat la tine. Tot timpul ăsta...

S-a oprit și a clipit ca să-și alunge lacrimile. Când a vorbit din nou, vocea îi era mai calmă, dar mai tremura încă.

— Știu cum poți să-ți iei aripile înapoi. După ce primești aripile înapoi poți veni acasă, a spus ea, vorbind mai repede. Totul va fi ca înainte. Nimic nu s-a schimbat.

A zâmbit precaută, ca și cum n-ar fi fost sigură ce va răspunde Patch.

— Ce voi fi? a vrut el să știe.

Încrederea din ochii Dabriei s-a împrăștiat și am avut senzația că Patch a pus singura întrebare pe care ea spera să o evite.

— Nu vrei să știi cum îți poți primi aripile înapoi? Am crezut că...

— Ce voi fi? a repetat Patch. Dar zâmbetul lui aspru spunea că știa deja. Sau că bănuia. Oricare ar fi răspunsul Dabriei, lui Patch nu îi va plăcea.

— Trebuie să salvezi o viață de om, a spus ea. Foarte corect, ținând cont de nelegiuirile care te-au adus aici.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Vei fi un înger păzitor.

Vocea îi era cât se poate de precaută.

— Nu e nimic rău în a fi un înger păzitor.

Patch și-a dat capul pe spate și a început să râdă.

— Dacă n-o faci pentru tine, fă-o pentru mine! Am riscat totul ca să vin aici.

Vocea îi era înecată de confuzie, dezamăgire, disperare.

Patch s-a ridicat de pe masa de biliard.

— Mi-a părut bine să te văd, Dabria. Călătorie plăcută înapoi!

Brusc, ea și-a pus brațele după gâtul lui și l-a sărutat. Foarte încet, Patch s-a întors spre ea, cu o atitudine mai puțin dură. Și-a ridicat mâinile și i-a mângâiat brațele.

— Ar trebui să plec, a zis Dabria, desprinzându-se și mușcându-și buzele. Am stat deja prea mult. I-am promis Luciannei că mă grăbesc.

Și-a lăsat capul pe pieptul lui Patch.

— Mi-e dor de tine, i-a șoptit.

— Și mie mi-e dor de tine, a murmurat Patch în părul ei. Și-a rezemat bărbia pe creștetul capului ei.

— O viață de om și îți primești aripile. Întoarce-te la mine, l-a implorat ea. Întoarce-te acasă!

S-a îndepărtat brusc.

— Trebuie să plec. Nimeni nu trebuie să afle că am fost aici. Te rog, Patch! Te iubesc.

Când Dabria s-a întors nervozitatea i-a dispărut de pe față. O expresie de încredere vicleană i-a luat locul. Pe neașteptate, Patch a prins-o de încheietură.

— Acum spune-mi de ce ai venit cu adevărat.

M-am cutremurat la auzul tonului din vocea lui. Unui străin putea să-i pară foarte calm. Dar pentru cineva care îl cunoștea cât de puțin era evident. A privit-o pe Dabria cu o privire care spunea că a întrecut măsura și că era în interesul ei să-și revină, chiar acum.

A condus-o către bar. A instalat-o pe un scaun și s-a așezat pe cel de lângă ea. Eu m-am așezat pe cel de lângă Patch, dar stătea cu spatele la mine și nu puteam auzi bine ce spune din cauza muzicii.

— Cum adică de ce am venit aici? a replicat Dabria. Ți-am spus...

— Minți.

— Nu-mi vine să cred... crezi că...

— Adevărul. Acum, a insistat Patch.

Dabria a ezitat înainte să răspundă:

— Știu ce planuri ai.

Patch a râs ușor. Era un râs care spunea: „Am o mulțime de planuri. La care dintre ele te referi?”

— Știu că ai auzit zvonuri despre Cartea lui Enoh. Știu și că tu crezi că poți face același lucru, dar nu poți.

Patch și-a strâns mâinile pe bar.

— Te-au trimis aici ca să mă convingi s-o iau pe altă cale, nu?

În ochi îi strălucea un zâmbet.

— Dacă sunt o amenințare înseamnă că zvonurile sunt adevărate.

— Nu, nu sunt.

— Dacă s-a întâmplat o dată, se poate întâmpla din nou.

— Nu s-a întâmplat niciodată. Ai citit vreodată Cartea lui Enoh? I-a provocat ea. Știi exact ce conține, cuvânt cu cuvânt?

— Poate îmi împrumuți tu una.

— Asta e blasfemie! E interzis s-o citești, a strigat ea.

Șocul ei părea să-l bucure pe Patch.

— Câți dintre ei știu de planul meu?

A clătinat din cap.

— Nu pot să-ți spun asta. Deja ți-am spus mai multe decât ar fi trebuit.

— Vor încerca să mă oprească?

— Știi bine că da.

Patch a privit-o cu subînțeles:

— Doar dacă nu cred că m-ai convins.

— Nu te uita la mine așa!

Părea că și-a folosit tot curajul ca să fie fermă.

— N-o să mint ca să te protejez. Ce vrei să faci e greșit.

— Dabria!

Patch i-a rostit numele ca pe o ușoară amenințare. La fel de bine ar fi putut să-i răsucescă brațul la spată.

— Nu pot să te ajut, a continuat ea cu convingere. Nu așa. Uită de plan! Devino înger păzitor! Concentrează-te pe asta!

Patch s-a aplecat peste bar, gânditor. După o clipă a murmurat:

— Spune-le că am vorbit și că am părut interesat.

— Interesat? a repetat ea oarecum neîncrezătoare.

— Interesat, a zis Patch. Spune-le că am cerut un nume. Dacă trebuie să salvez o viață, trebuie să știu cine e în topul listei de plecări. Ca înger însoțitor, știu că ai acces la astfel de informații.

I-a zâmbit conspirativ.

— Informațiile astea sunt sfinte și secrete; și nu pot fi prevăzute, întâmplările din această lume se schimbă de la un moment la altul, în funcție de alegerile oamenilor și de consecințele lor.

— Un nume, Dabria.

— Promite-mi mai întâi că uiți de Cartea lui Enoh.

— Ai încredere în cuvântul meu?

Răspunsul ei părea foarte important.

— Nu, a clătinat ea din cap.

Patch a răs, aproape cu indiferență și a luat o scobitoare din suport în timp ce se ridica de la bar. Pentru el discuția se încheiase.

— Patch, așteaptă, a început ea.

Dar el și-a tras șapca în jos ca să-și ascundă fața și s-a îndreptat spre scări.

Dabria a sărit de pe scaun.

— Așteaptă, te rog!

Când Patch s-a întors, a scos un scâncet.

— Nora Grey, a spus ea, apoi și-a astupat imediat gura.

A urmat o altă fisură în expresia lui Patch. Pe fața lui se putea citi clar o neîncredere uimită. Ceea ce n-avea nici un sens; dacă data din calendar era corectă, noi nu ne întâlnisem încă. Numele meu n-ar fi trebuit să i se pară familiar.

— Cum va muri? a vrut să știe.

— Cineva vrea s-o ucidă.

— Cine?

— Nu știu, a negat ea, acoperindu-și urechile și scuturându-și capul. E atâta gălăgie și agitație aici. Imaginile se amestecă între ele, vin prea repede, nu pot vedea clar. Trebuie să merg acasă.

Patch i-a așezat o șuviță de păr după ureche și a privit-o diavolesc de convingător. Dabria s-a înfiorat la atingerea lui, apoi a dat din cap și a închis ochii. La început i-a închis ușor, apoi i-a strâns din ce în ce mai tare, în timp ce ochii i se mișcau după pleoape.

— Nu văd... nu văd nimic... e degeaba.

— Cine vrea s-o ucidă pe Nora Grey? a murmurat Patch.

— Stai, văd ceva. O văd, a exclamat Dabria.

Vocea i-a devenit stresată.

— E o umbră în spatele ei. E el. O urmărește, o atrage în pericol... ea nu-l vede... dar el e acolo. De ce nu-l vede? De ce nu fuge? Nu-i pot vedea fața, e în umbră...

Deodată Dabria și-a deschis ochii. A respirat scurt și gâfâit.

— Cine este? a întrebat Patch.

Dabria și-a dus mâinile la gură. Tremura în timp ce-l privea.

— Tu, a șoptit.

Mâna mi-a alunecat de pe cicatricea lui Patch și legătura s-a rupt. Mi-a luat o clipă până când mi-am dat seama unde mă aflam și de aceea n-am fost în gardă, iar Patch s-a ridicat în genunchi într-o secundă și m-a împins în cearșaf. Mi-a țintuit mâinile deasupra capului.

— Nu trebuia să faci asta.

Pe fața lui se citea o furie reținută, întunecată și clocotitoare.

— Ce ai văzut?

Mi-am ridicat genunchiul și l-am lovit în coaste.

— Ridică-te de pe mine!

S-a așezat peste șoldurile mele, făcându-mă să nu-mi mai pot folosi picioarele. Cu brațele încă întinse deasupra capului, nu puteam decât să mă zbat sub greutatea lui.

— Dă-te jos sau țip!

— Deja țipi. Și n-o să conteze prea mult aici; e mai mult un bordel decât un motel.

A zâmbit cu o asprime aproape criminală.

— Ultima șansă, Nora. Ce ai văzut?

Mă străduiam să nu plâng. Tot corpul îmi fremăta de o emoție atât de străină, încât nu știam să o denumesc.

— Mi-e scârbă de tine! am spus. Cine ești? Ce ești de fapt?

Zâmbetul i-a devenit și mai aspru.

— Ne apropiem.

— Vrei să mă ucizi!

Chipul lui Patch nu trăda nimic, dar ochii i-au devenit mai reci.

— Jeepul nu s-a stricat de fapt, nu? am înțeles eu. Ai mințit. M-ai adus aici ca să mă omori. Asta spunea Dabria că vrei să faci. Ce mai aștepți?

Habar n-aveam unde urma să ajung spunând aceste lucruri, dar nu-mi păsa. Aruncam cuvintele în încercarea de ține groaza la distanță.

— Încerci să mă omori de la bun început. Ai de gând s-o faci acum? L-am privit lung și fără să clipesc, încercând să-mi stăpânesc lacrimile, în timp ce-mi aminteam de ziua fatidică în care a intrat în viața mea.

— Sună tentant.

M-am învățat sub el. Am încercat să mă întorc spre dreapta, apoi spre stânga. În cele din urmă mi-am dat seama că-mi risipeam energia și m-am oprit. Patch și-a fixat ochii asupra mea. Erau mai negri ca niciodată.

— Pun pariu că-ți place chestia asta, am spus.

— Ar fi un pariu foarte bun.

Am simțit cum îmi bate inima în degetele de la picioare.

— Fă-o, l-am îndemnat, cu o voce provocatoare.

— Să teucid?

Am dat din cap.

— Dar mai întâi vreau să știu de ce. Dintre toți oamenii de aici, de ce eu?

— Din cauza genelor.

— Atât? Asta e toată explicația?

— Deocamdată.

— Cum adică?

Am ridicat vocea:

— Restul poveștii mi-l spui când cedezi nervos și mă omori?

— Nu e nevoie să cedezi nervos ca să teucid. Dacă aș fi vrut să teucid acum cinci minute, ai fi murit atunci.

Am înghițit în sec la acest gând nu tocmai vesel.

Mi-a atins semnul cu degetul mare. Atingerea era înșelător de blândă, ceea ce o făcea și mai greu de suportat.

— Cine e Dabria? am întrebat, respirând încă greu. E la fel ca tine, nu?

Patch s-a răsucit ușor de pe șoldurile mele, dar mă ținea în continuare de încheieturi.

— Dacă îți dau drumul ai de gând să mă ascuți?

Dacă îmi dădea drumul aveam de gând să țâșnesc spre ușă.

— Și ce dacă fug? Oricum mă aduci înapoi.

— Mda, dar asta ar crea o scenă.

— E iubita ta?

Îmi simțeam fiecare ridicare și coborâre neregulată a pieptului. Nu eram sigură că voiam să aud răspunsul.

— Nu.

— Minți! Te-am văzut cum o sărutai! Ce fel de ființă ești? Chiar îți face plăcere să mă chinui? Sau o faci doar de amuzament?

S-a întors pe călcâie, dându-mi drumul încet, verificând dacă ripostez. Stăteam pe saltea, respirând din greu, sprijinită în coate. Au trecut trei secunde, după care m-am repezit la el cu toată forța pe care o aveam.

L-am lovit în piept, dar în afară de faptul că s-a clătinat puțin, nu s-a mișcat deloc. M-am tras de sub el și l-am lovit cu pumnii în piept până când au început să-mi zvâcnească.

— Ai terminat? a întrebat.

— Nu!

Mi-am împins cotul în coapsa lui.

— Ce se întâmplă cu tine? Nu simți nimic?

M-am ridicat în picioare, mi-am regăsit echilibrul pe saltea și l-am lovit cu piciorul în stomac cât de tare am putut.

— Mai ai un minut, m-a anunțat. Descarcă-te! Apoi preiau controlul.

Nu știam ce voia să spună cu preluatul controlului și nu voiam să aflu. Am sărit din pat în direcția ușii. Patch m-a prins și m-a lipit cu spatele de perete. Picioarele lui erau chiar în fața picioarelor mele, față în față, până la coapse.

— Vrei să știi cum e să fiu lângă tine? l-am întrebat cu buzele tremurând. E mecanic, dacă vrei să știi adevărul. Robotic. Subuman.

Un mușchi al feței i-a tresărit.

— Treizeci de secunde, a zis.

— Felicitări, i-am strigat, ștergându-mi o lacrimă care îndrăznise să alunece. Sufăr. Sufăr din cauza ta. Te bucuri? Despre asta e vorba, nu? Să mă faci să am încredere în tine, ca apoi să-mi arunci asta în față. M-ai rănit doar pentru că-ți face plăcere și... și n-am să te iert niciodată!

— Înțeleg că ești supărată...

— Mi-ai frânt inima!

M-a scuturat destul de tare cât să-mi clănțâne dinții.

— Ești nebună, știai? a murmurat, cu fața la câțiva centimetri de a mea.

Tonul era unul blând.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să mă descotorosesc de tine mai de mult.

Măinile i-au alunecat pe gâtul meu, arzătoare. Apăsându-mi ușor cu degetele gâtul, mi-a dat capul pe spate. I-am simțit buzele lipindu-se de ale mele atât de puternic, încât au oprit orice jignire mă pregăteam să-i spun. Măinile lui au alunecat pe umeri, m-au mângâiat pe brațe și s-au oprit pe spate. Mici fiori de frică și de plăcere m-au străbătut. Patch a încercat să mă tragă aproape de el și i-am mușcat buzele.

Și-a lins buza cu vârful limbii.

— M-ai mușcat?

Vocea lui părea un pic neîncrezătoare.

— Totul e o glumă pentru tine? am întrebat.

Și-a atins din nou buzele cu limba.

— Nu totul.

— De exemplu?

— Tu.

Întreaga seară părea unilaterală. Era greu să dai cărțile pe față cu cineva atât de indiferent precum Patch. Nu, nu indiferent. Amuzat... arogant.

O anumită indiferență s-a strecurat și în mine. Toate încheieturile corpului parcă mi se desfăceau. Mă simțeam de parcă pluteam pe un lac, cu lumina soarelui revărsându-se asupra mea.

Și atunci l-am auzit pe Patch în minte: „Relaxează-te. Ai încredere în mine...”

— Dumnezeule! am exclamat într-o străfulgerare. Iar faci chestia asta, așa-i? Te joci cu mintea mea. Ar trebui să țip și să respir greu. Dar tu faci să nu se întâmple așa.

Patch și-a atins maxilarul. Făcea acest lucru doar când voia să ascundă ce gândea; gura îi dădea de gol gândurile. Își înfrâna un zâmbet; fără puțință de tăgadă.

— Așa m-ai făcut să cred că am căzut din Arhanghel, nu? am continuat, înțelegând în sfârșit. Când Vee n-a venit la ieșire, tu ai fost, nu? M-ai făcut să cred că bateria telefonului era goală. Ai făcut în așa fel încât Vee și cu mine să nu putem lua legătura. M-ai făcut să văd minciuni. Mi-ai pus imagini în creier și m-ai făcut să văd ce ai vrut tu. Cum reușești? Așa m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine? l-am provocat.

Ochii lui Patch au strălucit.

— Te-ai îndrăgostit de mine? Nu vrei să dezvoltăm ideea?

— Nu! Vreau să șterg faptul că te-am întâlnit.

Mi-am ridicat bărbia și am strâns ochii.

— Ieși din mintea mea. Acum!

A clătinat din cap.

— Nu încă. Îmi place varianta asta beată de uimire a ta.

— Pentru că ai o plăcere bolnavă de a te juca cu mintea mea. Ai mari probleme emoționale. Ești fericit numai când mă faci pe mine nefericită.

— Și asta e o noutate?

— Stai puțin... ai spus că sunt beată? Ești în mintea mea și mă faci să cred că sunt beată?

— Beată nu. Un pic cherchelită.

Avea dreptate. Eram... amețită. Am încercat să-mi așez degetul pe buzele lui, spunându-i să tacă, dar mâna mi-a tremurat ca o corabie pe mare. Era rău de mare. Nu, eu aveam rău de mare. Aveam nevoie de aer rece și de un medicament. Medicamentul lui Patch chiar pe buzele mele...

Nu. Nu de asta aveam nevoie. Aveam nevoie să plâng. Și să strig. Aveam nevoie să-mi las emoțiile să-și urmeze cursul lor firesc.

Patch mi-a dat drumul la umeri și s-a ridicat din pat. S-a îndreptat spre ușă.

— Pleci? am întrebat. Nu mă ucizi?

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Mă duc să caut automatul.

— Nu e curent electric.

— Nu e o problemă.

Bineînțeles că nu era o problemă. Nu pentru el. Dar nu asta mi-a atras atenția. Automatul era pe hol. De ce nu m-am gândit mai repede? De pe hol puteam încerca să fug. Chiar dacă Patch mă urmărea, nu trebuia decât să ajung până afară, de unde puteam să mă urc într-o mașină. De fapt, ar fi fost mai bine dacă Patch mă urmărea; asta ar atrage atenția, ar produce agitație. Dacă toate ieșeau cum trebuie, aș putea fi acasă foarte repede.

Patch a intrat în baie și a ieșit cu hainele mele ude și cu jumătatea lui de prosop într-o mână și cu pantofii mei în cealaltă. Apoi s-a îndreptat spre pat și a dat jos de pe el cuverturile. Când a întins mâna după prosopul meu, l-am apucat mai strâns.

— Putem face asta în două feluri, mi-a zis calm. Am privit spre ușă. El stătea între mine și ușă. N-aveam nici o șansă să trec de el.

Patch a ridicat din umeri și a stins lumânarea. Camera a intrat în întuneric într-o secundă. L-am auzit venind spre mine.

— Hei! am strigat, încercând să-l lovesc în fluierile picioarelor.

După o jumătate de secundă mi-am pierdut prosopul.

— De asigurare, m-a anunțat Patch. Deși nu cred că vei fugi.

I-am aruncat o privire

— N-o să ieși pe ușă dezbrăcată.

A spus-o aproape ca pe o provocare.

Mi-a repezit pumnul în direcția lui, dar era prea târziu. Ușa s-a închis și am rămas singură.

Capitolul 24

Nu-mi venea să cred că mă lăsam încarcerată de pudoare. Nu-mi venea să cred că era singurul lucru care stătea în calea evadării mele. Am ochit preșul din baie care stătea mototolit la marginea căzii și am analizat posibilitățile.

Am respirat adânc și l-am ridicat, l-am potrivit la subraț și m-am verificat în oglindă. Nu-mi ieșea fundul pe-afară. De fapt, aproape că ieșea, dar nu era cazul să am pretenții. Am pășit tiptil spre ușă și m-a uitat pe gaura cheii. Nu era nimeni pe hol. Tocmai când mă pregăteam să deschid ușa, luminile au pâlpâit în spatele meu. Mi s-a oprit inima. Tocmai acum a trebuit să vină lumina, dintre toate momentele. Ușa s-a deschis cu un sunet puternic și am pășit pe holul puternic luminat de neoaiele de deasupra.

O femeie mirosind a țigări și a ulei de cocos s-a împiedicat de mine.

— Faină... rochie, a îngăimat ea, clătînându-se pe pantofii roșii de lac.

Cu spatele la ușă, mi-am spus că nu era momentul să ezit. Descrierea lui Patch era exactă. Motelul era în mod clar un bordel. Să te expui pe holuri îmbrăcată în covorașul din baie nu stârnea cine știe ce reacții, nici nu atrăgea atenția prea tare.

Deasupra mea, un neon verde semnală direcția către ieșire. Am urmărit cu privirea săgeata până la capătul holului. Ieșirea nu era departe, la o sută de metri.

Patch a apărut de după colțul din capătul celălalt al holului. Mergea cu obișnuita sa încredere. L-am văzut doar cu o jumătate de secundă înainte să mă vadă el. Privirile ni s-au întâlnit, iar el s-a oprit din mers, clătînând în mâini mai multe chestii de mâncat... Ne-am privit unul pe celălalt, fără să ne mișcăm.

M-am întors și am fugit. O mulțime de uși treceau pe lângă mine în timp ce mă grăbeam spre ieșire. M-am năpustit spre ușă, ieșind în aerul rece al nopții. Fără să mă opresc să mă orientez, m-am întors spre sunetul de mașini. Nisipul îmi rănea tălpile picioarelor. Mi-am încordat brațele, rugându-mă să nu alunece covorașul de baie.

În spatele meu, ușa motelului s-a deschis.

— Nora!

Era multă amenințare în vocea lui Patch.

Drumul era chiar în față, farurile mașinilor străpungeau întunericul.

— Cred că-mi pierd îndemânarea, mi-a șoptit Patch la ureche. N-am crezut că vei fugi.

M-am întors să-l înfrunt, prea furioasă și speriată ca să articulez vreun cuvânt. Strângeam cu putere covorașul de baie. Gleznelor mă dureau de la alergatul desculț pe ciment, iar labele picioarelor îmi erau improșcate cu nisip. M-am clătinat ușor. Patch m-a prins de coate, echilibrându-mă.

— Nu știu cine ești, am bâiguit. Dar nu ești cine am crezut eu că ești. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Apoi mi-ai frânt inima. Mai rău, mă faci să cred că sunt amețită și fac mărturisirile împotriva voinței mele.

— Nu sunt în capul tău, Nora.

Am clipit.

— Nu?

Vântul bătea cu putere, ploaia răpăia peste noi, făcând să fie greu să ne auzim. Mi-a venit o idee. Fie că era una de autoconservare sau una alimentată de dorința mea de a amâna ceea ce urma, fie că era bazată pe nevoia mea de a

găsi răspunsuri, am pus-o în aplicare. Mi-am strecurat mâna pe sub cămașa lui Patch. Pentru a doua oară în seara asta degetul meu atingea marginea netedă a cicatricei sale. O ceață gri mi-a acoperit privirea, de la periferie spre centru. Mi s-a rupt filmul.

Eram pe spate, covorașul de baie absorbea umezeala, firele de iarbă îmi înțepau pielea goală. Deasupra, luna nu era decât o fâșie, ca un zâmbet în colțul gurii. În afară de bubuitul unui tunet îndepărtat, era liniște.

Am clipit de mai multe ori, ca să-mi ajut ochii să se adapteze la lumina redusă. Când mi-am dat capul într-o parte, am observat un grup simetric de crenguțe care se ridicau din iarbă. M-am ridicat, foarte încet. Nu-mi puteam lua ochii de la cele două găuri care mă priveau deasupra crenguțelor. Creierul lucra la înțelegerea imaginii familiare. Și apoi, cu o străfulgerare îngrozită, am înțeles. Stăteam lângă un schelet uman.

M-am târât înapoi pe coate până am dat de un gard de fier. Am trecut de momentul de confuzie și mi-am adus aminte. Îi atinsesem cicatricile lui Patch. Oriunde mă aflam, eram undeva în amintirile lui.

O voce bărbătească și vag familiară s-a auzit în întuneric, cântând ușor. Întorcându-mă spre ea am văzut un labirint de cruci aliniat în ceață ca piesele de domino, iar Patch era aplecat pe una dintre ele. Purta blugi Levi's, dar partea superioară a corpului era goală, deși noaptea nu era una caldă.

— Ți-ai mai luat o slujbă cu morții? a întrebat vocea vag cunoscută.

Era aspră, puternică și cu accent irlandez.

— Ești mai dus decât credeam, băiete.

Rixon s-a așezat cu spatele de o cruce din fața lui Patch. Și-a atins buza de jos cu degetul mare, gânditor.

— Lasă-mă să ghicesc. Ți-ai pus în gând să intri în corpurile morților. Nu știi, băiete, a spus el, clătinând din cap.

— Viermi care ți se încolăcesc în găvanele ochilor și prin alte orificii... e un pic prea mult.

— De asta te păstrez lângă mine, Rixon. Vezi întotdeauna partea plină a paharului.

— Heșvan începe în seara asta, a spus Rixon. De ce-ți pierzi timpul prin cimitir?

— Mă gândesc.

— Te gândești?

— O activitate prin care îmi folosesc creierul ca să iau o decizie rațională.

Colțurile gurii lui Rixon au coborât. Și-a desfăcut gleznele și s-a ridicat de pe cruce.

— Încep să-mi fac griji pentru tine. Haide! E timpul să plecăm. Chauncey Langeais și Barnabus ne așteaptă. Recunosc că am pus ochii pe o fată din sat.

A tors ca un motan.

— Știi că ție îți plac roșcatele, dar mie îmi plac mai mult blondele; am o treabă neterminată cu o blondă care-mi făcea ochi dulci mai devreme.

Pentru că Patch nu se mișca, Rixon a insistat:

— Ești surd, băiete? Trebuie să plecăm. În seara asta... Heşvan.
Jurământul de fidelitate al lui Chauncey. Îți sună cunoscut? Nu? Fii atent aici: ești un înger căzut, băiete. Nu ai un corp. Până în seara asta, adică.
Următoarele două săptămâni sunt cadoul lui Chauncey pentru tine. Oferit fără să vrea, ține minte, a adăugat el, frecându-și mâinile cu perfidie.

Patch i-a aruncat o privire piezișă.

— Ce știi despre Cartea lui Enoh?

Rixon a izbucnit în râs. S-a oprit și și-a dres vocea:

— Ți-ai pierdut mințile?

Și-a unit palmele, formând o carte deschisă cu mâinile.

— Cartea lui Enoh e o poveste de adormit copiii. Și se pare că e una bună. Te-a trimis direct pe tărâmul viselor.

— Vreau un corp.

— Cine nu vrea? Ideea e că poți avea unul în timpul Heşvanului. Poți avea unul chiar acum. Absolut sigur. Chauncey nu mai poate retrage ce a spus. A făcut un jurământ și trebuie să și-l țină. Cum a făcut de la început. Ca anul trecut și ca anul de dinainte.

— Două săptămâni nu sunt suficient.

Rixon a scos un oftat și s-a scărpinat în cap.

— Cartea lui Enoh e o porcărie. O poveste. Noi suntem îngeri căzuți. Nu avem corpuri permanente. Punct. Nu te mai prosti și ajută-mă să găsesc drumul spre Portland!

Și-a întins gâtul și a analizat cerul întunecat.

Patch a coborât de pe cruce.

— O să-mi iau corpul înapoi.

— Sigur că da, băiete.

Rixon a tușit teatral în pumn în timp ce sprâncenele i se ridicau câțiva centimetri.

— Cartea lui Enoh spune că trebuie să-l ucid pe Chauncey.

— Ba nu. Trebuie să-l posezi. O metodă prin care iei corpul unui om și-l folosești ca și cum ar fi al tău. Nu vreau să te dezamăgesc, dar Chauncey nu poate muri. Nephilimii nu mor. Credeam că te-ai prins de asta până acum. Și te-ai gândit că dacă îl ucizi nu-l mai poți poseda?

— Dacă-l ucid, îmi voi recăpăta corpul și nu voi mai avea nevoie să-l posed.

Rixon a strâns din ochi.

— Dacă nephilimii ar fi putut fi uciși, am fi găsit o cale până acum. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, băiete, dar dacă nu ajung în brațele blondei cât mai repede, mi se coc creierii. Și alte părți ale anatomiei mele.

— Două variante, a continuat Patch.

— Hm?

— Îți recapeteți aripile salvând o viață de om sau îți capeteți corpul înapoi ucigându-ți servitorul nephilim. Alege.

— Ăă, păi răspunsul meu depinde de o diferență foarte importantă. Sunt un bețiv sau mi-am pierdut complet mințile?

Pentru că Patch n-a râs, Rixon a zis cu seriozitate:

— Nici una, nici alta, băiete. Și îți spun de ce: nu cred în Cartea lui Enoh. A urmat un moment de tăcere, apoi Patch a spus:

— Cât putem scoate în Newport înainte de miezul nopții?

— La cărți sau la box irlandez?

— Cărți.

Ochii lui Rixon au strălucit.

— Și ce-avem noi aici? Un fătălău? Treci încoace, băiete, să-ți dau o chelfăneală bună.

Rixon l-a luat pe Patch de gât, l-a prins de cot, dar Patch l-a apucat de mijloc și l-a trântit jos, unde și-au cărat pumni unul altuia.

— Calmează-te! a strigat Rixon, ridicându-și mâinile în semn de predare.

Când Patch s-a dat la o parte, o linie subțire a apărut între sprâncenele lui Rixon. Stătea pe spate, dar și-a ridicat umerii ca să-l întrebe pe Patch:

— Newport ai zis?

— În Newport sunt banii și acolo se ascund Chauncey și Barnabus.

Rixon s-a lăsat pe spate pe pământ, cu brațele și mâinile întinse și a clipit spre cer.

— N-o s-o văd pe blonda mea în seara asta, nu? La naiba! Cum zic englezii.

Mâna mi-a fost smucită de pe cicatricea lui Patch și m-am trezit înapoi în prezent.

— Va trebui să facem ceva cu chestia asta, a mârâit Patch, strângându-mi mâna atât de tare încât mi se părea că mi se topesc oasele.

De undeva în spatele lui am auzit sunetul unei portiere care se închidea. S-a auzit un buf și, dintr-odată, Patch a căzut peste mine.

M-am dat înapoi câțiva pași, chinându-mă să-l susțin. În ochii lui se citea o uimire furioasă. Apoi s-a prăbușit la pământ.

O siluetă întunecată a apărut în spatele lui, ținând o bătă de baseball. Am strâns din ochi ca să văd mai bine.

— Domnișoara Greene? am exclamat.

Capitolul 25

Nici o lumină nu era aprinsă când domnișoara Greene a oprit mașina la fermă. Ceața atârna pe tufișuri ca o beteală de pom. Copacii care străjuiau alea era mereu răsuciți și deformați de vânturile din nord. Toate casele arată neprimitoare cu luminile stinse după ce se întunecă, dar ferma părea bântuită, cu ferestrele ei mici, cu acoperișul încovoiat, cu veranda și cârceii de mur sălbatic.

Domnișoara Greene a rupt prima tăcerea:

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

— Nu.

A oftat abia auzit la răspunsul meu.

— Nora, cred că e mai bine...

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

Buzele au început să-mi tremure ușor.

— Patch era tipul de la motel?

— Mulțumesc că m-ați adus. Trebuie să intru.

Am început să-mi scot pardesiul kaki pe care mi-l împrumutase ca să acopăr preșul, dar și-a scuturat mâna:

— Păstrează-l! Poți să mi-l dai la școală. Crezi că mama ta e acasă?

A privit prin parbriz spre casă.

— Aș vrea să vorbesc cu ea.

În mod normal, asta m-ar fi alarmat. Să fii adusă acasă purtând doar o bucată de bumbac, și încă de psihologul școlii, nu era de bine, indiferent din ce unghi priveai situația. Dar gândirea îmi era încă lentă, partea logică a creierului meu era folosită la maximum de lucrurile pe care le văzusem și le auzisem în seara asta. Singurul meu țel era să intru în casă și să încui ușa după mine.

— Probabil că n-a ajuns acasă înainte să înceapă furtuna, am spus. O sun imediat ce intru.

— Vrei să te conduc? Ori să stau cu tine până vine acasă mama ta?

Am clătinat din cap în semn că nu.

— Nu-mi place ideea să te las singură.

Și-a lăsat mâinile pe volan.

— Spune-mi măcar că Dorthea vine să vadă ce faci.

Am înghețat cu mâna pe clanță. Nu i-am spus niciodată nimic domnișoarei Greene despre Dorthea.

— Nu așa o cheamă pe menajera voastră? a întrebat domnișoara Greene, ca și cum și-ar fi dat seama de greșeală. N-ai spus tu că stă cu tine când mama ta e plecată cu treabă?

S-a tras de lobul urechii.

— Sau te confund cu alt elev? Arăți palidă, Nora. Ești sigură că n-ai nevoie de ajutor?

— Mă simt bine.

Mi-am desfăcut centura de siguranță și le-am comandat picioarelor să mă poarte repede pe pavaj.

Am introdus cheia în broască. O auzeam pe domnișoara Greene cum întorcea mașina pe alee.

Cu luminile stinse, m-am furișat prin casă, din cameră în cameră, începând cu parterul și urcând apoi la etaj. După ce m-am asigurat că nu se ascundea nimeni sub mobile, după perdeaua dușului sau în dulapuri, am încuiat ușile. Mi-am tras pe mine niște Levi's și un pulover cu decolteu în V, am găsit un rucsac și am început să împachetez. Nici nu se punea problema să rămân aici în noaptea asta.

Luând telefonul de urgență, pe care mama îl ținea într-o trusă de prim ajutor de sub chiuveta din baie, am sunat-o pe Vee, ținând telefonul între umăr

și ureche, în timp ce căutam prin sertare după bani și haine de schimb. După cinci apelări a intrat căsuța vocală.

— Unde ești? am șoptit, nesimțindu-mă deloc în siguranță în casă. Sună-mă înapoi pe numărul ăsta.

Apoi am sunat-o pe mama. Nici un răspuns nici la ea.

— Rămân la Vee în seara asta, am spus în căsuța vocală. Am deschis gura să mai spun ceva, dar am ajuns la concluzia că o minciună prin omisiune era singura soluție. Nu voiam s-o sperii. Asta aș fi făcut dacă-i spuneam că n-am ascultat-o și că m-am dus în Portland. Și mai era și toată situația „M-am cazat la un hotel cu Patch”.

— Sună-mă când primești mesajul. Am luat telefonul de urgență. Al meu e... stricat.

Am închis telefonul și l-am băgat în rucsac.

În bucătărie am văzut o cutie cu tablete de fier pe blatul de lucru și m-am îndreptat imediat spre ea; am scos capacul și am înghițit două tablete cu un pahar de lapte cu ciocolată. Am rămas pe loc o clipă, lăsând fierul să-și facă efectul, simțind cum respirația sacadată mi se calma. Duceam cutia de lapte înapoi în frigider când am văzut-o.

— Dabria? am spus, cu inima oprită. O substanță rece și udă mi-a curs pe picioare și mi-am dat seama că am vărsat laptele.

Și-a aplecat capul pe-o parte, părând ușor surprinsă.

— Știi cine sunt?

M-am dat înapoi spre chiuvetă. Nu pentru că voiam să șterg laptele, ci pentru că voiam să măresc distanța dintre noi. Dabria nu arăta așa cum mi-o aminteam din memoria lui Patch. Părul nu-i era lins, ci încâlcit, buzele mai albe, arătând un fel de foame. Ochii erau mai duri, cu o nuanță întunecată lucind în ei.

— Ce vrei? am întrebat.

A răs, iar râsul ei a sunat ca un cub de gheață într-un pahar.

— Îl vreau pe Patch.

— Patch nu e aici.

A dat din cap.

— Știu. E la motel. L-am lovit în cicatricile aripilor. Va mai fi nemișcat câteva minute. Dar nu asta am vrut să spun când am zis că îl vreau pe Patch.

Am încercat să înțeleg informația, dar sângele care-mi pulsa prin picioare s-a întors spre inimă, făcându-mă să mă simt amețită. M-am sprijinit cu o mână de tejghea, ca să-mi mențin echilibrul.

— Domnișoara Greene l-a lovit. Eram acolo.

— Cine crezi că o controla pe domnișoara Greene? Zona era sub cod de inundație și domnișoara Greene pur și simplu s-a întâmplat să fie pe-acolo?

A clătinat din cap:

— Te urmărea. Eu te urmăream.

— Nu înțeleg.

— Am posedat corpul domnișoarei Greene.

Camera părea că se învârte. Am respirat adânc, ca să gândesc mai bine.

— Nu-nu înțeleg.

Nu era adevărat. Un fel de teroare rece îmi lumina gândirea, între amintirile lui Patch și ceea ce-mi spunea Dabria acum, trebuia să accept că poate acum nu era momentul să mă bazez pe partea logică a creierului meu. Poate că era unul dintre acele momente în care trebuia să depășesc limitele. Să nu mai joc corect. Să accept imposibilul.

— Trebuia să mă apropii de tine, a continuat Dabria. Dar nu puteam să risc ca Patch să mă recunoască.

— Vrei să spui că m-ai spionat în timpul ședințelor de terapie.

— Trebuia să știu ce era între tine și Patch. Trebuia să aflu dacă ne stai în cale.

— În cale?

— Locul lui Patch nu e aici. Îl duc acasă.

Nu era nici urmă de compromis în vocea ei. S-a îndreptat spre mine.

— Acasă, unde? am întrebat, mergând cu spatele pe lângă marginea blatului.

Mi-am stors creierii încercând să găsesc o metodă de a-i distrage atenția. Locuiam în casă de șaisprezece ani. Îi cunoșteam planul. Îi cunoșteam fiecare crăpătură secretă și cele mai bune locuri de ascuns. I-am cerut creierului să facă un plan, ceva spontan și genial. Am dat cu spatele de dulap.

— Atâta timp cât tu ești aici, Patch n-o să vină cu mine, a continuat Dabria.

— Cred că supraestimezi sentimentele lui Patch pentru mine, m-am bâlbâit eu.

Un zâmbet de neîncredere i-a înflorit pe față.

— Crezi că are sentimente din acelea pentru tine? În tot timpul ăsta tu ai crezut că...

A început să râdă.

— Are nevoie de tine pentru un corp. Punct.

— Po-poftim?

— Și de asta trebuie să scap de tine.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că nu glumea.

— Ca să-ți fie mai ușor, eu sunt un înger însoțitor. Duc sufletele spre viața de apoi. Nu trebuie să-ți fie frică.

Mi-a venit să strig, dar vocea m-a lăsat. Am trecut pe lângă bufet, punând masa de bucătărie între noi.

— Dacă ești un înger, unde-ți sunt aripile?

— Gata cu întrebările!

Vocea îi devenise nerăbdătoare și a început să micșoreze distanța dintre noi.

Am fugit din bucătărie, dărâmând un scaun și lăsându-l după mine, în calea Dabriei. Am alergat pe hol, știind că intram singură în capcană. Casa

avea două ieșiri: ușa principală, la care Dabria putea ajunge înaintea mea prin living, și ușa de sticlă de la sufragerie, pe care o bloca.

Am urcat scările câte două odată, folosind balustrada ca să urc mai repede. Ajunsă sus, m-am repezit în dormitorul principal, am închis ușile de sticlă și am tras zăvorul chiar când Dabria încerca să deschidă ușa.

— Nora, a spus calmă de partea cealaltă a ușii, deschide ușa!

Am ridicat telefonul, dar nu avea ton.

Ușile s-au îndoit când Dabria s-a împins în ele.

Am calculat câte lovituri de umăr erau necesare ca să dărâme ușa. Nu prea multe.

Repezindu-mă la una dintre ferestrele de lângă șemineu, am privit cele două etaje până jos. Chiar dedesubt erau trei arbuști pe un strat de pietriș, cu frunzele căzute din toamnă. Nu știam dacă aș supraviețui unei sărituri.

Dabria a izbit din nou ușile și s-a auzit un sunet scurt de crăpat. Am strâns pernele fantezie de pe pat, le-am dus la fereastră și am împins jos plasa de țanțari. S-a învârtit prin aer, săltând în iarba de dedesubt. Am aruncat afară pernele.

A urmat o altă lovitură în uși. De data asta, mai puternică. Nu mai aveam timp.

Am alergat spre șemineu și m-am strecurat sub poliță. Abia îmi ridicasem picioarele, sprijinindu-le de interiorul hornului, când ușile s-au deschis, trântindu-se de perete. Am auzit-o pe Dabria mergând spre fereastră.

— Nora! a strigat cu vocea ei joasă și dătătoare de fiori.

A traversat din nou camera și o clipă mai târziu am auzit-o coborând scările.

Am rămas înghesuită în horn. Inima îmi bubuia, transpirația îmi curgea pe piele. Am respirat de câteva ori, expirând încet, ca să-mi treacă febra din mușchii picioarelor. Am avut încredere în domnișoara Greene. M-am bazat pe sfatul ei. Și tot timpul era Dabria, scoțând cât de multe informații putea despre relația mea cu Patch.

Nevrând să pierd șansa de a scăpa, mi-am coborât un picior în șemineu, apoi pe celălalt și am alergat încet pe hol.

În camera mea am căutat ce îmi trebuia: sacul și telefonul mobil. Eram pe punctul de a pleca, când s-a auzit o scârțâială pe hol.

Închizându-mă în liniște în dulap, am format 911.

— E cineva în casă, am șoptit operatorului. Tocmai îi dădusem adresa când ușa camerei mele s-a deschis. Am rămas complet nemișcată.

Printre scândurile ușii dulapului am observat o figură întunecată care intra în cameră, lumina era slabă, eu stăteam într-o poziție nepotrivită și n-am putut vedea nici un detaliu clar. Silueta a dat la o parte jaluzelele, privind afară. Mi-a atins șosetele și lenjeria din sertarul deschis. A ridicat pieptenele argintiu de pe măsuța de toaletă, l-a analizat, apoi l-a pus la loc. Când silueta s-a întors spre dulap, am știut că eram terminată.

Pipăind cu mâna podeaua, am căutat ceva ca să mă apăr. Am dat cu cotul într-un teanc de cutii de pantofi, răsturnându-le. Am mimat o înjurătură. Sunetul unor pași care se apropiau.

Ușile dulapului s-au deschis și am azvârlit un pantof. Am luat altul și l-am aruncat.

Patch a înjurat încet, mi-a smuls al treilea pantof din mână și l-a aruncat în spatele lui. Trăgându-mă afară din dulap, m-a ridicat în picioare. Înainte să simt ușurare că era el, nu Dabria, sau panică, și-a ridicat sprâncenele întrebător și mi-a transmis un „Ești teafără?” fără vorbe.

— Nu, nu sunt teafără, am șuiert furioasă. Nebuna ta iubită e aici.

Genunchii îmi tremurau și eram împărțită între recunoștință și ciudă că numai brațele lui Patch mă împiedicau să nu cad.

Știrea despre Dabria n-a părut să-l surprindă.

— Vrea să mă ucidă, am continuat, cu vocea nu atât de lipsită de panică pe cât mi-aș fi dorit.

Patch mi-a luat mâna, mi-a dat un set de chei și mi-a închis pumnul în jurul lor.

— Jeepul meu e peste drum. Urcă, încuie ușile și așteaptă-mă!

Mi-a ridicat bărbia ca să-l privesc în față.

— Să nu dispari cu el.

— E iubita ta, deci?

Ținând cont de toate câte se întâmplaseră în ultima oră, nu era cea mai logică sau importantă întrebare. Erau mult mai multe în joc decât relația actuală a lui Patch cu Dabria; și totuși, era singurul lucru la care mă puteam gândi.

Patch s-a mulțumit să mă privească. În ochii lui se ascundea o luminiță de amuzament. Dar când era vorba de Patch, putea la fel de bine să fie iritare.

— Am văzut un corp când am intrat, a spus el.

— Psihologul școlii, domnișoara Greene. Psihopata ta iubită îl posedă...

M-am oprit și mi-am lins buzele. Să te gândești la chestia asta era mai ușor decât s-o rostesci. Întreaga seară părea de domeniul fantasticului. Ca și cum aș fi alunecat într-o poveste întunecată și nu mai găseam drumul înapoi.

— Dabria folosea corpul domnișoarei Greene ca să ne spioneze.

— Așteaptă în jeep, mi-a cerut Patch.

— Ce ai de gând să faci?

— Să mă ocup de Dabria.

— Cum?

M-a privit ca și cum mi-ar fi spus: „Chiar vrei detalii?”

Sirenele poliției se auzeau în depărtare.

Patch a privit pe fereastră.

— Ai chemat poliția?

— Am crezut că tu erai Dabria.

Era deja în drum spre ușă.

— Eu o caut pe Dabria. Du-te la Delphic și așteaptă-mă, Bombonico, a adăugat el cu un zâmbet ușor, când a privit înapoi și eram tot nemișcată.

Am strâns mai tare cheile mașinii și am tras aer în piept. Partea creierului răspunzătoare cu luarea de decizii era divizată, luând-o în două direcții diferite.

Când am ieșit pe hol, Patch dispăruse. Mi-am luat sacul și am început să scot scândurile dulapului de lenjerie. Degetele mi se mișcau cu abilitatea dobândită în copilărie. Mi-am pus o lanternă la brâu și am coborât în tunelul întunecat care ducea la subsol. Am aprins lanterna și am folosit-o prin tunelul de pământ care mergea pe sub casă până la șopronul de la marginea fermei.

După câteva minute am ieșit printr-o trapă din șopron. Încă mai aveam cheile jeepului, dar partea logică a creierului meu mi-a cerut să stau și să cântăresc bine situația. Pentru prima dată, toate părțile creierului erau de acord. Să am încredere în Patch ar fi fost o prostie acum. Putea să-mi influențeze gândurile. O mai făcuse înainte, de ce nu și acum? Mai ales dacă avea motive ascunse. M-am înfiorat ușor, întrebându-mă care ar putea fi acele motive ascunse.

Aveam nevoie de un loc unde să mă ascund până mă hotărâm ce să fac. Un loc întunecat și plin de oameni, unde să mă pierd în mulțime. După aceea, cel mai important era să dau de Vee.

Capitolul 26

Era duminică seara, înainte de vacanța de primăvară, iar sala de cinema era plină. M-am apropiat de geamul casei de bilete. Tocmai începeau filmele de la ora unsprezece.

— Unul pentru Sacrificiul, am spus fără să mă gândesc. Era ultimul film pe care voiam să-l văd, dar scopul meu aici nu era să mă relaxez. Aveam treabă.

Am împins un teanc de bancnote și de monede sub geam și am sperat că sunt de ajuns. Am recunoscut-o pe casieră, era în ultimul an la BHS. Și-a dat ochii peste cap și a scos un oftat lung.

— Doamne, a spus ea uitându-se lung la mormanul de monede care se revărsau sub geam. Mulțumesc frumos, că doar nici nu e coadă.

Toți cei din spatele meu au mormăit o înjurătură colectivă.

— Mi-am golit pușculița, am explicat.

Am încercat să mă concentrez să vorbesc în microfonul bidirecțional, dar eram mai interesată să privesc în spatele meu să verific dacă eram urmărită. Nimic îngrijorător încă, dar masa de corpuri oferea o acoperire bună pentru oricine m-ar fi urmărit.

— Nu zău! Sunt toți aici? a întrebat ea, scoțând un alt oftat prelungit, în timp ce împărțea monedele pe categorii.

— Sigur.

— La dracu' cu ele. Nu mă plătesc destul pentru chestia asta.

A împins banii în casa de bani și mi-a strecurat biletul pe sub geam.

— Există niște chestii care se numesc carduri de credit...

Am luat biletul și m-am grăbit înăuntru.

Sala de cinema din Bridgewater nu e un complex mare, are două ecrane, câte unul de fiecare parte a unui ghișeu.

Imediat ce plasatorul mi-a rupt biletul în două, am intrat în sala cu numărul doi și m-am pierdut în întuneric. Filmul începuse.

Am încercat să-mi liniștesc mintea și tremurul rău prevestitor care pusese stăpânire pe mine. Mi-am îndreptat atenția spre problema de față, trecând în revistă tot ce știam până în acest moment. Știam că Patch era un înger căzut și că își putea primi aripile înapoi dacă salva o ființă umană. Dar nu asta era ceea ce dorea. Era mai interesat de Cartea lui Enoh. Căuta o metodă prin care să-și primească înapoi corpul. Cineva din Cartea lui Enoh reușise și acum Patch voia să încerce același lucru.

M-a lovit amintirea bruscă a ceva ce mi-a spus în seara în care m-a adus acasă de la bibliotecă. Atunci mi s-a părut confuz și criptic.

Ce s-a întâmplat în Arhanghel? l-am întrebat. M-ai salvat?

— Dacă te-aș fi salvat, n-am mai fi aici, având discuția asta.

— Vrei să spui, dacă nu m-ai fi salvat n-am mai fi aici.

— Nu asta am spus.

— Tu ai fi aici.

A făcut o pauză.

— Eu nu.

Acum avea sens. Dacă aș fi fost într-adevăr în pericol de moarte și el m-ar fi salvat, ar fi devenit un înger păzitor. Nu prea știam ce să simt în legătură cu acest lucru. În schimb, m-am întors la subiectul de față, subliniind ultima informație din puzzle-ul meu mental. Și această informație era că Patch voia să măucidă.

Am împins acest gând înapoi în puzzle.

Înapoi la Dabria. Știam că e un înger. A venit pe pământ să-i spună lui Patch cum să-și recapete aripile. Nu voia ca el să primească un corp. De fapt, părea că ceilalți îngeri au trimis-o să-l împiedice pe Patch să folosească metodele din Cartea lui Enoh. În această privință eram de partea lui Patch. Orice-ar fi scris în Cartea lui Enoh nu era o legendă. Era destul de exact sau cel puțin destul de realizabil, dacă se luau măsuri drastice de a-l împiedica.

Și, în sfârșit, Dabria mă voia moartă.

Era cineva care nu mă voia moartă?

Ca să nu-mi mai tremure mâinile, le-am dat de lucru s-o sune pe Vee. Tot nici un răspuns. „Nu te îngrijora, mi-am spus. E la o petrecere. Probabil că muzica e dată tare și nu aude. Chiar dacă e cu Elliot, sunt convinsă că e bine.”

I-am trimis un mesaj scurt: Sună-mă!

Tocmai îmi pusesem telefonul la loc, când o pungă de popcorn a aterizat lângă mine.

— Ți-e foame? a întrebat o voce chiar peste umărul meu. Vocea era joasă și nu prea încântată. Ridică-te și ieși din sală, a spus Patch. Sunt chiar în spatele tău.

— Cum m-ai găsit?
— Jeepul are un dispozitiv de urmărire.
Mi-a venit să-mi trag palme.
— Ieși din sală, a comandat Patch.
— Dă-mi un motiv s-o fac, i-am șoptit cât de amenințător am putut.
— Șșșș, a spus tipul de lângă mine.
— El e de vină, i-am explicat tipului, arătând spre Patch.
Tipul și-a întins gâtul.
— Trebuie să vorbim, m-a anunțat Patch.
— Despre cum vrea Dabria să mă ucidă sau despre cum vrei tu să mă ucizi? i-am replicat.
— E drăguț dacă tu crezi că e adevărat.
— Chiar cred că e adevărat!
Într-un anumit fel. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convinsă că erau mai multe în joc decât știam eu. Dacă Patch voia să mă ucidă, de ce întârzia atât? Nu, nu voia să mă ucidă. Eram aproape sigură. Dar am stabilit mai demult că atunci când e vorba să-l citesc pe Patch sunt analfabetă.
— Dacă tu chiar ai crede că vreau să te ucid, ai fi leșinată până acum, a continuat el. Pe podea, complet inconștientă.
M-am întors.
— Ești un nemernic.
— Hei, dacă nu taci, chem paza, s-a răstit tipul de lângă mine.
— Bine, du-te și cheamă paza. Spune-le să-l dea pe el afară, am replicat, arătându-l din nou pe Patch. Spune-le că vrea să mă omoare.
— Eu vreau să te omor, a șuierat printre dinți iubita tipului, aplecându-se prin fața lui ca să-mi vorbească.
— Cine vrea să te omoare? a întrebat tipul, oarecum încruntat, încă se uita peste umăr, dar expresia de pe fața lui arăta nedumerire.
— Nu e nimeni acolo, mi-a spus iubita lui.
Patch mi-a făcut cu ochiul.
— Îi faci să creadă că nu te pot vedea, i-am spus cu teamă disprețuitoare.
Patch și-a dus un deget la buzele arcuite într-un zâmbet de pirat.
— O, Doamne! s-a văitat iubita tipului, ridicându-și mâinile în aer. S-a întors furioasă spre prietenul ei și a spus:
— Fă ceva!
— Nu mai vorbi, mi-a cerut tipul.
A arătat spre ecran:
— Uite-te la film! Poftim, ia sucul meu!
M-am întors spre coridor. Îl simțeam pe Patch în spatele meu, enervant de aproape, dar fără să mă atingă. A rămas așa până când am ieșit din sală.
De cealaltă parte a ușii m-a luat de braț și m-a condus prin foaier spre toaleta femeilor.
— Ce ai cu toaleta femeilor? am spus.
A împins ușa. Nu eram singuri.

Un grup de fete aliniate în fața oglinzii au privit înspre noi. A fost o clipă de tăcere uimită, înainte ca două dintre ele să înceapă să chicotească stângace. A treia, fata care se afla cel mai departe, a scăpat rujul pe care-l ținea în mână; acesta a sărit pe marginea chiuvetei și a căzut înăuntru. Marcie Molnar.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea, cu o mână în șold.

— Toaleta e închisă. Căutați alta, le-a informat Patch.

— Pe naiba e închisă, a replicat Marcie.

Și-a lua privirea de la Patch cât să mă analizeze.

— Lasă-mă să ghicesc, a început, mimând compasiune, cu o mână pe piept. Tu și XXL v-ați despărțit și ai trecut la o ființă umană?

— Afară, le-a ordonat Patch.

Vocea îi devenise aspră. Era tonul acela „nu-i-de-glumă” pe care-l folosisese cu mine de atâtea ori înainte, încât spinarea mea a reacționat cu un fior involuntar.

Două dintre fete se pare că au avut aceeași reacție și au fugit pe lângă noi, ieșind. Marcie a rămas țintuită locului.

— Nu mă mișc, l-a anunțat pe Patch cu un căscat lung. Nu mă mișc pentru nimeni.

S-a răsucit înapoi spre oglindă, a scos un tub de mascara și și-a dat pe la gene. Era ceva extrem de sugestiv în felul în care s-a aplecat peste masă, cu gura deschisă și un genunchi îndoit în spate.

Eram gata să pariez că, dacă Patch ar fi intrat singur, Marcie și-ar fi scos jeanșii într-o clipită. Nu vorbeam din auzite. Până acum am surprins-o pe Marcie fără haine în sala orchestrei de cel puțin trei ori. De fiecare dată cu alt tip. Odată am surprins-o cu îngrijitorul.

Patch a râs scurt. Era un râs fără umor și fără prea multă răbdare.

— Te rog frumos să pleci.

„Sau altfel” era subînțeles.

— Nimeni nu-mi spune ce să fac, a șoptit Marcie, dându-și cu un al treilea strat de mascara pe gene.

— Dar dacă pleci cu ea și te întorci singur, o să fac mai mult decât să mă mișc pentru tine.

Patch s-a întins spre chiuvetă și a luat rujul. L-a răsucit până când s-a văzut cam 1 cm și jumătate de ceară roșie. Apoi l-a dus spre fruntea lui Marcie înainte ca ea să poată protesta. A întors-o de umeri, cu fața spre oglindă.

Pe fruntea ei era scris un NU mare și roșu.

— Uite ce e, nu accept un refuz, Marcie.

L-a lovit cu palma drept în piept. Patch nu s-a clintit. A încercat din nou, folosind ambele palme.

— Ce e cu tine? Ești vreun ciudat? Te-am împins. Mișcă-te!

Patch i-a răsucit brațele lui Marcie la spate și a dus-o spre ușă.

Picioarele îi erau deasupra solului, pedalând în aer.

— Ia-ți mâinile de pe mine! Lasă-mă jos!

Patch a deschis ușa larg și a pus-o jos.

— Afară!

Vocea îi era joasă și periculoasă. Și complet lipsită de răbdare.

— Obligă-mă, a plusat Marcie.

Patch i-a smucit geanta de pe umăr și a aruncat-o afară. N-am văzut cât de departe a aterizat pe hol, dar Marcie a țipat și a luat-o la goană după ea.

Patch a încuiat ușa, s-a rezemat cu spatele de ea și și-a încrucișat brațele. Ochii lui erau ațintiți asupra mea și arătau că voia să mă înspăimânte de moarte.

Eram cu spatele la masă, cu palmele înfipite în marginea dură.

— Ești supărat că nu m-am dus la Delphic.

Am ridicat ușor dintr-un umăr.

— Nu-mi pasă.

A venit spre mine până când a ajuns atât de aproape, încât vârful șepcii de pe cap mai că mă lovea în frunte. Am încercat să mă eliberez, dar el era de altă părere.

— E adevărat că vrei să mă ucizi? am vrut eu să știu.

Nici un răspuns.

— Nu e un joc. E vorba de viața mea. Merit un răspuns.

M-am oprit, dându-i lui Patch ocazia să răspundă. N-a folosit-o.

— Bine. Nu răspunde. Știu ce ești. Știu că nu ești... nu ești...

M-am oprit pentru că n-am putut rosti cuvintele „nu ești om”.

— Dabria mi-a spus că îți trebuie corpul meu, l-am acuzat. Știu că vrei să-l posezi.

Un rânjet viclean i s-a întins pe față.

— Vreau să fac multe cu corpul tău, dar nu și asta.

Fața îmi ardea. Hotărâtă să nu par slabă, mi-am aruncat pletele peste umăr și am exclamat:

— Spune-mi tot acum sau astea sunt ultimele cuvinte pe care ți le mai adresez.

Ochii lui Patch s-au întunecat.

— Vrei să-ți spun adevărul, ți-l spun. Îți spun tot. Cine sunt și ce am făcut. Fiecare detaliu greșos și scârbos. Îți spun tot, dar trebuie să întrebi. Trebuie să vrei. Poți vedea cine am fost sau poți vedea cine sunt acum. Nu sunt bun, dar am fost și mai rău, mi-a aruncat, fulgerându-mă cu niște ochi care absorbau toată lumina și care nu aveau nici o reflexie.

N-am deschis gura.

— Înțeleaptă alegere, a conchis Patch.

— Atunci clar că nu ești... ca mine. Nu ești om.

L-am privit căutând o confirmare și mi-am mușcat buzele. Am încercat din răputeri să-mi șterg din minte cuvintele „inger căzut”, dar ele erau întipărite acolo.

Era o umbră de ezitare în ochii lui.

— E adevărat că nu ai corp? am întrebat. Chiar nu poți simți nimic?

A așteptat câteva secunde înainte să răspundă. Vocea îi era joasă și fără urmă de emoție.

— Contează?

— Am nevoie de un motiv să nu-mi fie frică de tine.

Mi-au tremurat buzele:

— Am nevoie de un motiv să am încredere în tine.

Îmi țineam mâinile apăsate pe stomacul lui, menținând o protecție infimă și inutilă, din moment ce nici măcar un gard electric nu m-ar fi putut face să mă simt în siguranță.

— Îmi invadezi spațiul personal, am remarcat, dându-mă înapoi.

Patch aproape că a zâmbit.

— Invadez? Nora, nu suntem la testul de aptitudini.

Mi-am dat câteva fire rebele de păr după urechi și am făcut un pas înapoi.

— Mă sufoci. Am nevoie de... spațiu.

De fapt, aveam nevoie de limite. Aveam nevoie de voință. Aveam nevoie să fiu închisă, din moment ce demonstrez încă o dată că nu mă puteam controla în prezența lui Patch. Ar fi trebuit să țâșnesc spre ușă și totuși... n-o făceam. Am încercat să mă autoconvinc că stăteam pentru că aveam nevoie de răspunsuri, dar asta nu era decât o parte. La cealaltă parte nu voiam să mă gândesc. Partea emoțională. Partea împotriva căreia era inutil să lupt.

— Spune-mi măcar ce se întâmplă. Spune-mi de ce sunt implicată.

Privirile ni s-au întâlnit și am avut senzația enervantă că Patch tot nu avea de gând să vorbească.

— Îmi ascunzi ceva și vreau să știu ce, am continuat.

— Îți ascund multe lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ce simt când sunt închis aici cu tine.

Patch și-a sprijinit o mână de oglinda din spatele meu, aplecându-se spre mine.

Am clătinat din cap.

— Nu prea cred. Nu e o idee bună. Nu e bine.

— Există mai multe feluri de „bine”, a murmurat el. Pe o scară a binelui și a răului, încă suntem în zona de siguranță.

Eram destul de convinsă că jumătatea creierului meu responsabilă cu autoconservarea îmi striga: „Fugi și scapă cu viață!” Din păcate, sângele îmi pulsa în urechi și nu auzeam bine. Evident că nici nu gândeam bine.

— În mod sigur e bine. De obicei e bine, a continuat Patch, cu un zâmbet ușor în colțul gurii. De cele mai multe ori e bine. Poate fi bine.

— Poate nu chiar acum.

Am tras aer în piept. Cu colțul ochiului am observat o alarmă de incendiu fixată pe perete. Era la trei, poate patru metri și jumătate distanță. Dacă eram rapidă, puteam traversa camera și trage semnalul înainte ca Patch să mă oprească. Cei de la pază ar veni imediat. Aș fi în siguranță. Și asta voiam... nu?

— Nu e o idee bună, a remarcat Patch, cu o ușoară clătinare a capului.

Am țâșnit spre semnalul de alarmă. Mi-am agățat degetele de manetă și am tras-o în jos ca să declanșez alarma. Numai că maneta nu s-a clintit. Oricât de tare am tras, n-o puteam face să se miște. Apoi am auzit prezența familiară și deranjantă a lui Patch în mintea mea și am știut că era un joc al minții.

M-am răsucit cu fața spre el.

— Ieși din mintea mea!

Mi-am luat avânt și l-am lovit puternic în piept. Patch s-a dat înapoi cu un pas, ca să-și recapete echilibrul.

— Pentru ce a fost asta? a întrebat.

— Pentru toată seara asta.

— Te simți mai bine acum?

L-am lovit din nou, mai puternic. De data asta s-a dat cu doi pași înapoi.

— Și asta?

— Asta e pentru că ai primit-o pe cealaltă atât de bine.

— Gata?

Poate c-aș fi fost tentată să-l lovesc direct în bărbie dacă nu m-ar fi luat de umeri și nu m-ar fi rezezat de perete. Abia dacă mai rămăsese puțin spațiu între noi, doar o dungă subțire de aer, dar Patch a reușit s-o elimine.

— Fii cinstită, Nora! Te-ai aprins rău după mine.

Ochii lui erau foarte întunecați. S-a aplecat asupra mea și și-a pus gura peste gura mea. Avea mai multe peste mine, de fapt. Ne-am conectat în câteva locuri strategice din partea de jos a corpului, iar eu m-am întrebat dacă ar trebui să opun rezistență sau nu. Înainte să ajung la vreo concluzie, îi întorceam sărutul.

M-am desprins prima. Chiar și fără oxigen, am reușit să adopt un ton ostil.

— Asta înseamnă că nu vrei să mă ucizi?

Patch a zâmbit.

— N-am spus asta.

Minunat.

Patch s-a apropiat din nou, dar m-am dat la o parte.

— Ce s-a întâmplat cu Dabria?

— A plecat.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Înseamnă că nu e aici acum.

Am evitat o nouă apropiere.

— Își va face din nou apariția în viața mea?

— Greu de spus.

Însufletindu-se brusc, Patch mi-a prins tivul puloverului și m-a tras mai aproape de el. Degetele lui mi-au mângâiat pielea de pe buric. Am simțit fiori de gheață și de foc în același timp.

— Ai putea s-o bați, Bombonico, a spus. V-am văzut pe amândouă în acțiune și eu pariez pe tine. N-ai nevoie de mine pentru asta.

— Pentru ce am nevoie de tine?

A răs. Nu tare, ci cu un fel de dorință. Ochii își pierduseră asprimea și se concentrau întrutotul asupra mea. Zâmbetul era tot de pirat... dar mai blând. Ceva în spatele buricului s-a mișcat, apoi s-a încolăcit mai jos.

— Ușa e încuiată, a zis.

Corpul meu părea că a șters partea logică a creierului meu. Că a înăbușit-o, de fapt. Mi-am sprijinit mâinile pe pieptul lui și le-am încolăcit după gât. Patch m-a ridicat de șolduri și eu mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Mi-am strivit gura de a lui, ciocnindu-ne dinții, încurcându-ne limbile. I-am dat jos șapca de pe cap și...

Telefonul din buzunar a dat semn de viață. M-am desprins din îmbrățișarea lui Patch și am răspuns, întorcându-mă ca să nu vadă cât de roșie eram la față.

— Alo? am răspuns, încercând să par normală, rezistând impulsului de a-mi șterge gura de luciul întins.

— Fată! a spus Vee.

Era o conexiune slabă, vocea îi era întreruptă de pârâitul electricității statice.

— Unde ești?

— Unde ești tu?

Nu-mi păsa că păream prea protectoare. Siguranța lui Vee era prioritatea mea numărul unu.

— Ești tot cu Elliot și Jules?

Am apăsat palma pe urechea liberă ca să aud mai bine.

— Sunt la școală. Ne-am strecurat înăuntru, a spus Vee, cu o voce de ștregăriță.

— Vrem să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, dar n-avem destui oameni ca să formăm două echipe. Deci... nu cunoști o a patra persoană care ar putea veni să se joace cu noi?

O voce incoerentă s-a auzit în fundal.

— Elliot vrea să-ți transmit că, dacă nu vii să fii partenera lui... stai puțin... cum? a întrebat ea.

La telefon s-a auzit vocea lui Elliot.

— Nora? Hai, joacă-te cu noi! Dacă nu, e un copac în apropiere, cu numele lui Vee pe el.

M-a străbătut o săgeată de gheață.

— Alo? am spus răgușită. Elliot? Vee? Mă auziți?

Dar legătura s-a întrerupt.

Capitolul 27

— Cine era? a întrebat Patch.

Simțeam țuituri în tot corpul. Mi-a luat o clipă până să răspund.

— Vee a intrat în liceu cu Elliot și Jules. Vor să mă întâlnesc cu ei. Cred că Elliot îi va face ceva lui Vee dacă nu mă duc.

Am privit spre Patch.

— Cred că-i va face ceva și dacă mă duc.
Patch și-a ridicat șapca de pe cap și și-a trecut o mână prin păr.
— Nu te supăra, Bombonico, dar cred că exagerezi.
— Nu crezi că Vee are probleme?
Nu eram sigură dacă tonul meu trăda supărare sau isterie.
Patch și-a pus mâinile după cap și s-a rezemat cu un umăr de perete.
— Nu cred că Elliot e un criminal.
— A fost anchetat într-un caz de crimă, l-am provocat eu.
Patch a tăcut o clipă. Părea că-și alege cuvintele cu atenție:
— Te-ai simți mai bine dacă m-aș duce până acolo și aș verifica?
— M-aș simți mai bine dacă m-ai asculta. Vee are probleme. Elliot este un criminal. Trebuie să anunțăm poliția.
— Și s-o trimitem pe Vee la școala de corecție pentru că a intrat prin efracție în școală? Încă ceva: Jules. Cine e tipul?
— Prietenul lui Elliot? Era la sala de jocuri în seara în care te-am văzut acolo.
Patch a clătinat din cap.
— L-am văzut pe Elliot. Dacă ar fi fost încă un tip, mi-aș aminti.
Am încercat să-mi controlez mânia.
— Vrei să spui că mi l-am imaginat?
— Spun că mi se pare că intri în zona paranoică. L-am văzut pe Elliot. E îngâmfat și agresiv, dar nu e un criminal.
Și-a băgat mâna în buzunarul meu din față și a scos cheile jeepului.
— Mă duc să arunc o privire. Rămâi aici! Nu stau mult.
Am ieșit din baie după el, prea nervoasă ca să vorbesc. Un îngrijitor care mătura bucățele de popcorn de pe hol s-a uitat lung la vederea lui Patch ieșind din toaleta femeilor. S-a holbat la noi, cu gura deschisă. L-am recunoscut de la școală. Brandt Christensen. Eram în aceeași clasă la engleză. Semestrul trecut l-am ajutat la o lucrare.
— Elliot mă așteaptă pe mine, nu pe tine, am continuat cu voce mai scăzută. Mi-a spus anume să vin. Dacă nu apar, cine știe ce pățește Vee. E un risc pe care nu vreau să mi-l asum.
— Altceva?
I-am aruncat o privire trădătoare.
— Da. Dacă Vee pățește ceva, ai încurcat-o.
— Dacă pățești ceva, tu ai încurcat-o.
Am încercat o altă abordare.
— Îmi ești dator. Fosta ta iubită nevrotică a încercat să măucidă. Mă iei cu tine și știi asta foarte bine!
Patch și-a dres glasul, dar a sunat periculos de asemănător cu un râs.
— Care e planul tău? am întrebat. Mergi până la școală și pândești la ferestre?
— Nu știu care e planul. Am avut unul, dar tocmai l-am aruncat pe fereastră.

— Atunci mă lași să vin?

— Am de ales?

Am încercat să nu arăt ușurare sau uimire. Am încercat să-mi păstrez o față serioasă și să arăt că mi se cuvine. Dar pe dinăuntru mă gândeam „A fost prea ușor. Patch să facă un compromis?” Era o schimbare radicală. N-aveam timp să-i acord mai multă atenție.

Patch a spus:

— Dacă vii, trebuie să facem o înțelegere.

Habar n-aveam ce voia să spună, dar m-am învoit repede.

— Bine, am dat din cap.

— Vei asculta instrucțiunile mele și le vei urma cu atenție?

— Da.

Spuneam adevărul în mare parte.

— Dacă-ți spun să sari?

— Sar.

— Dacă-ți spun să rămâi în mașină?

— Rămân în mașină.

Alt adevăr pe jumătate.

— Dacă-ți spun să mă săruți?

Inima mea a făcut o tumbă. După ce mi-am revenit, am replicat:

— Nu văd ce legătură are.

Un zâmbet de pirat.

— Nu se știe niciodată.

În parcare cinematografului, Patch și-a îndreptat cheile spre jeep și farurile au clipit. Deodată s-a oprit și a înjurat în șoaptă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Cauciucurile.

Am privit în jos și, într-adevăr, amândouă cauciucurile din partea șoferului erau sparte.

— Nu-mi vine să cred, am exclamat. Am dat peste două cuie? Patch s-a ghemuit în fața cauciucului, trecând cu mâna peste gaură.

— Șurubelniță. A fost o treabă intenționată.

— Cine ar face așa ceva?

S-a ridicat cât era de lung și m-a privit cu un surâs sardonice.

— Vrei să spui că ai mulți dușmani? am întrebat.

— Concluzie corectă.

Patch m-a condus spre cea mai apropiată mașină – un coupé – și mi-a deschis portiera din dreapta șoferului. Apoi a ocolit și s-a așezat la volan. Mâna i-a dispărut sub volan.

— Ce faci? am întrebat.

Îmi răceam gura de pomană, pentru că știam foarte bine ce făcea.

— Caut cheia de rezervă.

Mâna lui Patch a reapărut ținând două fire albastre. A rupt cu pricepere capetele firelor și le-a unit. Motorul a pornit, iar el s-a întins peste consolă să mă privească.

— Pune-ți centura, Bombonico!

— Nu fur mașini.

A ridicat din umeri.

— Noi avem nevoie de ea acum. Ei nu.

— E furt. Nu e corect.

Patch nu părea deloc deranjat. De fapt, arăta un pic prea relaxat pe locul șoferului. „Nu e prima dată când face asta”, m-am gândit.

— Bombonico...

A dat din cap spre locul de lângă el, făcându-mi semn să urc.

— Prima regulă a furtului de mașini: încearcă să nu stai la locul crimei mai mult decât e necesar.

— O clipă, am spus, de parcă i-aș fi adresat o rugămintă.

Am alergat înapoi spre cinema. Înăuntru, ușile de sticlă reflectau parcarea din spatele meu și l-am văzut pe Patch ieșind din coupé.

— Salut, Brandt, i-am zis băiatului care încă mătura popcorn într-un fâraș cu coadă lungă.

Brandt a privit în sus spre mine, dar și-a îndreptat atenția rapid peste umărul meu. Am simțit că Patch venea în spatele meu. Era foarte asemănător cu felul în care un nor acoperea soarele, întunecând subtil peisajul, anunțând o furtună.

— Ce mai faci? a spus Brandt fără convingere.

— Am probleme cu mașina, am spus, mușcându-mi buzele și încercând să fac o față care să inspire înțelegere.

— Știu că te pun într-o situație neplăcută, dar ținând cont că te-am ajutat cu lucrarea aia despre Shakespeare semestrul trecut...

— Vrei să-ți împrumut mașina.

— De fapt... da.

— E o rablă. Nu e un jeep.

A privit direct spre Patch, ca și cum ar fi așteptat un verdict.

— Mergem? am întrebat eu.

— Dacă prin a merge te referi la faptul că i se învârt roțile, da, mergem.

S-a căutat prin buzunare și mi-a înmănat o pereche de chei.

— Ce model și ce culoare e? am întrebat, prinzând cheile.

S-a scărpinat pe obraz, nefiind încă în totalitate convins.

— Greu de zis. Jumătate Volkswagen, jumătate Chevette. A fost albastră. Asta înainte să ruginească în portocaliu.

— Ți-o aduc înapoi cât de repede pot, i-am promis.

Patch conducea pe străzile întunecate și tăcute. N-a durat mult să ajungem la liceu. A oprit mașina lui Brandt în partea estică a clădirii și a oprit motorul. Campusul era împădurit, dar crengile copacilor erau răsucite și goale, nesustținând decât o ceață umedă, în spatele lor se ridica Bridgewater High.

Partea originală a clădirii a fost construită la sfârșitul secolului al XIX-lea, iar după ce apunea soarele semăna foarte mult cu o catedrală. Cenușie și foarte pustie. Foarte întunecată.

— Rămâi înăuntru, mi-a comandat Patch, coborând din mașină. Purta un tricou strâmt negru, blugi negri Levi's și cizme. Cu părul negru și pielea lui oacheșă era greu să-l deosebești de fundal. A traversat strada și după câteva momente s-a pierdut complet în noapte.

Capitolul 28

S-au scurs cinci minute. Zece minute s-au făcut douăzeci. În timp ce urmăream cum se scurge timpul, mă luptam să ignor senzația neplăcută că sunt supravegheată. Am privit cât de discret am putut spre umbrele care înconjurau școala.

De ce întârzia Patch atât? Am trecut în revistă mai multe teorii, simțindu-mă tot mai neliniștită cu fiecare clipă. Dacă n-a găsit-o pe Vee? Dacă Elliot a descoperit că nu eu, ci Patch a intrat în școală? Dacă Elliot l-a învins?

M-am hotărât că nu avea nici un sens să stau în mașină, la vedere. Prinsă între ușurarea că am ieșit din mașină și înțelegerea a ceea ce urma, m-am grăbit pe trotuar spre ușa din aripa estică.

Spre surprinderea mea, ușa nu era încuiată. Am deschis-o într-o clipă și am privit cu prudență înăuntru. Ochilor mei le-au trebuit câteva secunde înainte să vadă ceva în raza lunii care cădea prin fereastra încastrată în partea de sus a ușii. Dulapurile erau aliniată de-o parte și de alta a coridorului, ca niște soldați. În locul unei senzații de liniște și pace, culoarele emanau un pericol ascuns.

Am pășit în semiobscuritate. Luminile de afară au luminat primii câțiva pași pe hol, dar după aceea n-am mai văzut nimic. Chiar lângă ușă era un panou cu întrerupătoare; le-am aprins pe fiecare pe rând. Nu s-a întâmplat nimic.

De vreme ce afară era curent electric, am înțeles că înăuntru fusese tăiat manual. M-am întrebat dacă asta făcea parte din planul lui Elliot. Voia să joace în întuneric pentru că știa că eram în dezavantaj. Nu-l vedeam pe el. N-o vedeam pe Vee. Trebuia să pipăi drumul prin fiecare sală din școală, jucând un joc de eliminare.

Întinzându-mi mâinile în față, am început să merg. În fiecare zi din timpul săptămânii treceam pe acest coridor de mai multe ori, dar în întuneric îmi părea dintr-odată străin. Și mai lung. Mult mai lung. Eram convinsă că un obiect nevăzut mă aștepta în față.

Elliot ar putea fi sprijinit de dulapuri chiar acum, zâmbind, în timp ce eu mă rătăceam tot mai mult prin școală.

Ținându-mă de dulapuri, mi-am croit drum pe lângă vitrina cu trofee din fața biroului domnișoarei Greene. La prima bifurcație de pe coridor m-am oprit și am evaluat situația. Dacă o luam la stânga, probabil că ajungeam în sala de muzică și în sala de mese. Dacă o luam la dreapta ajungeam la alte birouri

administrative, o scară dublă care ducea sus. Am continuat să merg drept înainte. M-am hotărât să încep cu sălile de clasă.

Mi-am prins piciorul în ceva și înainte să pot reacționa m-am rostogolit pe podea. O lumină difuză trecea printr-o fereastră chiar deasupra capului, în timp ce luna s-a ascuns între nori, luminând chipul celui de care m-am împiedicat. Fața lui Jules era albă, imobilă. Părul lung era încâlcit peste față ca o pânză de păianjen, iar mâinile îi atârnav de-o parte și de alta. Era mort. Am sărit în picioare și mi-am înăbușit un strigăt. Am vrut să-l strig pe Patch, dar asta m-ar fi dat de gol și i-ar fi indicat lui Elliot că Patch era în școală. Dacă nu știa deja. Eram copleșită de lipsa de informație și încercam să înțeleg ce putea să însemne moartea lui Jules. Elliot l-a ucis? Mentea mea se frământa cu altă posibilitate. L-a ucis Patch?

Lumina care venea prin fereastră scădea cu rapiditate și am făcut o recapitulare rapidă a împrejurimilor. În față, un nou coridor fără sfârșit. Biblioteca era spre stânga pe scări. Sălile de clasă începeau din dreapta. Am ales biblioteca și am grăbit pasul, ca să măresc distanța dintre mine și corpul lui Jules.

Nici ușa bibliotecii nu era încuiată. Bâjbâind pe lângă mesele circulare așezate la intrare, m-am îndreptat cu atenție spre rafturile de cărți. După ele, în spatele bibliotecii, erau cele trei săli de studiu. Erau izolate fonice; dacă Elliot voia s-o izoleze pe Vee, părea locul ideal.

— Hei? am șoptit. E cineva aici?

Nu mă așteptam la un răspuns și m-am oprit speriată când mi-a răspuns un geamăt masculin.

Folosind rafturile drept ghid m-am îndreptat spre zona de unde credeam că venise sunetul.

— Cine-i acolo? am șoptit. Hei? Mă auzi?

M-am lăsat în patru labe și m-am târât pe covor, controlând podeaua. N-am simțit nimic. Poate nu auzisem bine de unde venea sunetul. Eram pe punctul de a mă retrage și de a încerca pe următorul rând, când am atins cu degetele un material. Jeansii care acopereau ceea ce părea a fi un picior muscular și mai jos niște șireturi.

Corpul nu a reacționat la atingerea mea.

— Cine e acolo? am întrebat, cu un impuls subit de a fugi.

N-a răspuns și, în ciuda rațiunii, dar împinsă de o curiozitate oribilă și subjugantă, i-am căutat mâna. Ceva nu era în regulă. Degetele erau prea țepene, pielea umedă. Luminile de pe coridor s-au aprins brusc, revărsându-se în bibliotecă.

Eram în genunchi lângă un corp. Ochii goi ai lui Elliot mă fixau, înainte să-l pot înfrâna, mi-a scăpat un țipăt ascuțit. M-am ridicat în picioare, alergând spre ieșirea din bibliotecă. Împleticindu-mă pe lângă mese și încurcându-mi picioarele în scaune, m-am clătinat pe ușă afară și atunci luminile s-au stins, aruncând iar totul în întuneric.

— Patch! am țipat, alergând orbește în față. Unde ești?

Am încercat să înțeleg ce se întâmpla, dar rațiunea mă părăsise. „Fugi!” mi-am ordonat. „Du-te spre o ieșire!”

Jules era mort. Elliot era mort. Cine i-a ucis? Cine a mai rămas? Unde erau Patch și Vee? „Patch i-a ucis, îmi șopteau cele mai negre temeri. E în stare. I-a plăcut să te terorizeze pe Arhanghel. Găsește o plăcere crudă în jocurile minții. Dabria a spus că vrea să te ucidă. Și în seara asta? Ai crezut că era ciudat că a fost de acord să te lase să vii. Poate că era planul lui de la început să te atragă aici. Are acoperirea perfectă. Tu te ferești de Elliot. Nu-l suspectezi de nimic.”

O lovitură în spate m-a dezechilibrat. O a doua lovitură m-a aruncat într-o parte. M-am lovit cu capul de un dulap și mi-am pierdut răsuflarea.

Au apărut doi ochi negri în spatele unei cagule.

M-am ridicat și am încercat să fug. Un braț a țâșnit și mi-a tăiat calea. Cu celălalt braț m-a prins cu spatele la dulap.

— Ai crezut că sunt mort?

Îi auzeam zâmbetul rece și satisfăcut din voce.

— Nu puteam renunța la ultima șansă de mă juca cu tine. Spune-mi, cine ai crezut că era băiatul rău? Elliot? Sau ți-a trecut prin minte că prietena ta cea mai bună te-ar putea atrage într-o capcană? Sunt pe-aproape, nu? Așa e cu frica. Scoate tot ce-i mai rău din noi.

— Tu ești.

Vocea mi-a tremurat.

Jules și-a smuls masca.

— În persoană.

— Cum ai făcut? Te-am văzut. Erai mort.

— Mă lauzi prea mult. A fost numai meritul tău, Nora. Dacă mintea ta n-ar fi fost atât de slabă, n-aș fi putut face nimic. Te fac să te simți prost? E descurajam să știi că, dintre toate mințile pe care le-am invadat, cu a ta a fost cel mai ușor? Și cel mai distractiv.

Mi-am lins buzele. Aveau un gust ciudat, o combinație de uscat și lipicios.

— Unde e Vee?

M-a bătut pe obraz.

— Nu schimba subiectul! Ar trebui să înveți să-ți controlezi frica. Frica subjugă logica și lasă loc pentru tot felul de ocazii oamenilor ca mine.

Mi-a apucat brațul și m-a tras după el.

Mi-am băgat unghiile în brațul lui și m-am răsucit, dar el mi-a dat un pumn în stomac. M-am clătinat, căutând aerul care nu mai intra. Am șters cu umărul un dulap, până când am rămas ghemuită pe podea. Un fir de aer mi-a pătruns pe gât și m-am înecat.

Jules și-a atins urmele unghiilor mele pe braț.

— Asta o să te coste.

Dinții i-au strălucit în întuneric, dar ochii îi rămâneau întunecați, ca două obiecte care reflectau și mai puțină lumină.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

Era o isterie disperată în vocea mea.

M-a ridicat, m-a târât pe coridor și a deschis o ușă. M-a aruncat înăuntru și am căzut, lovindu-mă cu palmele de podeaua dură. Ușa s-a trântit după mine. Ochii mei nu s-au obișnuit cu lumina pentru că nu era nici o lumină.

Deodată s-a aprins un chibrit, aruncând umbre mișcătoare în cameră. În aer persista un miros familiar de praf de cretă, transpirație și formaldehidă. Planșe cu corpul uman și secțiuni în celula umană umpleau pereții. O masă neagră și lungă, cu o chiuvetă se afla în mijlocul camerei, în fața unor rânduri de bănci asemănătoare. Ne aflam în sala de biologie a antrenorului McFarland.

Mi-a atras privirea o strălucire de metal. Pe podea, înghesuit de coșul de gunoi, era un scalpel. Nu-l văzuseră nici antrenorul, nici îngrijitorul. L-am strecurat sub betelia jeansilor chiar când Jules mă trăgea în picioare.

— A trebuit să tai curentul electric, a spus, așezând lumânarea pe cea mai apropiată bancă. Lumina a surprins un zâmbet diabolic.

— Nu te poți juca de-a v-ați ascunselea pe lumină.

Am încercat să par curajoasă.

— Ai de gând să-mi spui unde e Vee?

Nu l-am menționat pe Patch, sperând că Jules nu știa că era pe-aici... pe undeva.

A tras două scaune și le-a așezat față în față.

— Ia loc!

Am privit spre ferestrele din partea cealaltă a camerei și m-am întrebat dacă aș putea deschide una să fug. Printre o mulțime de alte gânduri de autoconservare mi-am spus să nu par speriată. De undeva dintr-un colț al minții mi-am amintit un sfat de la un curs de autoapărare. Privește în ochi... arată încrezătoare... folosește-ți judecata. Toate erau mai ușor de zis decât de făcut.

Jules m-a apăsât de umeri, forțându-mă să mă așez pe scaun. Metalul rece mi-a pătruns prin pantaloni. Jules s-a trântit pe celălalt scaun, corpul său prea înalt făcând scaunul să pară prea mic. Și-a întins picioarele. Un braț i se bălângănea pe spătar.

— Să vorbim, Nora.

Am sărit de pe scaun. Jules m-a prins de mijloc înainte să apuc să fac trei pași și m-a aruncat înapoi pe scaun.

— Cândva am avut cai, a spus. Cu mult timp în urmă aveam un grajd cu cai. Cei mai mulți erau arabi, dar câteodată aveam și câte un cal spaniol. Caii spanioli erau preferații mei. Îmi erau aduși direct mie, după ce erau prinși din sălbăticie. În câteva săptămâni îi supuneam. Dar era întotdeauna și calul acela rar care refuza să se lase învins. Știi ce le făceam cailor care refuzau să se lase învinși?

M-am cutremurat cu gândul la răspuns.

Sperând să câștig controlul asupra conversației, am început:

— Tu ai ucis-o pe Kjirsten Halverson?
— Trebuia să testez loialitatea lui Elliot. I-am luat ce era mai important. Spre meritul lui, și-a revenit.
M-am mirat de felul în care îmi tremura vocea.
— L-am văzut pe Elliot în bibliotecă. L-ai ucis și pe el, nu? De ce?
A venit mai aproape, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva esențial.
— Dacă ai de gând să comiți o crimă, nu lăsa niciodată urme. Elliot făcea parte din plan. Știe prea multe.
— Nu înțeleg ce legătură are asta cu mine.
— Nu te-ai prins încă? Credeam că ești o fată isteată.
Lumina lumânării îi sublinia cruzimea chipului și crea iluzia că ochii îi căpătaseră culoarea argintului topit.
— M-am jucat cu tine, Nora. Te-am tras pe sfoară. Te-am folosit pe tine pentru că tipului căruia îi vreau răul nu pot să-i fac rău. Știi cine e tipul?
Toate încheieturile din corp păreau că îmi plesnesc. Ochi mi se împăienjeniseră. Fața lui Jules era ca dintr-un tablou impresionist, fără detalii, cu margini neclare. Sângele mi s-a scurs din cap și am simțit că încep să alunec de pe scaun. Mai căzusem așa de suficiente ori înainte ca să știu că aveam nevoie de fier. Cât mai repede.
M-a lovit peste față din nou.
— Concentrează-te! Despre cine vorbesc?
— Nu știu. Nu-mi puteam folosi vocea decât în șoaptă.
— Știi de ce nu-i pot face nici un rău? Pentru că nu are corp. Dacă l-aș închide și l-aș tortura n-ar folosi la nimic. Nu poate simți nici un pic de durere. Ar trebui să știi deja despre cine e vorba. De ce ești atât de tăcută, Nora? Nu-ți dai seama?
Un firicel de transpirație mi s-a prelins pe spate.
— În fiecare an, la începutul lunii evreiești Heșvan, ia controlul asupra corpului meu. Nu are un corp al lui, așa că îl posedă pe al meu. Două săptămâni. Atâta timp pierd controlul. N-am libertate, n-am puterea de a alege. Nu am parte de luxul de a evada în timpul celor două săptămâni, împrumutându-mi trupul, ca să mă întorc când s-a terminat. Așa aș putea să mă conving că nu se întâmplă cu adevărat. Nu. Sunt tot acolo, prizonier în propriul meu corp, trăind fiecare clipă, a spus el cu un ton chinuit. Știi cum e? Știi? Ești foarte tăcută, Nora. Te chinui, Nora?
Am tăcut, știind că era periculos să vorbesc. Jules a râs, scoțând un șuierat printre dinți. A fost mai sinistru decât orice alt sunet pe care l-am auzit vreodată.
— I-am făcut un jurământ care îi dădea voie să îmi controleze corpul în timpul lunii Heșvan. Aveam șaisprezece ani, a spus el.
A ridicat din umeri, dar era rigid.
— Ce știam eu? M-a păcălit să fac jurământul promițându-mi avere. După ce am jurat, mi-a spus că averea mea e cunoașterea. Mi-a spus că nu

sunt om. Ți vine să crezi? Că nu sunt om. Mi-a spus că mama mea, o pământeană, s-a culcat cu un înger căzut.

A rânjit oribil, cu transpirația curgându-i pe frunte.

— Ce a ieșit din această unire e istorie. Am pofta de viață a mamei și șiretenia tatei. Ți-am spus că am moștenit și alte trăsături de la tatăl meu? La fel ca el, te pot amăgi. Te fac să vezi ce nu există. Te fac să auzi voci.

Ca acum. Mă auzi, Nora? Ți-e frică?

— Deci? Ți-e frică?

Mi-a bătut cu degetul pe frunte.

— Ce se întâmplă aici, Nora? N-ai nimic de spus?

Mi-am închis ochii și o lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

— Ți amintești seara în care ne-am întâlnit prima dată? Am sărit în fața mașinii. Era întuneric, era ceață. Erai deja agitată, ceea ce a făcut să fie mult mai ușor să te amăgesc. Mi-a plăcut să te sperii. Acea primă seară mi-a deschis apetitul.

— Aș fi observat dacă tu ai fi fost tu cel cu cagula, am spus cu cât curaj am găsit. Nu sunt prea mulți oameni atât de înalți ca tine.

— Nu mă ascuți. Te pot face să vezi ce vreau eu. Chiar crezi că aș neglija un detaliu atât de evident precum înălțimea? Ai văzut ce am vrut eu să vezi. Ai văzut un bărbat oarecare cu o mască neagră pe față.

Am tăcut o clipă.

— Nu mi-ai răscolit cu adevărat dormitorul. Doar m-ai făcut să cred asta. De asta era în ordine când a ajuns poliția.

M-a aplaudat încet și rar.

— Foarte bine, Nora. Vrei să știi partea cea mai tare? Ai fi putut să mă blochezi. N-aș fi putut să mă ating de mintea ta fără permisiunea ta. Am intrat și tu nu ai opus rezistență. Ai fost slabă. A fost ușor.

Brusc, m-a lovit gândul că ceva nu era în regulă la această conversație.

— De ce îmi spui toate astea acum?

— Pentru că după seara asta nu mai contează.

M-a coplesit un sentiment de neputință. Nu era nevoie să spună mai multe. Știam că nu mă va lăsa să ies vie de aici. „Trage de timp, mi-am spus. Continuă să vorbești. Nu renunța.”

— Adică îmi faci mie rău ca să-i faci rău lui Patch.

— Pune-te în locul meu! Imaginează-ți o ură atât de mare, că numai răzbunarea ar putea-o vindeca. Imaginează-ți că nimic, dar nimic nu ar fi prea mult. Imaginează-ți cum este să cheltui cantități uriașe de energie și de resurse ca să supraveghezi cu atenție obiectul răzbunării, așteptând cu răbdare momentul în care soarta îți scoate în cale o ocazie nu doar să te răzbuni, dar și să întorci balanța în favoarea ta.

Ochii i s-au fixat asupra mea.

— Tu ești ocazia aceea.

— Supraestimezi cât sunt eu de importantă pentru Patch, am replicat, în timp ce o sudoare rece mi se prelingea pe ceafă. Dacă-mi faci mie rău n-o să-l rănești pe el.

— Între cuvântul tău și al lui Elliot asupra acestui subiect, îl cred pe el.

Mi-a picat fisa. Jules nu era bolnav în seara în care a dispărut în toaletă la Delphic. Și nu era bolnav în seara în care ne-am dus la Borderline. Nu era decât simplul fapt că Patch nu trebuia să-l vadă. În momentul în care Patch îl vedea, totul se termina. Elliot era ochii și urechile lui Jules, dându-i informații.

— După ce Elliot m-a convins că între tine și Patch există o atracție, am văzut ocazia. Am știut că trebuie să teucid.

Vorbele lui s-au stins între noi. Am înghițit ca să alung un val de neîncredere, confuzie... groază.

Jules s-a aplecat în față, așezându-și mâinile pe coapse. Și-a strâns mâinile între genunchi și m-a privit speculativ.

— Acum, că știi ce urmează: îți ofer o alegere. Joacă un ultim joc și-ți amâni moartea cu câteva minute. Refuză și te trimit în mormânt chiar acum.

Am clipit să-mi alung lacrimile. Aveam o singură carte și m-am hotărât s-o folosesc.

— Ascultă-mă! Am atins una dintre cicatricile lui Patch și am aflat că vrea să măucidă.

Jules s-a ridicat de pe scaun cu un hohot de râs.

— Chiar vrei să măcontrazici, Nora? O țin pe prietena ta cea mai bună ostatică în clădire. Poate că am legat-o de o bombă; n-ai de unde să știi. O singură apă sare de buton...

Și-a arcuit sprâncenele ca pentru a întreba: „Cum rămâne?”

— Nu vreau să intru în jocul tău.

— Jocul ăsta va fi foarte distractiv.

Mi-am șters mâinile de coapse. Mi-am schimbat poziția pe scaun și scalpelul a alunecat mai adânc în jeanși. Dacă nu eram atentă putea să cadă într-un loc de unde nu-l mai puteam recupera. Dacă Jules mă forța să stau în picioare, putea aluneca în jos pe picior. Și totul s-ar termina.

— Jocul e foarte simplu, a continuat el, mergând în sus și în jos în fața sălii. Dacă intri în joc, îți acord zece minute singură cu Patch. Dar în timpul acelor zece minute vreau să-i spui că urăști ziua în care l-ai întâlnit. Spune-i cum ți-a distrus viața. Spune-i că dacă n-ar fi fost el nu ți s-ar fi întâmplat niciodată asta. Fă-l să înțeleagă că ai da orice să te întorci în ziua aceea fatidică și să-l scoți din viața ta. Fă-l să înțeleagă că-i urăști sufletul negru și stricat, a spus Jules, ferm ca o stâncă.

Am simțit cum lacrimi grele se rostogoleau dinăuntru meu.

Jules se plimba încoace și încolo. Mi-a atins ușor umărul cu vârful degetelor.

— Nu sunt chiar așa un păgân, nu? Îți ofer posibilitatea de a alege, ceea ce e mai mult decât mi-a oferit el mie. Zdrobește-l, Nora! Dacă mă convingi, îi dau drumul lui Vee.

— Și dacă nu te conving?
— O să te oblig să privești în timp ce o ucid.
— Unde e Patch? E aici? am întrebat, încercând să-l demasc pe Jules.
Tot ce puteam spera era că Patch se afla undeva în școală, pândind.
— Nu s-a așteptat să mă întâlnească atunci când a intrat. L-am lovit în spate.

Ochii lui ucigători au devenit încrezuți.
— E leșinat un timp. Când se trezește, va fi gata să înceapă jocul.
Inima mi s-a prăbușit. Îl avea pe Patch. O avea pe Vee. Aproape că auzeam un ceas ticăind undeva în creierul meu. Timpul aproape că expirase. Eram prinsă între Patch și Vee și nu puteam să aleg pe unul dintre ei. Nu puteam să-i spun acele minciuni îngrozitoare lui Patch. Nu voiam să-l fac să sufere. Dar nu voiam nici ca Vee să moară. Îmi spuneam că nu era vorba despre ce voiam eu. Vee nu merita să moară.

— Lasă-mă să ghicesc la ce te gândești acum, a spus Jules, oprindu-se. Te gândești că nu va trebui să te prefaci prea mult când vei vorbi cu Patch. Pentru că acum începi să-ți dorești să nu-l fi întâlnit niciodată. Ți dorești să nu se fi îndrăgostit niciodată de tine și te disprețuiești pentru că te-ai îndrăgostit de el. Dă-i drumul, Nora! Râzi! Râzi cu ciudă de ce ți-a făcut, râzi de propria ta prostie!

Am căutat scalpelul prin blugi și am sărit de pe scaun.
— Nu te apropia de mine! Te înjunghii. Jur că o fac.
Jules și-a izbit brațul peste masa lungă din fața clasei, lovind eprubetele de tablă și împrăștiind hârtii pe jos.

Apoi s-a repezit spre mine. Panicată, am ridicat scalpelul cât de tare am putut. L-am nimerit în palmă, tăindu-i pielea.

Jules a șuierat și s-a retras.
— Dă-mi scalpelul!
Fiecare cuvânt era o comandă glacială.
I-am înfipt scalpelul în coapsă.

Jules a privit cu uimire la metalul care-i ieșea din picior. L-a smuls folosindu-și ambele mâini, cu fața contorsionată de durere. A deschis mâinile și scalpelul a căzut cu un zornăit.

El s-a repezit din nou spre mine.
Am țipat și m-am ferit, dar mi-am lovit șoldul de marginea unei bănci; mi-am pierdut echilibrul și m-am rostogolit. Scalpelul era la câțiva metri mai încolo.

Jules m-a întors pe burtă și a îngenuncheat deasupra mea. Mi-a îndoit brațele cu o asemenea forță, încât umerii mi s-au ridicat de pe podea. Mi-a apăsât fața de gresia dură, strivindu-mi nasul și înăbușindu-mi țipetele.

— O încercare curajoasă, a mârâit el, dar asta n-o să mă ucidă.
M-am luptat pentru scalpel, înfingându-mi degetele în podea că să ajung acei ultimi centimetri. L-am dibuit cu degetele. Eram foarte aproape, când Jules m-a tras înapoi.

L-am lovit puternic cu genunchiul între picioare; a gemut și a căzut moale într-o parte. M-am ridicat în picioare, dar el s-a rostogolit spre ușă, îngenunchind între ea și mine.

Părul îi atârna în ochi. Boabe de sudoare îi curgeau pe față. Avea gura strâmbă, cu un colț ridicat în sus de durere.

Fiecare mușchi din corpul meu era încordat, gata să intre în acțiune.

— Mult succes dacă vrei să scapi, a spus cu un zâmbet cinic, care părea că necesită mult efort. Vei vedea ce vreau să spun.

Apoi s-a prăbușit.

Capitolul 29

N-aveam nici o idee unde era Vee. Gândul logic care mi-a venit era să gândesc ca el: unde aș ține-o pe Vee ostatică dacă aș fi în locul lui?

„Vrea să fie greu de evadat și greu de găsit”, mi-a trecut prin minte.

Asta însemna că Vee era probabil la nivelul al treilea, cel mai înalt și cel mai departe de locul pe unde am intrat. Am evocat mental o schemă a clădirii, concentrându-mi atenția spre aripa vestică, formată numai din săli de clasă. Exista și un al patrulea nivel, mai mic, mai mult o mansardă. O scară îngustă la care se ajungea doar de la etajul trei ducea spre nivelul patru. Erau două săli de clasă de tip bungalow: clasa de avansați la spaniolă și laboratorul eZine.

Vee era în laboratorul eZine. Știam.

Mergând cât de repede puteam prin întuneric, am pipăit drumul pe două rânduri de scări. După câteva încercări și eșecuri am găsit scara îngustă care ducea spre laboratorul eZine. Ajunsă la capăt, am împins ușa.

— Vee? am strigat în șoaptă.

Ea a gemut ușor.

— Eu sunt, i-am spus, băjbâind cu atenție spre partea cealaltă a camerei. Teama mea cea mai mare era să nu dau peste vreun scaun care să-i indice lui Jules unde mă aflam.

— Ești rănită? Trebuie să ieșim de aici, i-am spus, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Jules m-a lovit în cap, a gemut Vee, destul de tare. Nu văd. Nu văd nimic!

— Șșș, am spus, punându-i mâna la gură. Ascultă-mă! Luminile sunt stinse, e doar întuneric. Ține-mă de mână! Coborâm scările.

— Cred că mi-a distrus ceva. Îmi zvâcnește capul. Chiar cred că am orbit. Sunt ca Helen Keller.

Am încercat să nu par îngrijorată.

— Nu ai orbit. Când ajungem la nivelul principal, o luăm pe la ieșirea de lângă vestiarul sportivilor.

— A pus lanțuri pe toate ușile.

S-a lăsat un moment de tăcere încordată. Mi-am amintit că Jules mi-a urat succes și acum știam de ce. Am simțit un fior ascuțit pornind din inimă și străbătându-mi tot corpul.

— Nu și pe ușa pe care am intrat, am spus într-un final. Ușa din aripa de est e descuiată.

— Probabil că e singura. Eram cu el când le-a legat pe celelalte.

— Dacă aia e singura ușă descuiată, va încerca s-o blocheze. Va aștepta să mergem noi la el.

— Avem nevoie de o diversiune.

Dinții lui Vee clănțăneau, probabil de frică și de șoc.

— Sunt bună la diversiuni, nu?

Nu părea prea încrezătoare.

— Pe mine mă vrea, am spus. Îl pot atrage de la ușă suficient cât să ieși. Cheamă poliția! Spune-le că Elliot e în bibliotecă.

— Trăiește? a întrebat Vee în șoaptă.

Stăteam ghemuite una în alta, iar brațul lui Vee tremura lângă al meu.

Am simțit că-și ridică tricoul și-și șterge ochii.

— E numai vina mea.

— E vina lui Jules.

— Ești sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat prietena mea. Poate găsim o altă cale.

— O să fie bine, am liniștit-o, încercând să par optimistă.

Vee a lăsat să-i scape un suspin. Amândouă știam că mințeam.

Ne-am furișat pe scări, lipite de perete. La prima bifurcație am strâns-o de mână ca să-i dau semnalul. Ea trebuia s-o ia pe coridorul dinspre sud, un al doilea coridor care dădea spre sala de mese și să meargă spre est. Eu trebuia să rămân pe coridorul nordic principal, să fac zgomot și să-l atrag pe Jules spre vest. Vee m-a strâns încurajator, după care mi-a dat drumul. Se îndepărta. Am avut nevoie de tot curajul să nu merg după ea.

Nu am ajuns prea departe când am auzit târșăitul unui pantof în tunelul de întuneric din față. Un sunet gutural, nu chiar un râs, s-a rostogolit spre mine și părea să mă înghită.

— Măi, măi, pe cine avem noi aici? a rânjit Jules. Vocea n-avea chip.

M-am întors și am fugit. În spatele meu, pantofii lui Jules scârțâiau în timp ce se frecau de dalele din pardoseală. Am luat-o la stânga la prima bifurcație și am alergat pe un coridor abrupt. Am luat-o apoi la dreapta, alergând cât de tare puteam spre ușile duble ale sălii de sport.

Singurul gând care-mi răsună în minte era acela că, dacă ajungeam la timp la dulapul meu din sala de sport, mă puteam încuia înăuntru. Vestiarul fetelor era plin de sus până jos cu dulapuri uriașe. Jules ar avea nevoie de timp până le-ar deschide pe fiecare în parte; dacă aveam noroc, poliția putea ajunge înainte să mă găsească.

M-am năpustit în sala de sport și am alergat spre vestiarul fetelor. Imediat ce am apăsat pe clanța ușii am simțit un val de groază. Ușa era încuiată. Am căutat înnebunită altă ușă, dar eram prinsă în sala de sport. M-am retras spre ușă, strângând ochii ca să nu leșin și ascultând cum mi se accelerează respirația.

Am deschis ochii chiar când Jules, transparent ca o fantomă, a pășit în lumina neclară a lunii care se strecura prin ferestre. Cămașa îi era legată pe coapsă, o pată de sânge se scurgea prin material. Purta un tricou cu mânecă lungă, făcut pe comandă, și pantaloni de stofă. La brâu avea un pistol. Mâinile îi atârnavă de-o parte și de alta a corpului, cu degetele întinse de încordare.

— Te rog, lasă-mă să plec, am șoptit.

— Vee mi-a spus ceva interesant despre tine. Ți-e frică de înălțime.

Și-a ridicat privirea spre grinzile de deasupra sălii de sport. Un zâmbet de anticipație i-a schimonosit fața.

Aerul stătut din sală era îmbibat cu mirosul de transpirație și de lac de podele. Temperatura era excesiv de ridicată. Umbrele se întindeau înainte și înapoi peste podeaua lucioasă, pe măsură ce luna se ascundea între nori. Jules stătea cu spatele la tribune și atunci l-am zărit pe Patch mișcându-se în spatele lui.

— Tu ai atacat-o pe Marcie Molnar? l-am întrebat pe Jules.

Vocea îmi tremura, în ciuda eforturilor mele de a o stăpâni.

— Elliot mi-a spus că nu vă aveți bine. Nu mi-a plăcut ideea ca altcineva să aibă plăcerea de a-mi chinui fata.

Apoi a pășit brusc în față și m-a apucat de încheietură, răsucindu-mă în fața lui. Am simțit cum pistolul îmi apăsa tâmpla stângă.

— Mă îndoiesc că trebuie să-ți spun cum funcționează asta, i-a spus Jules lui Patch. Nu mai face nici un pas.

De sub șapcă ochii lui Patch erau aprinși, numai foc și pară.

— Dă-ți jos șapca, i-a ordonat Jules. Vreau să-ți văd expresia de pe față când o ucid. Nu poți să faci nimic ca să o salvezi. Cum nici eu n-am putut face nimic ca să scap de jurământul pe care mi l-ai smuls.

Patch a îndrăznit să se mai apropie câțiva pași. Se mișca ușor, dar i-am simțit prudența stăpânită. Pistolul m-a apăsă mai tare.

— Oprește-te sau o pulber, l-a avertizat Jules.

Patch a aruncat o privire rapidă la distanța dintre noi, calculând cât de repede ar putea-o parcurge. A văzut și Jules.

— Nu încerca, l-a oprit cu răceală.

— N-o s-o împuști, Chauncey, a zis Patch, cu fața lipsită de expresie.

„Chauncey” m-am gândit eu, dar nu conta. Jules, Chauncey, oricine ar fi fost a spus:

— Nu?

Și a apăsă pe trăgaci. Pistolul a pocnit și eu am deschis gura să țip, dar tot ce a ieșit a fost un suspin tremurat.

— Revolver, a explicat Jules. Celelalte cinci camere sunt încărcate.

Tot corpul îmi tremura, abia mă mai puteam ține pe picioare.

Patch mă privea.

— Nu vrei să folosești mișcărilor alea de box cu care te tot lauzi? m-a întrebat.

— Po-poțtim? m-am bâlbâit eu.

Fără nici o avertizare, m-a invadat un val de putere. Forța străină s-a extins în mine. Corpul meu era complet vulnerabil în fața lui Patch, toată forța și libertatea mi-au fost confiscate, în timp ce el mă lua în stăpânire.

Înainte să am timp să-mi dau seama cât de tare mă îngrozea această lipsă de control, o durere copleșitoare mi-a săgetat mâna și mi-am dat seama că Patch îmi folosea pumnii ca să-l lovească pe Jules. Pistolul i-a zburat din mână și a alunecat pe podeaua sălii.

Un val de sânge a țâșnit și s-a auzit un strigăt veninos. Patch le-a ordonat mâinilor mele să-l împingă pe Jules cu spatele de tribună. Jules s-a împiedicat și a căzut înăuntru.

Până să-mi dau seama, mâinile mele îi strângeau gâtul lui Jules, izbindu-i capul în spatele de tribună cu un zbang! L-am ținut acolo, apăsându-mi degetele pe gâtul lui. Ochii i s-au mărit, apoi i s-au bulbucut. Încerca să vorbească, mișcându-și buzele neinteligibil, dar Patch n-a renunțat.

Când vasele de sânge de pe gâtul lui Jules au devenit străvezii și capul i-a căzut într-o parte, am tipat „Oprește-te!” în gând.

La auzul țipătului, Patch a dispărut din mine. S-a evaporat atât de rapid, încât am rămas amețită.

Aveam din nou controlul asupra mâinilor mele și le-am luat de pe gâtul lui Jules. A găfâit după aer și a clipit spre mine.

L-am căutat cu privirea pe Patch în sală. Era pe podea, la câțiva pași distanță, nemișcat.

Ridicându-se, Jules și-a desfăcut gulerul. Masându-și gâtul, a șchiopătat către Patch, îndoindu-și piciorul rănit la fiecare pas. Cuțitul cu care-l lovisem era în mâna lui; l-a aruncat în jos, înfigându-l în spatele lui Patch. În cicatrici.

— Asta ar trebui să-l scoată din circulație, mi-a spus. E punctul lui slab. Mai mult sau mai puțin.

Nu-l ascultam. În vârful tribunelor era o scară de fier, înșurubată de perete. Ajungea până la grinzile de deasupra sălii de sport. La capătul îndepărtat al grinzilor, pe peretele opus era o gură de ventilație. Dacă puteam ajunge până la ea, puteam să mă strecur înăuntru și să caut altă ieșire.

Am rupt-o la fugă peste tribună. Am pus piciorul pe prima scăriță și am început să urc. Jules a scos un mârâit.

Se auzea un zăngănit la fiecare pas pe care-l făceam. Și atunci am făcut o greșeală.

Am aruncat o privire spre sala de dedesubt și am simțit că-mi pierd echilibrul. M-a copleșit emoția. Frica era atât de puternică, încât mă apăsa. Mi-a încețoșat privirea și am încercat să mă agăț de ceva. Nu știam în ce loc de pe scară mă aflam. Unde-mi stăteau picioarele? Mai aveam câțiva centimetri și cădeam?

Dar l-am auzit pe Jules pe scară. Atunci mi-a recăpătat hotărârea și am continuat să urc.

În vârf m-am așezat pe cea mai apropiată grindă. Am înconjurat-o cu brațele, apoi mi-am pus piciorul drept pe ea. Eram cu fața la perete și cu

spatele la gura de ventilație, dar acum nu mai puteam face nimic. Cu mare atenție, m-am ridicat în genunchi. Mi-am folosit toată atenția ca să mă concentrez asupra grinzii, și nu asupra podelei de dedesubt și am început să mă târăsc înapoi peste suprafața sălii de sport.

Era prea târziu.

Jules era la mai puțin de patru metri de mine, pe grindă. Mână după mână, se apropia de mine.

O pată întunecată de pe încheietura lui mi-a atras atenția. La început nu mi-a venit să cred ce vedeam. Jules avea... semnul meu?

Văzând obiectul atenției mele, Jules a râs.

— Dabria te vrea moartă aproape la fel de mult ca și mine. În cazul în care ea eșuat a vrut să se asigure că eu am un motiv foarte bun să te curăț. Și asta mi-a și dat.

— Țasta e semnul meu, am spus răgușită.

— M-am născut în 1549. De atunci moartea nu mi-a bătut niciodată la ușă. Nephilimii sunt nemuritori. Nu avem suflet, nici nu putem aspira la o viață după moarte. Sau așa am crezut până când Dabria mi-a spus o poveste ciudată. Mi-a spus că există un document scris despre un înger căzut care și-a recăpătat corpul după ce l-a ucis pe nephilimul care i-a făcut un jurământ de credință.

Am tăcut o clipă.

— Vrei să spui că Patch își primește corpul înapoi dacă te ucide.

Zâmbetul cu dinții încleștați al lui Jules mi-a confirmat că aveam dreptate.

— De ce nu te-a ucis încă? am întrebat.

— Pentru că s-a îndrăgostit de tine.

— Po-poftim?

— Se pare că există o singură metodă să ucizi un nephilim.

A început să-și bată joc de mine.

— Are nevoie de sacrificiul unui urmaș de-al meu de parte feminină.

Foarte încet, Jules și-a învârtit brațul astfel încât semnul său să se afle între noi.

Ultimele cuvinte pe care mi le spusese Dabria mi se învârteau în minte:

Patch are nevoie de tine pentru un corp, a spus ea.

M-am întors și mai mult în trecut, la ziua în care l-am întâlnit prima dată pe Patch.

Se pare că am nevoie de sacrificiul unei femei. Plănuisem s-o fac să aibă încredere în mine mai întâi, dar dacă ești pregătită acum...

— Vrei să spui...

Vocea mi-a pierit și a trebuit să înghit în sec ca să mi-o recapăt.

— Vrei să spui că eu sunt urmașa ta și că, dacă sunt sacrificată, asta te-ar ucide?

— Când Dumnezeu a creat lumea, și-a trimis îngerii preferați pe pământ să-i vegheze pe Adam și pe Eva în Grădina Raiului. În loc să-i protejeze, îngerii

au ispitit-o pe Eva să muște din fructul oprit, deschizând poarta spre restul pământului, pe care sperau să-l facă imperiul lor. Dumnezeu a considerat misiunea lor un eșec și i-a aruncat în umbra Sa. I-a însemnat drept copiii diavolului și le-a interzis să se amestece cu oamenii.

În timp ce Jules vorbea, m-am tras înapoi un centimetru, dorindu-mi să pot vedea în spatele meu. Cât mai aveam până la gura de ventilație?

— Îngerii căzuți au jurat să-i corupă pe copiii lui Adam și ai Evei. Și-au împlinit jurământul în multe feluri, inclusiv făcând copii cu fiicele Evei. Blestemul acestei uniri a fost crearea unei noi rase, nephilimii. Femeile nefilim sunt sterpe, dar bărbații se pot reproduce cu pământence. Cu excepția unei probleme de circulație, datorată unei deficiențe de fier, urmași sunt umani.

— Vorbești despre mine, am spus.

— Vulnerabilă, fragilă și indiscutabil muritoare. După cum vom vedea imediat.

— Stai. Nu înțeleg. Dacă mă ucizi, vei muri.

A zâmbit, nerușinat de rece.

— Dacă te sacrific intenționat, atunci mor. Nu vreau să te aduc drept sacrificiu. Vreau doar să teucid.

Stăteam amândoi călare pe grindă, față în față, la trei metri distanță.

Am privit în jos, chiar dacă amețeam. Patch era undeva jos, întins încă pe podeaua sălii de sport.

O mare parte a creierului meu înregistra teama. Teama de a fi atât de sus; teama că timpul expiră; teama că nu aveam curajul de a face o ultimă alegere, cât timp mai puteam.

M-am clătinat din greșeală, aproape să cad de pe grindă, și instinctiv m-am lăsat în jos ca să-mi regăsesc echilibrul.

Râsul lui Jules s-a auzit ca o șoaptă rece.

— Pentru mine nu contează dacă te împușc eu sau cazi singură. Urma să mor și puteam fie să mă supun lui Jules, fie să fac o ultimă alegere.

— Ba contează, i-am replicat cu o voce slabă, dar încrezătoare. Dacă sacrificiul e intenționat, Patch își va primi corpul înapoi și tu vei muri.

Ochii lui Jules erau lipsiți de lumină și fixați asupra mea, înghițind fiecare cuvânt pe care-l rosteam. Și a părut să înțeleagă. Trăsăturile i s-au asprit. A sărit pe grindă cu o viteză extraordinară, ducându-și mâna la talie după pistol. Nemaievând timp să mă răzgândesc, m-am aruncat de pe grindă.

Capitolul 30

O ușă s-a deschis și s-a închis. Am așteptat să aud pași apropiindu-se, dar singurul sunet care se auzea era acela al unui ceas care bătea. O bătaie constantă, ritmică, răsunând în tăcerea din jur.

Sunetul a început să scadă, din ce în ce mai mult. Mă întrebam dacă se va opri de tot. Dintr-odată m-am temut de acel moment, neștiind ce va urma după el.

Un sunet mult mai puternic l-a eclipsat, dominându-l. Era un sunet liniștitor, eteric, un dans melodic în aer. „Aripi”, m-am gândit. Vin să mă ia.

Mi-am ținut respirația, așteptând, așteptând, așteptând. Și ceasul a reînceput. În loc să încetinească, bătaia devenea din ce în ce mai clară. Un lichid spiralat se forma înăuntrul meu, răsucindu-se tot mai adânc. M-am simțit trasă în curent. Alunecam prin mine însămi într-un loc întunecat și cald.

*

Mi-am deschis ochii asupra unui lambriu de stejar familiar pe tavanul înclinat de deasupra. Dormitorul meu. O senzație de liniște m-a invadat și mi-am amintit unde mă aflam.

Am rămas perfect nemișcată, simțind un fior de-a lungul pielii.

Nu aveam nici o amintire a secundelor, minutelor sau orelor anterioare. Nu știam nimic despre timpul scurs între momentul în care m-am aruncat de pe grindă și cel în care m-am trezit aici.

— Patch? am strigat, cu vocea răgușită de atâta timp cât n-o folosisem.

Ceva s-a mișcat în apropiere. Patch s-a sprijinit de tocul ușii, cu mâinile în buzunare. Gura strânsă nu avea obișnuitul tic amuzat. Ochii îi erau mai profunzi ca niciodată, cu o notă de apărare.

— Te-ai luptat bine în sala de sport, Bombonico, a spus. Dar cred că ți-ar prinde bine să mai iei câteva lecții de box.

Lacrimile mi s-au revărsat pe obraji.

— Voia să mă omoare. Ce s-a întâmplat? Unde e Jules? Cum am ajuns aici?

Vocea mi s-a pierdut de panică.

— Trăiesc? M-am aruncat de pe grindă.

— Ai avut nevoie de mult curaj.

N-a spus-o în glumă. Vocea lui Patch era răgușită. A intrat în dormitor. A închis ușa după el și am știut că era modul lui de a închide afară tot răul. Era modul lui de a încerca să mă apere, încerca să mă despartă de tot ce s-a întâmplat.

— Vrei să spui că n-am murit? am întrebat.

— Ai murit.

Pulsul amenința să mi se accelereze rapid, dar l-am ținut sub control.

— Dacă am murit, cum se face că încă trăiesc?

— N-am acceptat sacrificiul tău.

Am simțit un „Ah” cum se formează pe buze, dar n-a ieșit.

— Vrei să spui că...?

— Spun că l-am refuzat.

— Ai renunțat la corpul tău pentru mine?

Patch a schițat un zâmbet care spunea „poate”.

— Pari surprinsă.

— Credeam că vrei să mă ucizi.

— Am vrut.

Mi-a trebuit o clipă să înțeleg răspunsul lui. Totul părea atât de imobil, de tăcut.

— Dar la ce bun un corp dacă nu te pot avea pe tine? a murmurat. Am început să fac legătura, potrivind suficiente piese de puzzle ca să-mi dau seama ce însemna asta.

— M-ai adus înapoi la viață. Mi-ai salvat viața. Întoarce-te, i-am spus cu solemnitate.

Patch mi-a făcut pe plac și i-am ridicat tricoul până la umeri. Spatele lui era neted și bronzat, cu mușchi tari și zvelți. Sau cel puțin iluzia unor mușchi. Cicatricile lipseau.

— Nu-mi poți vedea aripile, a spus el, cu un zâmbet ușor în voce. Sunt din materie spirituală.

— Ești un înger păzitor.

Eram încă într-o stare de venerație ca să înțeleg, dar în același timp simțeam un val de uimire, de curiozitate și de... fericire.

— Sunt îngerul tău păzitor, mi-a spus.

— Am propriul meu înger păzitor? Ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă că o să petrecem mult timp împreună.

Pe hol s-au auzit pași, în timp ce mama intra în baie pentru ritualul de dimineață.

— Mama! am spus, sărind din pat și împingându-l pe Patch spre fereastră. Poți să te cațeri în copaci? Spune-mi că poți să te cațeri în copaci!

Patch a rânjit.

— Pot să zbor, Bombonico.

Ah. Da. Bine, atunci.

— Încă ceva, a adăugat, deschizând fereastra. Vee a ajuns la timp la poliție. Medicii l-au salvat pe Elliot. E în spital, dar va fi bine.

Era cu un picior afară.

— Stai! am exclamat, apucându-l strâns de tricou. Mama ce știe?

— Furtuna a întârziat-o. Te-am adus acasă cu câteva minute înainte să intre pe alee.

Și a dispărut.

Soarele strălucea la orizont, umplându-mi camera cu lumina zilei, și mi-am dat seama că era luni. Prima zi din vacanța de primăvară.

Am grăbit pasul spre baie, unde am trecut rapid prin ritualul de dimineață: mi-am stropit fața cu apă rece, m-am spălat pe dinți, mi-am legat părul cu un elastic și am alergat la dulap, de unde am scos o cămașă curată și o pereche de jeanși.

Am sunat-o pe Vee.

— Cum te simți? am întrebat.

— Bine. Tu cum te simți?

— Bine.

Tăcere.

— OK, a continuat Vee grăbită. Încă sunt absolut îngrozită. Tu?

— Absolut.

— Altceva?

— Cam atât.

— Ar trebui să mergem la mall, a propus Vee. Simt o nevoie copleșitoare să cumpăr pantofi. Mulți. Avem nevoie de o terapie clasică de cumpărat pantofi.

Douăzeci de minute mai târziu îmi puneam centura de siguranță în Neon, lângă Vee. În timp ce ne aflam în mașină, a sunat telefonul de urgență pe care îl mai aveam încă la mine. Tot nu mă hotărâsem cum să-i dau mamei vestea că l-am pierdut pe celălalt.

— Alo? am răspuns eu.

Era Patch.

— Am vești despre Jules.

Am simțit un fior de gheață trecând prin mine.

— Ce e?

— A dispărut.

— A dispărut unde?

Patch zâmbea, în mod sigur.

— Când ai sărit, a murit. Teoretic, când te-ai întors la viață, și el ar fi trebuit să se întoarcă. Dar neavând un suflet, n-avea ce să-i însuflețească trupul.

Am rămas fără cuvinte. Într-un final, am spus:

— Asta chiar că e o zi frumoasă. O săptămână frumoasă. Un an frumos.

— Când pot să te răpesc de lângă Vee? a întrebat.

— Suntem în drum spre mall, dar după aceea sunt liberă.

— Trec pe la tine pe la șase. Vin cu motocicleta.

Super!

Am închis și am băgat telefonul în geantă.

— Știi ce? a exclamat Vee, scoțând un suspin de om învins. Avea o mână pe volan, dar ochii îi erau pe mobilul pe care-l ținea în cealaltă mână.

— Savy Chorak mi-a trimis un mesaj. Se pare că Dylan Lancaster i-a cumpărat lui Marcie Molnar un Mercedes decapotabil de ziua ei. Îți vine să crezi? Un Mercedes.

— Credeam că Dylan a părăsit-o pe Marcie când a plecat la facultate toamna trecută.

Vee aștepta, cu ochii fixați pe mobil.

— Savy zice că Marcie a găsit Mercedesul pe alee de dimineață și singura explicație logică e Dylan. Cine altcineva are atâția bani? Se târăște înapoi, nu glumă. Marcie le spune tuturor că Mercedesul e un cadou de împăcare. Se imploră singură să se ierte pentru că i-a dat papucii.

Vee a închis telefonul.

— Viața e de rahat.

Peste un sfert de oră, Vee a oprit Neonul într-un loc de parcare de lângă intrarea din spate de la JC Penney. Am traversat parcare și am deschis ușile de sticlă de la intrare. Ne-a întâmpinat un semn strălucitor:

Spectacolul vacanței de primăvară!

Manechinele echipei de majorete a liceului Bridgewater! Hai Razorbills!

— Marcie, am zis.

— Nu putem intra, a decis Vee. Ar fi ca o flagelare a orgoliului, îmi spune
XXL.

— Vee, arăți ca Jenny Finch, nu ca o porție de cartofi prăjiți.

Vee a scos un oftat care i-a zburlit bretonul.

— Serios?

— Serios.

Ne-am învățat prin magazinele de bijuterii, ne-am plimbat prin cele de haine pentru femei, am ieșit și ne-am așezat pe băncile de pe trotuar. Mașinile goneau în spatele nostru, iar numeroșii trecători obișnuiți în vacanța de primăvară se plimbau pe trotuar în fața noastră.

Marcie era model în fereastra cea mai apropiată de noi. Era echipată de vară, într-o pereche de bikini de piele violet și pantofi portocalii cu tocuri de zece centimetri. Stătea cu șoldul împins în afară și își apăra ochii de un soare imaginar. Gura îi era întredeschisă, încercând o combinație între seducător și bosumflat.

Când a văzut-o pe Vee, și-a tras ochelarii pe nas și a mimat cu buzele:
XXL.

— Gata, s-a smucit Vee, ridicându-se în picioare. Am plecat de aici.

Chiar atunci o mașină de poliție a oprit lângă bordură. Polițiștii au intrat în JC Penney și, o clipă mai târziu, ușa din spatele vitrinei lui Marcie s-a deschis. Marcie a tresărit când a văzut polițiștii și s-a lipit cu spatele de sticlă. Fesa stângă i-a ieșit din bikini și în mijlocul ei se legăna un coș mare și roșu.

— Țasta o să se spargă, a rânjit Vee, îndreptând spre ea telefonul cu camera foto. Nu știu care-i părerea ta, dar eu mă gândesc la prima pagină în eZine.

Unul dintre polițiști a arătat spre Mercedesul parcat peste drum. Un public numeros s-a adunat pe trotuar și toți își întindeau gâturile să vadă mașina.

Marcie a început să dea din mâini și să sară. A fost nevoie de amândoi polițiștii s-o scoată afară din vitrină.

Un minut mai târziu, Marcie a ieșit din magazin flancată de cei doi polițiști, cu mâinile încătușate la spate.

— Jur că n-am furat-o! țipa ea. Am găsit-o în fața casei, cu chei cu tot! Ascultați-mă, idiotilor!

Vee a izbucnit într-un hohot de răs.

Marcie și-a smucit capul în direcția noastră și i-am făcut semn cu mâna. Vee a ridicat din umeri vrând să spună: „E nașpa să fii în locul tău”. Apoi a hotărât:

— Viața e super.

*

La șase și cinci minute am auzit motocicletă lui Patch oprindu-se în fața casei. Stăteam în fața oglinzii. Mi-am dat un strat final de luciu de buze și mi-am strâns părul într-o coadă de cal înaltă. Razele soarelui se revărsau prin

ferestrele din fața casei, luminându-mi părul cu multe reflexe roșcate și aurii. Și, pentru prima dată în viață, nu-mi mai păsa. Nu prea mult.

Am ieșit să mă întâlnesc cu Patch, legănându-mi ușor șoldurile. M-a analizat și a zâmbit.

— Ce e? am întrebat.

Mi-a luat mâna și m-a tras mai aproape. Și-a trecut degetul peste buzele mele.

— Arăți bine azi. Foarte bine, a adăugat cu o voce joasă, răgușită.

— Arăt bine în fiecare zi.

Gura i s-a crispat într-un tic nervos.

— Nu pot să te contrazic.

Mi-a dat casca și a făcut semn cu capul spre scaunul din spate. M-am urcat și am simțit un val de căldură când trupurile ni s-au atins.

— Unde mergem? am întrebat.

— La picnic.

A împins motocicletă pe alee, a ambalat motorul și a accelerat pe stradă. De data asta mi-am strecurat mâinile în jurul lui, fără alte întrebări. Patch a luat-o pe Front Street, paralel cu calea ferată. A intrat în Centennial Park. Era un pic cam rece de stat afară și aveam tot parcul numai pentru noi.

— Am adus mâncarea, a zis, desfăcând o pungă din locul unde fusese legată, în fața motocicletei. M-am gândit că ți-ar prinde bine puțină distracție.

M-am gândit o clipă, mușcându-mi buzele semnificativ.

— Jucăm un joc, am hotărât într-un final.

— Un joc?

— Adevăr sau provocare.

Patch a rânjit.

— Genul meu de jocuri.

— E o șmecherie. Nu poți să alegi provocare până când nu am epuizat toate adevărurile.

— Manipulezi regulile. Îmi place.

Am încercat să arăt exasperată.

— Nu-mi pasă ce-ți place. Vreau să aflu mai multe despre ce s-a întâmplat. Vreau să aflu mai multe despre... tine.

— Crezi că vrei să aflu mai multe despre mine. E o mare diferență.

— Ai de gând să fii nesimțit?

Fantoma unui zâmbet de pirat se zărea în colțul gurii.

— Nu crezi cu adevărat că sunt un nesimțit.

— Ba da, cred. Un nesimțit foarte sexy. Un nesimțit care arată de 11 pe o scară de la 1 la 10. Un nesimțit care a știut cum să-mi ia mințile cât ai pocni din degete. Prima întrebare: ar trebui să-mi fac griji în legătură cu Dabria?

— Dabria a căzut. Va fi prin zonă, pe timp nedeterminat.

Minunat.

— A doua întrebare, am continuat. Marcie Molnar a fost arestată azi pentru furt de mașini. Se pare că cineva i-a lăsat un Mercedes în fața casei. Nu știi nimic despre asta?

— Chiar vrei să-ți răspund la întrebarea asta?

A urmat o secundă de tăcere. Am decis că unele lucruri e mai bine să nu le știu.

— Adevăr sau provocare? a propus Patch.

— Poftim? Stai puțin! Nu. Nu, nu, nu. Eu pun întrebările aici. Am o listă întregă pregătită...

Numai că nu aveam. Nu mai aveam. Ca și cum cineva mi-ar fi șters cu o radieră memoria de scurtă durată.

Patch a imitat o sonerie.

— Timpul a expirat. E rândul meu.

Am făcut ochii mari.

— Mi-ai șters memoria. Cum faci chestia asta?

Patch a ridicat mâinile.

— N-am ce face dacă te aperi prost.

Și-a băgat mâna pe sub betelia jeansilor mei și m-a tras mai aproape.

— Te provoc să joci „Simon spune” cu mine.

— Simon spune”?

Aveam o presimțire negativă. Negativă într-un fel foarte pozitiv.

— Simon spune să te întinzi.

„Destul de ușor”, m-am gândit. M-am întins pe iarbă, cu mâinile pe burtă.

Patch s-a tolănit pe iarbă lângă mine.

— Simon spune să-ți dai jos... ochelarii.

M-am ridicat în coate.

— Stai puțin, cred că e rândul meu. Nu e rândul tău de două ori una după alta...

Patch mi-a ridicat ochelarii pe cap, așezându-i în păr.

— Simon spune să-ți dai jos... geaca.

— Patch!

— Ai grijă că pierzi...

Mi-am scos geaca. Patch s-a aplecat deasupra mea, cu gura chiar deasupra gurii mele.

„Sărut”, mi-a șoptit în gând.

Nu era o întrebare, era o avertizare. A zâmbit când nu m-am împotrivit și s-a lăsat mai aproape de gura mea. Prima atingere a fost doar atât – o atingere. O blândețe ispititoare și incitantă. Mi-am lins buzele și zâmbetul lui Patch s-a lărgit.

— Mai mult? a întrebat.

Mi-am afundat mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape.

— Mai mult.

SFÂRŞIT